

Giới thiệu Ác Nữ Vương Phách Lối

Truyện Ác Nữ Vương Phách Lối của tác giả Mễ Lộ Lộ là truyện ngôn tình với các tình huống nóng bỏng.

Một đêm tình ba năm trước đây đơn thuần là ngoài ý muốn, bị hấn ăn xong chùi mép chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

Ấy vậy mà cô không hề muốn rời xa hấn, cô muốn gắn bó với hấn hết đời. Bởi vì sao, vì hấn đẹp trai hay vì cô đã mê mẩn hấn mất rồi? Mời các bạn đón theo dõi diễn biến của câu chuyện đầy căng thẳng này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Vương Phách Lối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Điều ngoài ý muốn nhất trong cuộc sống, chính là khi tình dục phát hiện toàn thân mình trần như nhộng ngủ cùng một gã đàn ông. Nhưng mà, cô gái trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp không có thét chói tai, ngược lại nhủ mảy, cẩn thận nhớ lại, tại sao mình lại trần trụi ngủ cùng người đàn ông này?

Suy nghĩ thật lâu, cô nhận được một đáp án vạn năm uống rượu say, thất thân.

Bởi vì buổi tốt nghiệp ngày hôm qua, các sinh viên hệ quản lý thét to một tiếng, quyết định cùng các sinh viên hệ y khoa quan hệ hữu nghị.

Lúc đầu cô trầm nghĩ về nhà đóng gói hành lý, bắt đầu dĩ bạn trai vừa vặn là sinh viên hệ y khoa, vì coi chừng bạn trai, tránh cho hấn phát sinh quan hệ hữu nghị với nữ sinh khác, cô đành phải kiên trì đi tham gia.

Nhưng mới uống xong hớp thứ nhất, cô liền dừng, mà bạn trai muốn cùng các bạn học uống thêm nữa, lại ngại cô làm mất vui, muốn cô về nhà trước. Má (ngựa 驢[mǎ], mẹ 妈[mā] 2 từ gần giống nhau nên mình nghĩ tỷ ấy đang nói tục thì đúng hơn)! Cô không đi được liền bắt cô phải bò về sao? Cuối cùng, bạn trai coi như có lương tâm, nhờ bạn học của hấn làm hộ hoa sứ giả đưa cô trở về, mà hấn thì cùng một đám người vui đùa âm ỉ rồi đi.

Sau đó..... Sau đó cô liền thất thân trong lúc mơ hồ.

Ghê tởm! Đêm đầu tiên của cô, màng trinh của cô..... Cúi đầu xuống liền thấy vết máu trên giường.

Mà người khởi xướng chính là cái gã nằm ở bên cạnh cô, hấn đang ngủ say ngáy khò khò.

Bạn gái của bạn học, hấn cũng dám leo? Hấn rốt cuộc có đạo nghĩa bạn bè hay không a?

Tuy rằng cô rất muốn tặng cho hấn một cái tát, nhưng vẫn nhịn được.

Một bàn tay chẳng thể vỗ thành tiếng, ai biểu cô uống say không còn biết gì, cho tới bây giờ, chuyện đã phát sinh như thế nào, cô cũng không biết.

Cô làm bầm vài câu, cuối cùng nhặt quần áo rơi bừa bãi trên đất lên, không nói tiếng nào mặc lại chỉnh tề, sau đó cầm lấy áo khoác liền muốn rời đi. Nhưng đi tới cửa thì cô lại cảm thấy hết sức khó chịu, trong lòng có con thịnh nộ muốn phát tiết. Nhìn quanh mình, cô thấy bên cạnh TV có một cây bút đánh dấu, tiến lên cầm lấy, mở cái nắp bút ra, đi đến bên giường.

Thừa dịp cái gã kia còn đang ngủ say, cô viết năm chữ to ở trên mặt của hấn.

Đại dâm tặc vô sỉ.

Đây là cho hấn một bài học, cảnh cáo hấn về sau chớ nên ngủ với bạn gái người khác.

Hừ!

Tuy rằng trong khoảng thời gian ngắn không thể hoàn toàn hết tức giận, bất quá cuối cùng cũng có khoái cảm khi báo thù, kiểu ngoay xoay người rồi đi.

Mà việc đầu tiên cô làm sau khi về nhà, chính là chia tay người bạn trai vô trách nhiệm.

Một đêm này, cũng là vết nhơ lớn nhất trong đời cô!

Chương 1

Hành lý của hấn chỉ có một ít trước mắt. Một tay lôi kéo vali hành lý, một tay kia cầm túi hành lý, nhẹ nhàng giống như là một lữ hành đang đi du lịch, khuôn mặt lịch sự tuấn tú còn mỉm cười.

Tháng 8, chiều rồi mà ánh nắng vẫn sáng lạn chói mắt, chiếu xuống trên da thịt màu mạch nha của hắn.

Cao 185 cm, mặc chiếc áo màu trắng dán chặt bờ ngực rắn chắc, bên ngoài mặc một chiếc áo somi caro răng đen, nhưng vẫn không che lấp hai cánh tay bắp thịt rõ ràng được.

Hắn không gầy cũng không béo, là dáng người khoẻ mạnh không cao không thấp, quần bò màu đen bó sát đôi chân dài, từ bắp đùi tới mắt cá chân, đều là đường cong hoàn mỹ.

Mà ngũ quan hắn thật phần thâm thúy, như là xuất phát từ bàn tay hoàn mỹ của Thượng Đế, chạm trở ra cái mũi cao thẳng, cùng với đôi môi có góc cạnh. Phía sau mắt kính là đôi mắt hai mí với con ngươi màu lam, khi cười, khoe mắt giống như hoa đào, mà mày kiếm to dày làm đôi mắt phủ thêm một lớp sương mỏng.

Tóc hắn dày lại ngắn, đuôi tóc nhỏ, tăng thêm một chút hương vị bất kham, ngang ngạnh.

Nhìn như bình dị gần gũi, nhưng lại có một loại bình tĩnh và tự phụ do trời sinh, tất cả đều che dấu dưới đôi mắt hắn.

Hắn đi xe buýt đến quốc lộ Tân Hải, cuối cùng đi vào thành phố thì hai tay xách theo hành lý, đi trên đường cái vào buổi chiều.

Khi hắn đang chuẩn bị vượt qua đường cái đến bên đối diện thì một thanh âm the thé vang lên từ bên trái, còn đi kèm tiếng chuông véo von.

“Tránh ra, tránh ra.....”

Hắn quay đầu nhìn về phía bên trái, một cô gái chạy một chiếc xe đạp, từ một bên sườn dốc đang dữ dội lao xuống.

“Không muốn chết thì tránh ra, a.....” Thanh âm của cô kinh hoàng, cặp mắt đẹp tràn ngập hoảng sợ. Ngấn ngùn vài giây, người con trai cũng không nhúc nhích đứng tại chỗ, con ngươi màu lam sau đôi kính híp lại, chuyển chú nhìn cô.

Cô mặc đầm ngắn màu hồng, mang đôi giày màu trắng, tóc dài bung lên theo gió, giống như tinh linh xuống thế gian.

Bất quá, lúc này tinh linh vừa chập vụt vừa kích động, một đôi chân dài treo ở giữa không trung, hai tay cầm chặt lấy ghi-đông xe đạp, liều mình không chế hướng xe đạp đang lao xuống.

Má, sớm biết cũng không mượn chiếc xe đạp của Ngao Húc Bang, cô mới chạy không đến 5 phút liền phát sinh sự việc khó lường.

Khi cô cảm thấy không thích hợp, muốn phanh xe thì lại nghe thấy tiếng phanh xe đứt thành hai đoạn.

Cho nên hiện tại cô cưỡi một chiếc xe đạp mà phanh xe bị hư, tuy rằng hai chân rất muốn thay thế phanh xe, nhưng tốc độ lại rất mau, chỉ có thể nghĩ biện pháp trượt xuống sườn dốc trước, rồi mới chậm rãi dừng chân đạp xe lại.

Chính là, chết từ tế không chết, có người ngoác đến nỗi sững sờ đứng giữa đường cái, tránh cũng không tránh.

“Mau tránh ra! Nếu anh bị xe đạp đụng vào, tôi sẽ không trả tiền thuốc men cho anh, a.....” Gió gào thét mà tiến vào miệng của cô. Người con trai vẫn giống pho tượng, vững vàng đứng ở tại chỗ, tựa hồ chờ cô yêu thương nhưng nhớ.

Cho dù thân thể của cô lao đảo sắp ngã, cũng không nghĩ bởi vì hắn mà chuyển hướng, bởi vì vừa chuyển hướng, cô khẳng định sẽ ngã mặt mũi bầm dập, dứt khoát hạ quyết tâm, xông thẳng về phía gã kia.

Có người muốn chết, cô không có biện pháp ngăn cản, bất quá có thể cố gắng hết mức lựa chọn phương pháp không để cho mình bị thương nặng.

Đó chính là, đem đối phương trở thành đệm thịt.

Xe đạp liên tục lao xuống, người con trai cách cô càng lúc càng gần, diện mạo hắn cũng càng lúc càng rõ ràng.

Được rồi! Nếu đối phương không tránh ra, cô liền trực tiếp đụng thẳng, cỗ xe không nghe lời dưới thân này cũng sẽ dừng lại.

Vì thế, cô ôm chặt quyết tâm nhất định ngã, nhắm hai mắt lại, chờ đợi con đau đón ập tới.

Ngay sau đó, cô cảm giác được thân thể của mình lộn một vòng trên không trung, sau đó tách ra khỏi xe đạp. Bất quá đây không có gì thật là cao hứng bởi vì sau một giây, một con đau từ mắt cá chân phải của cô lan ra. Đúng vậy, thân thể căn cứ theo bản năng, vì duy trì cân bằng, chân phải của cô thoáng dùng lực, thế cho nên mắt cá chân bị trật.

Nước mắt lập tức tràn ra, mà cô biết còn chưa có chấm dứt, chờ kế tiếp sẽ trầy da, cho dù mặt mũi không bị bầm dập, tay chân khẳng định cũng sẽ bầm dập xanh tím.

Nhưng, nháy mắt tiếp theo, cả người cô ngã vào trong vòng tay rắn chắc, sau đó đôi tay kiên cường mạnh mẽ gắt gao ôm cô.

Tinh linh hạ xuống phạm trần, kết quả là ngã vào trong ngực của hắn, cũng đè hai tay của hắn bất được cô!

“A! A.....” Viên Vô Song mở cặp mắt nhắm chặt ra, tưởng rằng tiếp sẽ là một trận đau đớn làm cô nhe răng trợn mắt, không nghĩ tới trừ bỏ chân phải đau nhức tê dại, nơi khác đều hoàn toàn không sao. Khuôn mặt xinh đẹp bởi vì cơn sợ hãi mà ửng hồng, hoảng hồn chưa bình tĩnh nhìn bốn phía một chút, phát hiện xe đạp mất không chỗ để vào một bên.

Bởi vì chấn động quá lớn, cô ngồi trên vật gì không rõ ràng, đầm đìa bị vén cao, lộ ra đùi cặp đùi trắng nõn.

Mà hai tay của cô cũng đặt trên vật gì đó, theo đó phập phồng.

Cô cúi đầu, khuôn mặt rất anh tuấn đập vào trong mắt, trên trán xuất hiện chất lỏng màu đỏ, như là bị vật bén nhọn đâm bị thương.

A! Là chuyện tốt mà đồng hồ trên cổ tay trái cô làm ra.

“Anh.....” Cô hơi nhũn mày.

Cái mũi đối phương rất thẳng, môi không dày không mỏng, khóe môi hơi cong, bất quá mang mắt kính, cô không thấy cảm xúc của hắn là như thế nào. Ánh mắt của cô di động xuống chút nữa, da thịt của hắn phoi nắng thành màu mạch nha khỏe mạnh, xương quai xanh dưới cổ thực gọi cảm, áo màu trắng kẻ sọc ngực. Người đàn ông này vừa cao vừa cường tráng, bàn tay to dùng lực đặt ở eo của cô, một tay kia thì vuốt cái mông tròn trịa vênh cao.

Theo lý thuyết, hắn xem như ân nhân cứu mạng của cô, ít nhất rất thành công làm đậm thịt của cô, không làm cho cô ngã mặt mũi bầm dập.

Bất quá..... Đôi tay hắn đang di chuyển qua lại ở mông cô là thế nào? Là tay bị chuột rút, hay là triệu chứng trúng gió?

Cô cũng không phải người nuốt giận vào bụng, phản ứng trực tiếp chính là tặng cho hắn một cái tát.

“Anh sờ đủ chưa?”

Cô ngoài cười nhưng trong không cười trừng mắt tên cái gã đàn ông chết tiệt, tuy rằng hắn xả thân cứu cô, nhưng không có nghĩa là hắn có thể đòi lấy chi phí ở trên người cô.

Hắn bật ra tiếng cười khàn khàn, hoàn toàn không thèm để ý bị cô đánh, chậm rãi ngồi dậy. Hắn vô cùng gần sát với cô, tuy rằng cái trán bị trầy da, nhưng tuyệt không để ý, ngược lại nhìn cô gái trước mắt qua đôi mắt kính. “Tôi cứu cô, lấy thù lao cũng không được sao?” Thanh âm của hắn đậm đà chất phát, còn mang theo âm khàn khàn mê người.

“Có thể.” Cô trừng hắn một cái, rất không khách khí nói: “Nếu anh ngại 『bánh bao hấp』(*tát sung mặt ý*) ăn không đủ, tôi còn có thể tặng anh hai cái 『vòng đen』(*cái vòng quanh con mắt ấy*).”

Cô bỗng chốc vươn tay, tháo đôi mắt kính xuống, nhìn thấy đôi con ngươi màu lam lấp lánh cùng với hốc mắt thâm thúy của hắn sáng lên dưới mặt trời.

Nói thực ra, hắn là người đàn ông đẹp trai khiến phụ nữ say mê, bất quá thời cơ hắn xuất hiện không đúng lắm, gần đây Hạnh Phúc Lý thường xuất hiện soái ca, cô cơ hồ tê dại.

Bởi vì người đẹp trai xuất hiện ở vùng nông thôn, không phải tìm bạn gái, chính là tìm lão bà, bằng không là có nợ chưa trả, tới đây tìm người để báo ân.

Đẹp trai? Trước mắt đối với cô mà nói, chỉ có thể nhìn, không có thể ăn.

Cô kiêu ngạo khẽ cười một tiếng, không có toát ra ánh mắt say mê.

“Em nhìn anh chăm chú như vậy, nhìn ra manh mối gì chưa?” Hắn cười mắt đảo hoa phóng điện. Từ lúc cô bỏ nhào vào trong ngực của hắn, hắn liền nhận ra cô. Viên Vô Song, năm đó hai người lên giường trong mơ hồ, sau đó phát sinh tình một đêm, sáng sớm hắn tỉnh lại, bên gối sớm đã không có cô tồn tại.

Đại dâm tặc vô sỉ..... Cô chỉ để lại những lời này cho hắn, lại còn dùng cây bút đánh dấu viết ở trên mặt của hắn.

Vốn đơn thuần chỉ là tình một đêm, nhưng lại làm hắn có ấn tượng khắc sâu, sau đó hắn đi tìm cô muốn nói chuyện với cô, lại phát hiện cô đã tốt nghiệp, hôm đó liền chuyển ký túc xá, không còn có bất cứ tin tức gì.

Vận mệnh chính là kỳ diệu như vậy, luôn ở thời điểm không chú ý đến, lại gom hai người về chung.

“Anh có cái gì đẹp để xem? Không phải là người sao?” Cô sợ hãi than một tiếng, vốn lời nói bén nhọn bởi vì vết thương trên trán hắn mà nuốt trở lại trong bụng.

Nghiêm khắc mà nói, hắn được xưng là ân nhân cứu mạng của cô, chỉ cần hai tay của hắn không sờ loạn là tốt rồi.

“Em không nhận ra anh?” Hai mắt hắn híp lại, cho cô một cơ hội nữa.

“Anh là ai?” Viên Vô Song nhướn đôi lông mày này mảnh, ngữ khí mang châm chọc nói: “Tổng Thống? Hoàng tử nước Anh? Tù trưởng châu Phi? Hay là tổng tài tập đoàn nào?”

Thấy bộ dạng cô như chưa từng gặp hắn, khuôn mặt tươi cười của hắn cứng đờ, rõ ràng hiểu được, cô không nhận ra hắn. Được lắm, không nghĩ tới người phụ nữ này lại quên đêm đó, hơn nữa là hoàn toàn quên.

“Quan Triệt.” Hắn rất rộng rãi chỉ điểm cô...

Quan Triệt?

Cô theo bản năng nghiêng mặt, khó hiểu nhìn hắn.

Hoá ra là hắn đang tự giới thiệu?

Tên của hắn thực xa lạ, bất quá diện mạo hắn... Sao cô càng nhìn càng cảm thấy giống như đã gặp qua ở đâu?

“Viên Vô Song, em thật sự không nhớ ra anh?” Hắn chau mày lên.

“Tại sao anh lại biết tên của tôi?” Cô chau mày chặt hơn, trước cú đầu nhìn phía trước ngực của mình, rõ ràng không có bằng tên trên đồng phục bệnh viện, sao người này có thể biết tên của cô?

“Ba năm trước đây, em và anh đã có duyên phận vài lần.” Khuôn mặt nhỏ nhắn giật mình của cô làm cho tự tôn của hắn bị thương tổn.

“Anh.....” Quan Triệt? Cô lại lầm nhảm tên của hắn lần nữa, lại phát hiện mình vẫn không thể nhớ ra.

“Anh rốt cuộc là ai?”

“Em thật sự là làm tổn thương trái tim của anh nha!” Hai tay của hắn đặt lên eo của cô, dựa vào cảm giác đoán eo nhỏ của cô chỉ có hai mươi ba inch. “Năm đó em chẳng nói tiếng nào liền rời đi, còn ăn anh rồi lau chùi sạch sẽ.” Hắn đặc biệt nhấn mạnh chữ “ăn”.

Ăn? Cô ăn hắn? Cô hoàn toàn không nhớ rõ có loại sự tình này?

Viên Vô Song, cô gái này đúng thực là sẽ làm đàn ông chịu hết đau khổ a!

Bất quá hắn không thêm để ý, sau khi gặp gỡ cô, hắn hiểu được phụ nữ đều không phải dễ chọc, hơn nữa cũng biết một cái định lý, đó chính là làm việc tốt thường gian nan.

“Anh, là người đàn ông đầu tiên của em.” Ngôn từ của hắn hàm súc, nếu cô còn không nhớ ra, cũng đừng trách hắn dùng sức mạnh.

A? Viên Vô Song cảm thấy tim đập nhanh bất thường, đầu óc trống rỗng, trong vòng vài giây không thể hoạt động bình thường. Hắn là người đàn ông đầu tiên của cô? “Người đầu tiên” bao hàm rất nhiều ý nghĩa, như là.... Người bạn trai đầu tiên?

Không đúng, người bạn trai trong mối tình đầu của cô không có đẹp trai như hắn, nhưng lại nhắm vào cô.

Như vậy cách giải thích khác chính là!

“Má, anh chính là tên đại dâm tặc vô si kia!” vết nhơ duy nhất trong đời của cô chính là ba năm trước đây bởi vì uống rượu, mà cùng một gã đàn ông không quen phát sinh tình một đêm.

Chuyện này đã sớm chôn dấu ở sâu trong nội tâm của cô, trở thành một trở ngại.

“Không, là em mê hoặc anh.” Khóe miệng hắn cong lên, “Anh còn nhớ rõ đêm đó là em chủ động hôn anh.....”

Cô tức giận đến nắm chặt nắm tay, dùng sức đâm về phía khuôn mặt tuấn tú đẹp trai của hắn.

Hắn vron bàn tay to, ngăn lại động tác của cô.

“Buông! Anh là gã đàn ông chết tiệt!”

“Đây là lễ gặp mặt em tặng cho anh?” Thực bạo lực, bất quá, hắn thích.

“Buông tay!” Cô giãy dụa một chút, bởi vì cảm thấy rất mất mặt nên tức giận, hai má hơi hơi ửng hồng. Tiếp theo, cô miễn cưỡng chống đỡ thân thể, rời khỏi hắn, cao ngạo quan sát hắn. Hắn cũng đứng lên, chiều cao vẫn cao hơn cô một cái đầu.

Cô cắn môi, cảm xúc thực kích động, thậm chí muốn nói lại thôi.

Vô nghĩa, có người phụ nữ nào có chuyện gì hay để nói với đối tượng tình một đêm của mình?

Và lại, lần đó cô thất thân như thế nào cũng không biết.

Hắn làm gì nhìn cô? Chờ cô phát biểu cảm nghĩ? Hay là muốn cô thể hiện cử chỉ cảm ơn tận nội tâm, làm cho cô từ thiếu nữ biến thành phụ nữ?

Khiếp! Cô không tính toán với hắn đã là tốt, còn cảm ơn hắn à!

“Em nói suy nghĩ của mình xem.” Đây là chuyện rõ ràng, bởi vì miệng của cô bắt đầu run run.

“Tôi thấy đối tượng tình một đêm rất bình thường, không còn lời nào để nói!” Cô lạnh lùng liếc mắt một cái, sau đó từng bước từng bước khập khiễng đi lên phía trước, miễn cưỡng dắt xe đạp.”Anh tốt nhất đứng ở tại chỗ, nếu anh tới gần tôi trong vòng ba bước, tôi sẽ hô to bốn chữ.”

Bốn chữ? Hắn khó hiểu mở to mắt quỳn rũ.

“Cứu mạng, cường bạo.” Cô hừ lạnh một tiếng. Quan Triệt nhún nhún vai, mở hai tay, tỏ vẻ nghe được.

Tốt lắm, hắn thực nghe lời đứng ở tại chỗ.

“Hôm nay coi như tôi gặp xui, gặp phải đồ không sạch sẽ, mà anh cũng cứ xem như không gặp được tôi, cứ như vậy.”

Hắn nhìn cô rất can đảm leo lên xe đạp, đang chuẩn bị rời đi.

“Viên.....”

“Câm miệng, đừng gọi tên tôi.” Cô không muốn nhìn thấy cái gã chết tiệt này

“Anh chỉ là muốn nói.....”

“Tôi không muốn nghe.” Cô cố gắng thử đạp vào bàn đạp. Hoàn hảo, chân của cô còn có thể đạp lên.

Hắn bắt đầu nhìn bóng lưng cô dần dần đi xa, thở ra một hơi, lớn tiếng nói: ”Anh chỉ là muốn nói cho em, phanh xe đạp không phải hỏng rồi sao?”

Má! Cô phải đi về làm thịt Ngao Húc Bang.

Trong vòng một ngày, Viên Vô Song bị ngã xe hai lần. Mà một lần ngã xe, cô cách Quan Triệt có năm mươi mét, hắn không kịp làm đệm thịt cho cô, bởi vậy đầu gối của cô lại bị trầy da nhiều chỗ. Quan Triệt chậm rãi đi tới trước mặt của cô, sau đó phát ra nụ cười từ nội tâm.

Nghe tiếng cười khàn khàn của hắn, cô biết hắn là đang cười cô ngu ngốc, cười hoàn cảnh chật vật của cô.

Bất quá hắn chung quy là một người đàn ông, lòng dạ rộng rãi khoan dung dắt xe đạp dùm, sau đó ôm lấy cô, đặt vào chỗ ngồi phía sau, sau đó đặt túi hành lý trong cái giỏ trước, vali hành lý lại đưa cô cầm, toàn bộ động tác đều liền mạch lưu loát.

Hắn chở cô trên chiếc xe đạp, đi trên đường phố lúc chiều.

Dọc theo đường đi, cô tức giận đến ngay cả nói cũng không muốn nói. Được rồi! Cô thừa nhận. Hôm nay mọi việc không thích hợp, đen đủi, gặp được vận xui còn đá không xong, khiến cho cô bị chảy máu, không biết sau đó còn có chuyện gì khác sắp xảy ra cho cô hay không?

Có.

Quan Triệt vẫn muốn nói chuyện cũ với cô, nhưng mà cô căn bản không mở miệng, giận trừng mắt hắn, bắt hắn phòng lỗ mũi phun khí hươu ứng.

Đối với Quan Triệt..... Nói thật, cô cũng không có ấn tượng khắc sâu gì.

Đầu của cô tuy rằng linh hoạt, nhưng bình thường sẽ không để ý đến những chuyện tình nhỏ.

Cho nên người ba năm không gặp, cùng với người đàn ông có tình một đêm lúc trước.... Căn bản không có gì đáng nhớ đến ời.

Bất quá cô thực cố gắng nhớ lại chuyện tình ba năm trước đây, cuối cùng cũng nhớ được một ít gì đó trong trí nhớ.

Quan Triệt, là bạn học của bạn trai lúc đại học.

Cô chỉ thấy mặt hắn một vài lần, sau nghe nói hắn chuyển tới hệ Đông y, cho nên cơ hội nhìn thấy hắn căn bản là rất ít. Bất quá đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, hắn trong trí nhớ cô rất mơ hồ. Lưu lại trong trí nhớ nhất là một lần, đương nhiên chính là cô cùng hắn trần trụi nằm ở trên giường vào sáng sớm hôm đó, cô khi đó còn thấy hắn lộ ra tấm lưng lớn, cùng với cái mông rắn chắc ngửa ra.....

Giờ phút này, ánh mắt của cô thực tự nhiên dừng lại trên đôi chân thon dài, sau đó là quần bò bao lấy cái mông, trong đầu tự nhiên hiện lên hình ảnh hắn hôm đó.

Viên Vô Song thở hắt vì kinh ngạc. Như thế nào không có việc gì liền nghĩ tới thân thể hắn?

Cô vội vã kéo suy nghĩ đang mông lung về, khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu đỏ lên.

Dù sao..... Cô chỉ nhớ rõ sau ngày cùng hắn phát sinh quan hệ, thuận đường muốn tính sổ với người bạn trai vô trách nhiệm kia, dám giao bạn gái cho một người đàn ông khác, đàn ông như vậy đã dạy cô biết được cảm giác đau khổ.

Khi cô chạy đến căn phòng trọ của bạn trai thì chỉ thấy bạn trai cũng đang trần truồng nằm ở trên giường cùng học muội của cô, đến khi cô tức giận gọi tỉnh hẳn, hai người vì thế mà cãi nhau một trận lớn.

“Tôi hôm qua em còn không phải trở về một mình cùng bạn học của anh hay sao? Ai biết tôi hôm qua hai người làm ra chuyện tốt gì? Có lẽ về sau chúng ta còn có cơ hội chơi 3P.....” (là xxoo 2 nam 1 nữ hoặc ngược lại 2 nữ 1 nam) Bạn trai của cô còn làm tổn thương cô như vậy. Mà cô báo đáp cho hắn, là một cái tát mạnh, sau đó chia tay. Tiếp theo, cô lập tức quay về ký túc xá, thu dọn đồ đạc, sau đó cầm bằng tốt nghiệp, liền nhảy lên xe lửa, không chút nghĩ ngợi về nhà.

Cứ như vậy, đã qua ba năm.

Trong khoảng thời gian này, cô chưa từng liên lạc với bất cứ bạn học nào, như là muốn kết thúc cái kí ức ngốc nghếch hồ đồ năm đó, cũng quên những chuyện ngu xuẩn đã làm lúc trước.

Nhưng cô ngàn tính vạn tính, chính là không tính đến Đài Loan nhỏ như vậy, cuối cùng vẫn để cô và tên Quan Triệt này gặp nhau.

Được, trí nhớ chỉ nhớ đến đây.

Cô nhìn chăm chú bóng lưng hắn, phát hiện mình đối với người đàn ông này vẫn xa lạ, nhưng luôn cùng hắn gặp mặt ở những thời điểm chẳng ra sao.

Về phần tên Quan Triệt này, hắn là trời sinh tâm nhãn nhỏ, hay lòng dạ hẹp hòi? Thậm chí ngay cả đối tượng tình một đêm đó cũng nhớ rõ ràng như vậy, liếc mắt một cái liền nhận ra cô.

“Vô Song.” Hắn nhẹ giọng gọi. Cô không có phản ứng. “Viên Vô Song.” Lúc này đây, hắn cố ý nói từng chữ.

Cô sững sốt một chút, kéo lại tư tưởng.

“Đến bệnh viện rồi, anh ôm em đi vào.”

Hắn dựng xe đạp ở một bên, muốn đỡ cô xuống xe.

“Không cần.” Cô bày ra thái độ xa cách, đưa vali hành lý tới trong tay hắn, sau đó cật mạnh nhảy xuống khỏi chỗ ngồi phía sau, kiên trì mở miệng, “Mặc kệ như thế nào, vẫn là cảm ơn anh.”

“Đừng khách sáo.” Hắn nhìn cô cười thẳng thắn. “Chân em rất đau sao? Không bằng.....”

“Không cần, không cần, tôi không cần!” Cô gằn từng tiếng, rành mạch nói, “Tôi tin tưởng chúng ta hôm nay chỉ là ngẫu nhiên gặp lại, từ bây giờ, tôi sẽ không gặp anh, đúng không!”

Trong mắt của hắn hiện lên tia nhìn khó dò, thấp giọng cười nói: “Trên đời rất nhiều chuyện, từ rất lâu đã định trước.....”

“Đúng, tôi nhất định cùng anh vô duyên, bởi vì chút tôi sẽ đến miếu Thu Kinh bái Phật, sửa vận giải ách, nhất định vô duyên với anh, anh nên tránh ra, đừng có dây dưa với tôi, không thấy, không tiễn, a di đà Phật, Hallelujah.” Cô chân thấp chân cao bước đi, cũng không quay đầu lại bước vào bệnh viện.

Hắn đứng ở tại chỗ, nhìn theo bóng lưng của cô, “Vô Song, rất nhiều chuyện, không phải chỉ cần lời của em là xem như xong.”

Cô xem như không có nghe đến.

“Anh tin rằng lần sau là em tự động đứng trước mặt của anh.” Hắn nhìn bóng lưng cô cật mạnh bước đi, nhin không được mỉm cười.

“Tôi đánh cược với anh, nếu như là tự tôi chạy đến trước mặt của anh, sẽ đem một phần ba tiền lương tháng này quyên góp cho đoàn từ thiện.”

Hừ, xem như cô làm việc thiện, tiêu nghiệp chướng.

Quan Triệt cười mà không đáp, thấy cô càng lúc càng xa, mới đeo mắt kính lại, xoay người rời đi.

Mà trên đời việc duy nhất không thể đánh cược, chính là vận mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Vương Phách Lối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Qua một buổi tối, chân Viên Vô Song trở thành cà nhấc. Mặc dù bác sĩ giúp cô đã kiểm tra, nói là không có gì đáng ngại, sau khi về nhà băng thoa cộng thêm chườm nóng, mắt cá chân liền có thể hết sưng, nhưng người nếu yếu, ngay cả số mạng cũng sẽ đối nghịch với mình.

Bên bác sĩ Tây y, tối đa cũng chỉ có thể đưa thuốc tiêu viêm (*làm tiêu tan chỗ sưng*) cho cô uống, đối với bị trật mắt cá chân không có trợ giúp gì.

Cuối cùng, cô ở nhà bị Thái hậu bức bách, đi tới Quốc Thuật quán (*quán võ thuật truyền thống Trung Quốc*) đầu hẻm tìm bác A Quyền.

Bác A Quyền vốn là thầy thuốc Đông y, đối với châm cứu, nối xương, xoa bóp cũng rất sở trường, ở quê nhà cũng rất nổi tiếng.

Bất quá bác năm nay đã sáu mươi, con trai cùng con gái không phải là làm nha sĩ thì là làm bác sĩ khoa nhi, không có một người nào, không có một ai nguyện ý thừa kế bằng hiệu của bác, trở thành thầy thuốc Đông y. Cũng bởi vì lớn tuổi, tay thường hay run, không thể cầm châm nhỏ nữa, rất sợ hơi thất thần sẽ châm nhầm huyết đạo. Cho nên mấy năm gần đây cô thà uống thuốc rồi tiêm thuốc, rất ít đi thăm Quốc Thuật quán của bác A Quyền.

Hôm nay mẹ của cô nói cho cô biết không cần lo lắng, bởi vì bác A Quyền tuyên bố một tin tức lớn, bác có người kế nghiệp.

Bởi vì bác có một người con nuôi cũng là học thầy thuốc Đông y, còn từng đến Trung Quốc bá danh y làm thầy, gần đây rốt cục học thành về nước, ý định thay bác nối nghiệp, vì mọi người phục vụ.

Nghe nói con nuôi bác A Quyền đáng đáp cao lớn anh tuấn, là người thân thiết có lễ phép, đối với một ít người có tạp niệm hay người sợ thuốc lại cực độ có kiên nhẫn, không ít Obasan (*tiếng Nhật: cô, bác*) đối với hắn lần đầu gặp đã quen thân, còn có người bắt đầu hỏi thăm bối cảnh gia thế của hắn.

Mà mẹ Viên Vô Song vừa lúc chính là một thành viên tham gia vào chuyện này, đối với những tin tức nho nhỏ hết sức linh thông, vừa được biết thầy thuốc độc thân, liền lập tức đăng ký cho cô, đợi cô vừa về tới nhà, lại lôi cô chạy ra, muốn cô đến Quốc Thuật quán của bác A Quyền trình diện. Cô không dám không tuân theo ý chỉ Thái hậu, không thể làm gì khác hơn là lê cước bộ nặng nề đi về phía đầu hẻm. Rốt cuộc là thầy thuốc nào ngốc vậy a, buông tha cho tiền đồ rộng mở phía trước, chạy đến cái thôn đánh bắt cá nho nhỏ này, thừa kế bằng hiệu của bác A Quyền?

Cô đi tới lầu 3 ngang qua cây xoan phía trước, nhìn bằng hiệu giắt tại cửa, trên đó viết năm chữ “Quyền sư Quốc Thuật quán”.

Bác A Quyền vừa vịn ngò ở cửa hóng mát, vừa nhìn thấy cô, lập tức đứng lên, vừa nhiệt tâm đỡ cô đi vào trong nhà, vừa thân thiết nói: “Song à, a mẫu con có giúp con hẹn trước, đến đây.”

“Bác A Quyền, chân của con bị trật.....”

“Bác biết.” Bác A Quyền nói giọng Đài (*Đài Loan*), để cô ngồi ở trên ghế. “Con chờ một chút, bác đi vào gọi a Triệt.”

Bác cười với cô để lộ một hàng răng vàng óng, sau đó đi vòng ra sau tấm bình phong.

Chỉ chốc lát sau, cô nghe được tiếng gọi lớn.

“A Triệt, có tiểu thư đến khám bệnh.....”

Đột nhiên, Viên Vô Song cảm thấy một trận lạnh run, sau đó lan tràn đến tất cả tứ chi. Không biết tại sao, bác A Quyền gọi “A Triệt”, khiến cho cô có liên tưởng không tốt. A Triệt, khiến cô nhớ lại Quan Triệt.

Sau đó, là một thầy thuốc Đông y ba mươi tuổi, vừa tới Hạnh Phúc Lý không lâu.....

Cô không muốn suy nghĩ rằng con nuôi bác A Quyền chính là tên Quan Triệt mới gặp phải ngày trước, bởi vì cô thật không tin mình có vận xui như vậy.

Lúc này, một người đàn ông mặc áo bào trắng chậm rãi đi ra từ sau tấm bình phong.

Viên Vô Song thu lại ánh nhìn, căn bản không có dừng khí ngắt đầu, không ngừng cầu nguyện, hi vọng con nuôi bác A Quyền không phải là tên Quan Triệt chết tiệt kia.

Người đàn ông mặc áo bào trắng ở trước mặt cô mấy bước đứng lại, sau đó từ từ ngồi xuống ghế da.

“Anh nói rồi, em sẽ chủ động tới trước mặt anh.” Tiếng nói hần trăm thấp dễ nghe, còn ản hàm vui vẻ.

Phổi của cô giống như là bị dội một gáo nước lạnh, kích động đến hốc mắt chảy ra nước, chẳng qua là sau một khắc cô chỉ muốn chửi rửa. Sao cô có vận xui như vậy..... Cô rốt cục mở mắt ra, giống như là muốn xác nhận đáp án.

Đáp án, ở ngay trước mặt cô.

Quan Triệt mặc áo bào trắng, đáng chết, sao lại thích hợp với hân thể.

Con nuôi bác A Quyền chính là Quan Triệt, Quan Triệt chính là con nuôi bác A Quyền..... Bất kể cô đảo ngược thế nào, sự thật vẫn là sự thật, giống như là văn tự khắc trên thạch tự (*bản in đá*), không cách nào có thể xóa bỏ.

“Được, tí nữa tôi sẽ quyền ra một phần ba tiền lương của tôi cho đoàn từ thiện.” Cô thật muốn đi quyền tiền tiêu trừ nghiệp chướng.

Số mạng thật không thể đánh cuộc, hơn nữa mười lần đánh cuộc chín lần thua. Viên Vô Song hôm nay rốt cục đã trúng thiết bản (*khối sắt, bàn sắt*), góp tiền, cũng học được bài học.

Nhìn bộ dáng cẩn rắng nghiêm lợi của cô, Quan Triệt không thêm để ý chút nào, nở nụ cười nhân nhật, rất chuyên nghiệp nâng chân phải cô lên, sau đó đem bắp chân cô đặt lên trên đầu gối của hắn “Đưa anh xem chân em thế nào.” Hắn cúi đầu nhìn cô, lộ ra đôi bàn chân trắng nõn, mà bàn chân của cô không lớn, bàn tay của hắn dễ dàng nắm giữ, nhẹ nhàng chuyển động mắt cá chân của cô.

“Rất đau sao?”

“Nói nhảm!” Cô trừng mắt nhìn một cái, chân mày cũng nhíu lại.

Hắn cẩn thận nghiêm túc kiểm tra mắt cá chân của cô, phát hiện bên ngoài sưng đỏ, thậm chí còn mơ hồ hiện ra tím bầm.

“Đây chẳng bên hông bị kéo giãn, em sau khi trở về có băng thoa với chườm nóng chứ?” Tay của hắn qua lại xoa bóp mắt cá chân của cô.

“Có.” Cô tức giận trả lời.

“Thật biết điều.” Hắn khẽ cười một tiếng, giống như là dỗ trẻ con, “Chờ anh một chút giúp em cố định mắt cá chân, mấy ngày nay phải để cho chân phải của em nghỉ ngơi một chút, không được dùng sức nhiều quá.”

Cô đỏ mặt kêu la, giống như là trả lời hắn, hoặc như là đang trừ yểu máng hắn.

Hắn sử dụng lực đạo thích hợp, thuận theo chiều kim đồng hồ xoa bóp cho cô, trước khi xoa bóp mắt cá chân của cô, lại từ từ đi tới bắp chân xoa bóp đều đặn. Viên Vô Song muốn lùi chân phải về, nhưng bị bàn tay to của hắn giữ lại, vì vậy ngừng đầu ngón tay vuốt mắt cá chân một cái, giằng co với hắn chẳng được.

“Anh làm gì thế?” Sắc mặt của cô khẽ thay đổi, bởi vì hai tay hắn đang trên đùi của cô sờ tới sờ lui.

“Giúp em từ từ xoa bóp, tiêu trừ sưng phù.” Cặp mắt đẹp của hắn nhìn thẳng chống lại cô, nở nụ cười từ từ lộ ra.

“Quan tiên sinh, tôi bị thương là ở mắt cá chân, nhưng anh bây giờ lại là xoa bóp bắp chân.” Cô nghiêm mặt, dễ dàng cảm nhận được nhiệt độ bàn tay hắn.

“Anh là đang giúp em buông lỏng cơ thể.” Hắn động tác lão luyện khẽ xoa bóp đè ép các huyết đạo cơ bắp chân của cô.

“Anh..... Ai da.....” Cô bởi vì đầu ngón tay hắn dồn lực đạo mà nhẹ hô một tiếng.

Bàn tay to của hắn chuyển tới bàn chân của cô, rất nhuần nhuyễn dồn lực lên huyết đạo bốn phía bàn chân, tiếp theo lại đến lòng bàn chân. Đồng thời, đáy mắt của hắn hiện lên ánh sáng tà ác, các đốt ngón tay phải gấp lại, sau đó ấn mạnh một huyết đạo khác dưới lòng bàn chân cô.”A..... Quan Triệt, anh tên khốn kiếp này!” Nước mắt của cô lập tức tràn ra ngoài, hai tay nắm chặt một bên góc bàn.”Buông..... Buông tôi ra, hỗn trướng.....” Cô toàn thân giống như là bị điện giật, ê ẩm tê dại không có biện pháp nhúc nhích.

“Chậc... chậc... chậc, dạ dày em không tốt, nhất định cũng không có ăn cơm đúng giờ, phải không?” Hắn khẽ cười một tiếng, lại ở trên huyết đạo dùng thêm lực. “Cho nên trưa mai cùng anh ăn một bữa cơm đi!”

“Anh đừng có làm..... A a a.....” Cô thét chói tai lên tiếng, căn bản không có biện pháp cự tuyệt.”Quan triệt, tôi muốn giết anh..... Anh.....”

“Đáp ứng anh, ăn một bữa cơm với anh.” Hắn lơ đãng, tiếp tục dùng sức lên huyết đạo trên lòng bàn chân của cô.

“Má..... a.....” Cô nhất quyết không chịu khuất phục, không thể vì hắn sử dụng thủ đoạn tiểu nhân mà khuất phục.

“Hử?” Không quan hệ, lực đạo của hắn lại mạnh thêm một chút.

“Được..... Được rồi! Ăn cơm thì ăn cơm.....” Cô đau đến ứa nước mắt, sự kiên cường biến mất không thấy đâu, bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là gật đầu đáp ứng.

..... Từ giờ là bắt đầu, Viên Vô Song mới hiểu được rằng, cô thật thật cực kì ghét thầy thuốc Đông y..... Không, là Quan Triệt mới đúng.

Viên Vô Song vô cùng khó chịu. Đây là tại mẹ của cô nhiều chuyện, vậy mà không có hỏi ý kiến của cô đã giúp cô đăng kí, kết quả hại cô với Quan Triệt lại gặp mặt không nói, còn phải góp một phần ba tiền lương cho đoàn từ thiện.

Nhưng là cho dù cô quyền tiền ra ngoài, cũng không có thay cô xóa bỏ nạn kiếp a!

Tên Quan Triệt vẫn cứ tiếp tục dây dưa với cô, hơn nữa còn cùng cô hẹn hôm nay lúc nghỉ trưa, muốn tới bệnh viện tìm cô ăn cơm.

Chẳng lẽ hấn không biết y tá bề bộn nhiều việc? Làm sao có thời giờ hảo hảo ăn một bữa cơm?

Cô tựa như là bị nguyên rửa, cả buổi trưa đều ở đây nhớ chuyện này. Cô đối với Quan Triệt một chút cũng không biết, cho nên cũng không hề nghĩ đến hấn lại là gã đàn ông vô lại như vậy, cũng rõ ràng đối với hấn một chút hứng thú cũng không có, hấn lại bắt được cơ hội, muốn cùng cô dây dưa. Rốt cuộc cô phải làm sao mới có thể bỏ hấn?

Viên Vô Song hết bận chuyện vặt, ngồi ở phía sau quầy ngăn người.

Bởi vì chân cô bị thương, cho nên đồng nghiệp thông cảm cho cô, muốn cô ở quầy xử lý các công việc đăng kí là được, chuyện chân chạy liên giao cho những người khác làm.

Thời gian nghỉ trưa vừa đến, gần sát quầy phát hiện một người mặc áo sơ mi T-shirt cùng quần jean nam, đôi mắt màu lam xuyên qua lớp kính thủy tinh nhìn cô.

Tối rồi, chính là tránh không xong a!

Viên Vô Song nhìn chằm chằm Quan Triệt, không nghĩ tới hấn canh thời gian chuẩn như vậy liền đến tìm cô.

“Được rồi! Tôi biết.” Cô tức giận trừng hấn một cái, sau đó không cam lòng rời khỏi chỗ ngồi, từ phía sau quầy đi từ từ ra ngoài.

Quan Triệt là một người đàn ông biết quan tâm chăm sóc, thấy cô hành động bất tiện, chủ động tiến lên vịn bên eo của cô, để cho thân thể duyên dáng của cô dựa vào lồng ngực của hấn.

“Tôi còn có thể đi.....” Cô muốn thoát khỏi kiềm chế của hấn.

“Vô Song, em cần gì cậy mạnh thế đây?” Cánh tay của hấn hơi dùng sức, khiến thân thể cô vừa kháng cự liền ngã vào lồng ngực hấn.

“Tôi không có cậy mạnh.....” Cô là thật không muốn đến gần hấn tí nào.

Hơn nữa kể từ lúc hấn xuất hiện, không ít bệnh nhân liền nhìn hấn với ánh mắt tò mò, cũng không hề chậm chạp nhìn thấy một màn này, đều cúi đầu ha ha cười.

Rất tốt, cô thăm, tin tức bất quái này nhất định sẽ truyền tới tai mẹ cô.

Hấn cúi đầu, cảm đề trên đỉnh đầu cô, “Em tại sao lại kháng cự anh? Là sợ anh ăn em sao?”

“Anh.....” Khuôn mặt tròn của cô ngẩng lên, cánh môi không cẩn thận đụng phải cằm của hấn, để cho hai người thoát nhìn hết sức mập mờ.

Hấn cười cong cặp mắt đẹp, cánh môi gần sát lỗ tai của cô, “Nói không chừng là em muốn ăn anh.”

Lời của hấn nói hết sức trêu đùa lòng người, bắt quá nghe vào trong tai cô, lại có ý khiêu khích đắc ý, làm cô trợn to hai tròng mắt mỹ lệ. “Tôi là muốn bầm anh thành mười tám đoạn, sau đó lột da của anh, ăn thịt của anh.” Cô cắn răng nghiêng lợi nói ra.

“Em sau khi tan tằm nhớ tới tìm anh, anh sẽ chủ động hiến thân, mặc cho em ăn sạch sẽ tron bóng.” Hấn thổi khí nóng nhẹ lướt qua tai của cô.

“Anh.....” Cô tức giận muốn tránh thoát hấn, nhưng không cách nào được như ý nguyện, đến cả lời nói bên miệng cũng như gai vướng trong họng, thế nào cũng không thể nói ra lời.

Hấn thấy sắc mặt thờ phỉ phỉ vì bị đánh bại của cô, không nhịn được mỉm cười.

Ba năm trước đây, hấn đã chú ý tới cô, chẳng qua là chậm một bước, khi đó cô đã trở thành bạn gái của bạn học, coi như hấn muốn ra tay, cũng không có bất cứ cơ hội nào.

Hấn liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm cô, biết cô là một phụ nữ rất có cá tính, đàn ông bình thường căn bản không cách nào bắt được cô. Hấn có mười phần nắm chắc có thể bắt được cô, chẳng qua là do sơ suất của hấn, hấn bỏ lỡ cơ hội gặp gỡ cô, cho đến..... Một ít chuyện ngoài ý muốn, bọn họ gặp mặt ngoài ý muốn. Đến bây giờ, hấn đối với một đêm kia còn nhớ mãi không quên.

Cô giống như tiểu miêu giương oai, lúc ở trên người hấn vừa cắn vừa cào, nhưng cuối cùng cô hóa thành kẹo đường mềm nhũn, hòa tan trong ngực hấn.

Cho tới nay, hấn vẫn hoài niệm cô ngay lúc đó ngọt ngào thế nào.

Cho nên ba năm sau gặp lại cô, tựa như một thói kẹo ngọt hấp dẫn hấn, không còn đường lui muốn đem cô chiếm thành của mình.

“Này.” Viên Vô Song lôi kéo cánh tay của hấn, kéo suy nghĩ của hấn trở về. “Tôi một giờ rưỡi phải đi làm, xuống dưới lầu một của công nhân dùng cơm đi!” Chân của cô còn chưa khỏi hấn, cũng không muốn chạy ngược chạy xuôi

“OK.” Hấn rất nhanh đáp ứng, thuận theo yêu cầu của cô.

Cứ như vậy, cô nừa là buông tha mặc cho mình vùi ở trong ngực của hấn, cùng hấn chờ thang máy xuống dưới lầu, mà cô cũng bắt đầu hiểu, càng chống lại số mạng, thua thiệt càng về phía mình a!

Cho nên, viên Vô Song học thông minh. Cô không muốn đối nghịch với số mạng, ngoan ngoãn tiếp nhận tình trạng hiện giờ. Nếu Quan Triệt muốn tìm cô ăn cơm, cô liền ngoan ngoãn cùng hấn ăn cơm, dù sao cũng không cần trả tiền, còn có thể chọn món ăn, thật tốt.

Quan Triệt ngồi ở đối diện với cô, nhìn cô mặc dù mặt tỏ ra bất mãn, nhưng vẫn là há to miệng gặm nhấm thức ăn, không hề bởi vì hấn ở trước mặt cô mà đáng về kiểu cách, qua năm phút đồng hồ sau, về mặt cứng nhắc của môi từ từ thả lỏng.

“Vô Song.” Hấn chợt gọi cô.

Cô nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, không vui mở miệng, “Làm gì?” Cô cùng hấn có quen biết như vậy sao? Hấn gọi tên của cô thật đúng là tự nhiên a!

Hấn cười không đáp, đưa tay lau chùi dưới khóe miệng của cô, sau đó bỏ hạt cơm giữa đầu ngón tay vào trong miệng, làm bộ cắn cắn, cười nhìn cô.

“Ác.” Cô sờ sờ khóe miệng tựa hồ còn lưu lại nhiệt độ của hấn, bởi vì động tác của hấn mà đỏ mặt. Không hiểu sao, cô cảm thấy có chút rung động.

Rõ ràng tình tiết này từng xem qua trong tiểu thuyết, nhưng là hiện tại có người thật trình diễn, cô thế nhưng tựa như là nữ nhân vật chính trong tiểu thuyết, cảm thấy đỏ mặt tim đập.

Không đúng! Cô cũng không phải háo sắc, làm sao vì hấn mà tim đập nhanh hơn?

“Bộ đáng đỏ mặt của em thật là đáng yêu.” Hai tay hấn thay phiên nhau, chống đỡ cằm, con ngươi màu lam toát ra mị lực.

“Ai đỏ mặt? Anh mù hả!” Cô bất mãn xùy một tiếng, vội vàng cúi đầu, muốn che dấu tâm tình của mình.

Đáng chết! Tên Quan Triệt này thật rất tà ác, bày ra cả người lẫn khuôn mặt tuần tú vô hại trước mặt cô mua vui, thật.....Làm người ta rất muốn nhìn lâu mấy lần.

“Thật ra thì chúng ta cũng có thể hòa bình chung sống, em không nhất định phải tránh anh xa ngàn dặm.” Thanh âm của hấn thành thật chất phác dễ nghe, tựa như đàn vi-ô-lông du dương.

“Luật pháp có quy định tôi nhất định phải chung sống hòa bình với anh sao?” Cô bày ra bộ dáng xem thường, “Còn nữa, tôi không cảm thấy tôi và anh có quen như vậy, nhất định phải tiếp nhận anh, được không?”

“Chúng ta thế nào không quen?” Hấn cười toét miệng, “Anh với em cũng đã gạo sống nấu thành cơm chín rồi, còn không quen thuộc?”

“Anh.....” Cô dùng sức để đưa xuống, phát hiện người bên cạnh cũng quay đầu nhìn cô chăm chú, không thể không hạ thấp giọng, “Đáng chết, anh tốt nhất đừng nhắc lại chuyện trước kia, cuộc sống luôn có ngoài ý muốn, hiểu không?”

Hấn nhún nhún vai, “Không bằng em đem ngoài ý muốn trở thành trùng mục tiêu nhất định, có lẽ tâm tình sẽ khá hơn.”

Cô hít sâu một hơi, chính là muốn mở miệng giải thích, lại phút chốc trùng lớn hai con mắt, ánh mắt xuyên qua bờ vai của hấn, nhìn thấy người bác sĩ đang mặc áo bảo trắng, mà lời nói vướng ở trong cổ họng, hồi lâu cũng không phát ra được thanh âm nào.

Má! Cô..... Gần đây gặp vận rủi sao?

Quan Triệt nhìn bộ dáng hoảng sợ của cô, không hiểu quay đầu, nhìn thấy một bác sĩ cùng một học sĩ sóng vai đi tới, thoạt nhìn hết sức thân thiện.

“Bác sĩ Trịnh, nơi này chính là nhà ăn của công nhân, phần lớn bác sĩ không có thời gian đi ra ngoài ăn cơm, liền trực tiếp ở chỗ này dùng cơm, bắt quá..... Anh nếu có muốn ăn gì đó, cũng có thể gọi điện thoại cho em, em sẽ mang về giúp anh.....” Học sĩ cười ngọt mị mị nói.

“Cám ơn.” Trịnh Dư Nghĩa gật đầu, vừa đứng đi ngang qua Vô Song cùng Quan Triệt ngồi bên cạnh.

Viên Vô Song theo bản năng dùng tóc che mặt, không muốn mặt đối mặt với hấn.

Bất quá, không còn kịp rồi.

“A?” Trịnh Dư Nghĩa dừng bước lại, vừa đứng cùng Quan Triệt nhìn nhau, “Quan Triệt?”

“Hi.” Hấn rất chính trực, cùng bạn học cũ chào hỏi.

“Làm sao cậu lại ở chỗ này?” Trịnh Dư Nghĩa đặt tay lên trên bàn của hai người. “Vị này.....” Ánh mắt của hấn chuyển qua trên người Viên Vô Song, cảm thấy cô nhìn rất quen mắt...

“Vị y tá này có phải..... Viên Vô Song?”

Cô suy sụp hạ hai vai, biết mình không tránh được.

“Em sao lại ở chỗ này?” Trịnh Dư Nghĩa thất kinh.

“Cái vấn đề này phải là tôi hỏi anh!” Viên Vô Song trừng hấn một cái, đồng thời nhìn về phía bảng tên trước ngực hấn.

Khoa tiết niệu, Trịnh Dư Nghĩa.

Rất tốt, hấn là bác sĩ, mà cô thật rất xui, cùng hấn oan gia ngõ hẹp! Trơ trọi trước mặt bạn bè trai gái mà nói.

“Hai người.....” Trịnh Dư Nghĩa chỉ ngón trỏ, thay phiên chia về phía cô cùng Quan Triệt.”Hai người tại sao lại ở chung một chỗ?”

Bạn gái trước cùng bạn học? Tổ hợp này quá kỳ quái.

Viên Vô Song cảm thấy một cổ hờn dỗi cắm ở ngực. Số mạng thật muốn chơi cô có phải không?

Đầu tiên là xuất hiện đối tượng cùng cô xảy ra chuyện tình một đêm, sau đó bạn trai cũ lại chạy đến làm xáo trộn..... Cuộc đời của cô còn phải xuất hiện bao nhiêu cái “ngoài ý muốn” nữa?

“Rất kinh ngạc sao?” Quan Triệt lơ đãng nhìn Trịnh Dư Nghĩa. “Tôi đang theo đuổi cô ấy.”

Theo đuổi cô?! Viên Vô Song nhìn chăm chăm hấn, mấp máy miệng, lại không phát ra được một chút thanh âm. Một bên vẽ mặt tiểu hộ sĩ cùng Trịnh Dư Nghĩa giống nhau như đúc, đều lặt vặt mình há to mồm. Đùng bả là người khác cảm thấy kinh ngạc, ngay cả cô là người trong cuộc cũng giật mình vạn phần.

Lần này lại đang diễn cái gì?

Quan Triệt nói muốn theo đuổi cô, đến mức bạn trai cũ Trịnh Dư Nghĩa lại nhủ mảy nhìn cô, phảng phất im lặng thăm vấn cô.

“Anh.....” Mới không phải muốn theo đuổi tôi chứ! Cô rất muốn lớn tiếng phản bác, nhưng lại không muốn trước mặt Trịnh Dư Nghĩa làm sáng tỏ chuyện này.

Đúng a! Tại sao cô ở trước mặt bạn trai trước giải thích?

“A..... Ha ha.....” Trịnh Dư Nghĩa phục hồi tinh thần lại, cười cười xấu hổ. “Đồng học, cậu thật rất khiến cho tôi ngoài ý muốn, nhưng là cậu..... Không biết cô ấy trước kia là bạn gái của tôi sao?” Ngữ khí của hấn tràn đầy châm chọc, còn ẩn hàm ý tứ khiêu khích cái gã trước mặt.

Viên Vô Song tròn mắt nhìn Trịnh Dư Nghĩa một cái. Chuyện trước kia có cần thiết nhắc lại lần nữa sao? Cô cùng hấn sớm đã không còn bất kỳ quan hệ gì.

“Tôi biết.” Quan Triệt như cũ bảo trì tốt phong độ.

“Vậy cậu.....” Trịnh Dư Nghĩa dừng lại.

Viên Vô Song đứng lên, giống như một mạch đánh cuộc, chủ động cầm tay Quan Triệt.

“Tôi đáp ứng anh trở thành bạn trai của tôi. Anh ăn no chưa? Chúng ta nên đi, đem chỗ ngồi tặng cho bác sĩ Trịnh cùng nữ bằng hữu của anh ta đi!” Cô vẫn không quên hướng Trịnh Dư Nghĩa lộ ra nụ cười giả tạo.

Trịnh Dư Nghĩa sắc mặt đại biến, không nghĩ tới Viên Vô Song lại cho hấn mất mặt, chẳng những không hề liếc nhìn hấn, còn vút tụt tôn đàn ông của hấn lên mặt đất chà đạp.

Về mặt Quan triệt không có thay đổi gì, cũng đứng lên.

“Em nói gì đều được.”

Hấn cười cong đôi mắt màu lam, mang theo cô rồi đi.

Trịnh Dư Nghĩa đứng tại chỗ, vẻ mặt phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Vương Phách Lối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Ngàn lỗi vạn lỗi, chính là lỗi ở người không thể hành động theo cảm tình. Bởi vì một khi hành động theo cảm tình, sẽ kéo theo rất nhiều phiền toái. Cô vì muốn trả thù bạn trai cũ Trịnh Dư Nghĩa, không tiếc kéo Quan Triệt xuống nước, làm bộ đáp ứng để hấn làm bạn trai của mình, kết quả, tựa như tự chọc bụi bặm trên người, từ đó không thoát khỏi được sự quấy rầy của hấn.

Quan Triệt giống như là bắt được kim bài miễn tử, rốt cuộc không có kỵ chút nào, lúc nào cũng canh giờ nghỉ trưa của cô, chạy đến tìm cô ăn cơm.

Mấy ngày qua, người có mắt trong bệnh viện đều nhìn ra được Quan Triệt quan tâm thiên hậu miệng độc như Viên Vô Song cỡ nào..

Mà cô tựa như nữ vương cao cao tại thượng, ở trước mặt của hấn luôn tỏ vẻ khoan dung, sắc mặt hoàn toàn không chút thay đổi. Viên Vô Song ở bệnh viện vốn là thuộc về loại y tá không tốt lành gì, bởi vì cô rất có nguyên tắc, rất có ý kiến của mình. Cô không cách nào hòa mình cùng mọi người, chỉ cùng một số y tá ăn cơm nói chuyện phiếm, hơn nữa chưa bao giờ xảy ra chuyện mập mờ với bác sĩ, bởi vì những bác sĩ hạ lưu mặt người lòng thú không phải số ít, cô không muốn vì những kẻ này đánh mất danh hiệu bác sĩ, cũng không đoạn tuyệt giao tiếp hấn với những bác sĩ như thế.

Cho nên vào ngày nghỉ, thà rằng đến quán ăn đêm để biết một chút về những gã đàn ông ăn chơi, cũng không muốn đợi ở bệnh viện, cùng những tên bác sĩ là tay chơi có bất kỳ quan hệ.

Cũng là bởi vì cô rất có nguyên tắc, cho nên thành y tá khó theo đuổi nhất trong bệnh viện, hiện tại cô đã là hoa có chủ, đúng là khiến người khác giật mình.

Ngay cả mẹ của cô cũng nghe đến tin đồn này, biết có một người đàn ông cá tính đặc biệt theo dõi con gái độc thân của mình, thỉnh thoảng kêu cô phải tích cực một chút.

Sau đó, cô càng muốn cùng Quan Triệt tạo khoảng cách, thần số mệnh càng đem cô ghép cùng với hấn.

Vừa về tới nhà, đại ma vương còn có tên là “mẹ” ngăn ở cửa, muốn cô để đồ xuống, xong đến Quốc Thuật quán trình diện. Ngoài mặt là muốn cô đi trị liệu chân, thật ra thì âm mưu lớn nhất còn không phải là muốn đem hàng ế là cô bán ra ngoài, cũng muốn cô kết hôn có được hạnh phúc.

Thấy nhiều người bằng tuổi con gái nhà mình đều có nơi chốn tốt, trong thôn chỉ còn lại con gái của bà là khó khăn nhất, nghĩ đến cũng thật là đau lòng.

Viên mẹ nghĩ thầm, con gái so với những người khác cũng không hề kém, nói gương mặt có gương mặt, nói vóc người cũng là nóng bỏng chết người, chẳng qua là người có hai cái tốt, thì có một cái hư, con gái nói chuyện quá chân thực dễ phá hư chuyện, nói dễ nghe một chút là thẳng thắn, nói khó nghe một chút chính là đầu tàu ác độc.

Ác độc..... Gặp gỡ tên Quan Triệt này, cô vẫn thua a!

Viên Vô Song bắt đầu đi lại tới Quốc Thuật quán trình diện, rõ ràng nói muốn cùng hấn giữ khoảng cách, nhưng là cô không cách nào tránh thoát vận mạng trời buộc, bởi vì luôn có sức mạnh vô hình đẩy cô về phía hấn.

Thành thật mà nói, hấn cũng không phải là không tốt, nhưng cô chính là giận dữ, quá khứ trước đây cùng hấn rõ mồn một trước mắt, một chút cũng không muốn thừa nhận trước đây mình có bao nhiêu ngu xuẩn, vậy mà lại say rượu thất thân trong một ngày.

Chỉ cần nhìn thấy hấn, cô sẽ nhớ chuyện đêm đầu tiên không một chút cảm giác..... Chắc, thua thiệt là cô đi!

Khi cô đi tới Quốc Thuật quán thì lại ngoài ý muốn không có thấy bác A Quyền ngồi ở cửa, không khỏi sinh lòng nghi ngờ. Lúc này, Quan Triệt cầm hương (*nhang*), từ bên trong đi ra, trước thành tâm hướng lên trời cúi người xuống lạy, mới đưa hương đặt ở trên lư hương ngoài vách tường. Vừa quay đầu, hấn nhìn thấy cô, ngay sau đó nở nụ cười mê người.

“Hôm nay chân em có khá hơn một chút nào không?”

Cô cau cái mũi đáng yêu, “Buổi trưa anh đã hỏi rồi, lần này là hỏi xốt xa trong lòng sao?”

Hấn giống như khẳng định cô, có kim bài miễn tử, đã thành công bước vào cuộc sống của cô, buổi trưa đúng thời gian nhất định cũng sẽ đến bệnh viện tìm cô ăn cơm, bất kể cô đuổi thể nào cũng đuổi không đi.

“Có người quan tâm là một chuyện rất tốt.” Hấn tiến lên, không hề báo động liền ôm lấy cô. “Xem, ngay cả em cố sức đi trên đường, anh cũng cảm thấy không đành lòng.”

“Anh.....” Cô bởi vì hấn nói năng ngọt xớt cùng hành động bất ngờ mà mặt đỏ tới mang tai, thân thể nhẹ nhàng bị hấn ôm, căn bản trốn không thoát.

“Ngoan một chút, như vậy mới dễ thương.” Quan Triệt cười nhẹ ra tiếng, sau đó ôm cô đi vào trong nhà, xuyên qua bình phong, đi tới phòng khám và chữa bệnh xoa bóp. Hấn đem cô đặt trên chiếc giường sạch duy nhất trong phòng, ngay sau đó đóng cửa phòng.

“Anh làm gì thế?” Viên Vô Song trợn to cặp mắt. Nam nữ một chỗ một phòng, còn thể thống gì?

“Em không phải là tới tìm anh chữa chân hay sao?” Hắc lão thần khắp nơi, mặc sơ qua chiếc áo khoác trắng, “Ngoan ngoãn nằm xuống.”

“Quan Triệt!” Cô oán hận la hét, “Tôi bị thương là ở chân, không phải là cặp mắt! Anh đem tôi mang tới phòng khám và chữa bệnh xoa bóp làm cái gì? Bác A Quyền đâu?” Trời ạ! Cô muốn hô to cứu mạng.

Hắn không nói lời nào, nở nụ cười tà mị.

Thông minh như cô, cũng nghĩ không ra hắn rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

“Cha nuôi sáng sớm ra khỏi cửa, cùng hội người già tham gia du lịch 2 ngày 3 đêm ở suối nước nóng Ôn Tuyền, cho nên trong nhà tạm thời không có người già.” Hắn sử dụng toàn bộ mị lực nhìn cô một cái.

Không có ai, cô nhún bả vai lại, phát hiện người đàn ông này sâu hiểm khó dò. Cô bình thường luôn cao ngạo, nhưng là không biết tại sao, ở trước mặt của hắn, cô có vẻ rất mảnh mai yếu đuối, giống như là lọt vào bàn tay Hắc Báo, mặc cho hắn đùa bỡn. Hắn, vừa huyền bí vừa nguy hiểm.

“Nằm xuống.” Ngữ khí của hắn vừa ôn nhu lại mang theo bá đạo.

“Tại sao?” Cô đau chân, cũng không phải là toàn thân.

“Bởi vì hiện tại anh là bác sĩ, em là bệnh nhân, cho nên em phải ngoan ngoãn nghe lời.” Hắn híp đôi mắt lại.

Cái..... Cái gì? Tình huống hiện tại là sao? Muốn diễn trò bác sĩ và bệnh nhân?

Khi cô vẫn còn đang do dự, bàn tay của hắn bỗng dưng đè xuống bả vai gầy yếu của cô, cô giống như là bị rút hết khí lực, nửa người trên ngoan ngoãn nằm trên giường đơn.

Tiếp theo, bàn tay của hắn ép vào bụng cô một cái, cô hai mắt trừng to, không kịp thét chói tai, hắn lại dùng tốc độ nhanh như chớp kéo thẳng hai chân cô.

Không tới một phút, cô đã nằm thẳng trên giường.

Hắn kéo bánh xe lăn đi tới bên giường, ngồi xuống, chủ động cời dép trên chân giúp cô, tỉ mỉ tháo băng mắt cá chân. Thấy trên mắt cá chân máu ứ đọng đã giảm bớt, khoe miệng hắn nhếch lên.

“Này.....” Cô nghiêng đầu, muốn nhìn một chút rốt cuộc hắn đang giờ trò quỷ gì.

Bất quá, cô nhìn thấy hắn là đang nghiêm túc xoa bóp mắt cá chân cho cô, lực đạo vừa phải, giống như là vuốt ve dị bảo quý hiếm (*vật trân quý*).

Động tác của hắn hết sức êm ái, nhưng chỉ cần tìm được một huyết đạo, đầu ngón tay liền tăng thêm lực đạo, thu pháp xoa bóp nặng nhẹ vừa phải làm cô thờ hốt vì kinh ngạc.

Ách..... Cô không thể không nói, chân phải bị thương được hắn xoa nắn, thật rất thoải mái.

“Vô Song, thả lỏng.” Thanh âm của hắn trầm thấp dễ nghe, muốn cô thả lỏng các cơ.

Cô muốn nói lại thôi, cuối cùng thở ra một hơi, ngoan ngoãn nằm ở trên giường, mặc cho ngón tay của hắn ở trên mắt cá chân của cô dao động qua lại.

Nói thật, cô còn hoàn toàn yêu thích phương thức xoa bóp này.

Oh..... Viên Vô Song thiếu chút nữa bởi vì thoải mái mà ưm lên tiếng. Tên Quan Triệt đáng ghét kia, tuy hắn đem hai tay dọc theo bắp chân đến bụng cô, nhưng bởi vì rất thư thái, cô không có cách nào cự tuyệt hắn đụng vào.

Tay của hắn dùng lực vừa vặn, khiến cho cô cảm thấy rất là thoải mái.

“Làm hộ sĩ rất khổ cực sao?” Hắn vừa xoa bóp, vừa cùng cô tán gẫu, “Em hẳn là ít khi ngồi xuống, cho nên bắp chân có chút cứng ngắc, không linh hoạt. Mặc dù đi bộ là chuyện tốt, bất quá nhìn dáng vẻ em, hẳn là đứng nhiều hơn đi bộ.”

“Ừ.....” Cô giống như là con mèo nhỏ được chủ nhân gãi ngứa, thoải mái thả lỏng đôi mắt, thỉnh thoảng còn phát ra âm thanh thoải mái dễ chịu.

Cô mặc dù cũng làm SPA (*mát-xa thì phải*), nhưng là bởi vì trời sinh có chút lười biếng, cộng thêm giờ làm việc quá dài, vào ngày nghỉ hầu như cũng ở nhà ngủ nghỉ, hay là cùng chị em vào các quán ăn đêm bồi dưỡng tinh cảm.

Chăm sóc, bảo dưỡng sắc đẹp? Cô dựa vào trời sinh. Hiện tại có người chủ động giúp cô xoa bóp mát-xa, chắc chắn, cô không thể làm gì khác hơn là cung kính không bằng tuân mệnh.

Quan Triệt thỉnh thoảng giương mắt, nhìn mặt cô tỏ ra bộ dáng say mê, có lúc xoa bóp, vuốt ve đến chỗ mỗi một của cô, cô càng nhũn đôi chân mảy đẹp

lại.

Hắn rất chuyên nghiệp thay phiên xoa bóp hai chân của cô, dần dần, các bắp thịt cứng ngắc của cô buông lỏng rất nhiều, vẻ mặt kiêu ngạo trở nên ôn nhu, trên mặt tản ra vẻ kiêu mị ôn nhu.

Trong mắt hắn, Viên Vô Song là một người phụ nữ khiêu gợi hấp dẫn.

Cô có rất nhiều thứ khiến người ta ghen tị, nhìn xa rộng, duyên dáng, nóng bỏng, mặc dù không được gọi là ôn nhu động lòng người, nhưng đẹp đẽ nhu mì như một đóa hoa.

Nếu không phải cô luôn từ chối người xa gần, rất có thể trở thành một đóa hoa Hồ Điệp.

Bất quá hắn cơ bản là yêu cô, mặc dù cô giống như nữ vương cao cao tại thượng, nhưng lại kích thích dục vọng chinh phục của hắn.

Mà dùng nhu khắc cương thường thường sẽ không phạm sai lầm, tựa như xoi tái nuốt trôi, từ từ tiến tới chiếm lòng của cô.

Tựa như hiện tại, bàn tay hắn giống như con rắn trơn bóng, lẳng lẽ đặt trên đầu gối cô. Cô lườm một tiếng, hai mắt nhắm lại. Trong phòng khám và chữa bệnh xoa bóp lớn như thế, chỉ nghe được tiếng hô hấp của hai người, cùng với tiếng ghế của bánh xe lăn. Cô biết hắn đi tới đỉnh đầu của cô, hai tay dùng ở trên bả vai của cô, giúp cô xoa bóp các cơ cứng nhắc.

“A..... U.....” Biết rõ hắn làm như vậy là không đúng, nhưng mà lực xoa bóp của hắn khiến cô say mê, làm cô trong khoảng thời gian ngắn không muốn nói hắn dừng lại.

“Bả vai em cũng thực cứng.” Tiếng nói êm ái tựa gió xuân của hắn vang lên bên tai cô.

Viên Vô Song chớp máy môi, cảm nhận được đầu ngón tay của hắn lọt vào bả vai của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

“U.....” Cô không thể không thừa nhận, như vậy quả thật rất thoải mái.

Quan Triệt nhìn cô lộ ra vẻ mặt thoải mái, vì vậy bàn tay to gan dao động phía trước, đi tới sưng quai xanh phía trên của cô.

Cô thất kinh, phụt chốc mở hai mắt ra.

“Hừ.....” Hắn cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang kinh hoàng của cô, khẽ mỉm cười, “Em đừng sợ như vậy, đây chỉ là trình tự thực hành.”

“Tốt nhất là thế.” Cô nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn tú của hắn ở trước mặt, vùng vẫy muốn đứng dậy. Hắn kiên quyết đề cô xuống giường, thấp giọng cười nói: “Em không phải là cảm thấy như vậy rất thoải mái sao? Chớ kháng cự bản năng thân thể của em.”

“Anh.....” Cô chợt thất kinh cảm thấy mình giống như đang tiến vào cái bẫy hắn giăng sẵn, phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện đã trốn không thoát.

“Vô Song, em thật là đẹp khiến người bình tĩnh cũng phải động tâm” Hắn gọi lên nụ cười tà. “Anh phục vụ xoa bóp miễn phí cho em, em có phải hay không cũng nên cho anh một chút phần thưởng?”

“Cái..... Cái gì?”

Quan Triệt thừa dịp di động cái ghế, dễ dàng chế trụ nửa người trên của cô, lấy miệng chinh phục phần lưỡi bất tuân của cô.

Hắn..... Vậy mà to gan hôn cô? Viên Vô Song giương cặp mắt to, trong khoảng thời gian ngắn không biết phải phản ứng thế nào.

“A..... U.....” Cô vươn tay, muốn tặng hắn một cái tát. Hắn không để cho cô được như ý, bắt lấy tay của cô, con ngươi màu lam nóng bỏng chống lại ánh mắt của cô, dục vọng rất rõ ràng nơi đáy mắt.

Cô liều mạng muốn kháng cự hắn, đầu lưỡi hắn lại thừa dịp cô không chú ý dờ vào miệng thơm mùi đàn hương của cô, không chút kiêng kỵ du ngoạn khắp miệng, hấp thụ ngọt dịch của cô.

Hắn thừa nhận, lúc gặp lại cô, liền muốn thưởng thức mùi vị ngọt ngào của cô, chẳng qua là liên tục khổ sở bởi không có cơ hội, hôm nay hắn coi như là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Thật vất vả, cô tìm về một chút lý trí, dùng sức đẩy hắn ra, vội vàng ngồi dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ lên, thờ phỉ phò nhìn chằm chằm hắn.

“Anh.....” Cô chỉ vào mũi của hắn, nhưng một câu nói cũng nói không ra.

Quan Triệt cười nhìn cô, đồng thời lè lưỡi, liếm môi dưới khiêu gợi.

Má! Cô ở đây lòng máng, người đàn ông này thật rất tà ác, còn hướng cô thị uy ra oai.

“Kĩ năng hôn của anh, em còn thích không?” Hắn nhiu đầu lông mày hướng cô. “Bất quá anh cảm thấy em kháng cự quá nhanh, anh còn chưa có sử dụng hết.....”

“Câm miệng!” Cô giận đến muốn nhảy xuống giường, nhưng bởi vì quá vội vàng, thiếu chút nữa từ trên giường lộn trên đất. Quan Triệt không hề keo kiệt đưa ra hai cánh tay, đem cô ôm vào trong ngực.

“Em không thể đợi linh giáo lần nữa sao?” Cặp mắt đẹp của hắn nhìn chăm chăm cô, giọng nói không nghiêm túc, không cho cô cơ hội trả lời, lại cúi đầu hôn môi cô.

Môi lửa, hoàn toàn được đốt lên.

Quan Triệt là gã đàn ông vô si nhất mà Viên Vô Song đã từng gặp qua. Hắn thế nhưng không hỏi ý nguyện của cô, một... mà... Lại, lại nhiều lần hôn cô, hôn cô đến đầu óc choáng váng. Sau đó, hắn còn nhìn cô cười tà mị(*không đang hoàng*), đồng đặc nói: “Anh hiểu rõ tâm tư của em, em đồng ý anh trở thành bạn trai của em, chỉ là vì tức Trịnh Dư Nghĩa. Không quan hệ, bởi vì anh thích em, cho nên có thể mặc cho em lợi dụng, bất quá anh phải nói cho em biết, lợi dụng anh là nhất định phải trả giá thật lớn.”

Gương mặt trắng nõn của Viên Vô Song phiem hồng, giống như là mặt đào chín, sau đó lại giật mình một chuyện, mỗi lần ở trước mặt của hắn, cô giống như cô gái trẻ trung ngây ngô luôn bị hắn trêu chọc, vừa tức vừa xấu hổ, lại nghĩ không ra bất kỳ phương pháp nào phản kích.

Quái, cô bình thường nhanh nhẹn nhanh miệng sao giờ lại biến đầu mất rồi?

Thế nào khi hắn vừa xuất hiện, cô lại liên tiếp bị đánh bại?

Cô nghĩ không ra..... Không, phải nói không còn kịp để nghĩ thông suốt nữa, lại bị hắn mạnh mẽ mẽ hôn lần nữa.

Lần này đầu lưỡi hắn dò sâu vào trong miệng thơm mùi đàn hương của cô, hết sức trêu đùa đầu lưỡi phấn nộn, còn không ngừng hút ngọt dịch của cô.

Hắn vô cùng nhẫn nại, hai tay chế trụ bàn tay nhỏ bé đang giãy giụa của cô.

Dần dần, cô giống như là bị hắn chinh phục, thân thể cứng ngắt bắt đầu giống như bơ bị hoà tan từ từ.

Đầu lưỡi hắn phớt qua cánh môi của cô, làm cho cô không khỏi run rẩy.

Cô chưa bao giờ biết, thì ra hôn môi sẽ cho người ta cảm thấy hưng phấn, thậm chí từ từ trở thành tù binh của đối phương.

Quan Triệt rời đi đôi môi mềm mại của cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, “Vô Song, em phải thừa nhận trước rằng em không ghét anh.” Thật đáng yêu, thì ra nữ vương cao ngạo cũng có lúc xinh đẹp như thế. Bề ngoài của cô mặc dù kiên cường, nhưng nội tâm cũng như cô gái nhỏ ngây ngô trẻ trung cùng mềm mại.

Hắn nhìn thấu nội tâm trong sáng tinh khiết của cô, biết cô là một phụ nữ cẩn thận, rõ ràng rất khao khát tình yêu, rồi lại sợ bị tổn thương.

“Có lúc tôi thật không hiểu, sự tự tin của anh từ đâu mà đến?” Miệng của cô vẫn còn cạy mạnh.

“Em muốn biết sao?” Khuôn mặt tuần tú của hắn tiến gần cô, hơi thở ấm áp phả trên mặt của cô, thanh âm hơi khàn khàn, “Bởi vì anh đã sớm nhìn ra em không ghét anh, em thật ra thích anh, nhưng bởi vì sợ mà không dám thừa nhận.”

“Tôi sao phải sợ?” Cô tức giận nhìn chăm chăm hắn.

“Bởi vì em không có tự tin, không tin sẽ có một người đàn ông vĩnh viễn yêu em.” Ngón tay thon dài của hắn nâng cằm cô lên, kiên định.

Cô sùng sốt, chân mày hơi nhíu lại. Người này lời nói tựa như một cây gai, đâm vào trong lòng của cô; đôi mắt của hắn trong suốt tựa như châu ngọc trong suốt, nhìn thấu lòng của cô. Cô không có tự tin?

Có lẽ cô nên cười ha ha hai tiếng, lại cười không nổi.

“Bất quá em không cho anh cơ hội, làm sao sẽ biết anh sẽ không vĩnh viễn yêu em?” Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thành thực của cô, nhẹ giọng dụ dỗ.

Cô cắn môi, hít một hơi thật sâu, khóe miệng hơi nâng lên, “Thật sao! Chẳng qua là nói yêu thương mà thôi, tôi tại sao vẫn khó khó chịu chịu?”

“Đúng vậy a!” Hắn cười gật đầu.

“Cho nên anh muốn tôi cho anh cơ hội, tốt! Dù sao anh cũng là bạn trai tôi rồi, tôi liền hào phóng tiếp nhận.” Có gì đặc biệt hơn người, không phải là đồng giả bạn trai.

Cô nếu như còn cứng rắn chống đỡ tiếp nữa, thì có vẻ quá ngây thơ.

Huống chi cô cùng hắn đều là người lớn, hợp thì chung, không hợp thì chia tay, cô cần gì phải nấn nấn nhó nhó, tức vì việc nhỏ như vậy? Hơn nữa, đáng người hắn chuẩn, theo tiêu chuẩn của cô, coi như là đạt yêu cầu, để cho hắn làm bạn trai cô có lợi mà không có hại, có sao mà không làm?

Nếu cô vẫn tiếp tục kháng cự, chỉ làm tăng dục vọng chinh phục của đàn ông, không bằng thuận theo tự nhiên, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

“Cho nên.....” Đôi mắt của hắn cười mỉ, muốn nói lại thôi.

“Cho nên như thế nào?” Cô cũng đáp ứng trở thành bạn gái của hắn, hắn còn muốn như thế nào nữa?

“Anh liền ủy khuất một chút, để cho em tiên nghiệm (*xem xét, nghiệm thu*) hàng, xem một chút còn giống như mỹ vị năm đó hay không, khiến em thêm nhỏ dãi.”

Cái..... Cái gì?

Cô còn không kịp phản ứng, liền bị hắn áp đảo ở trên giường, khuôn mặt tuấn tú của hắn càng lúc càng đến gần.

Sau đó, là cô phản ứng không kịp sự phát triển.....

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Vương Phách Lối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Nghiệm hàng? Cô vẫn còn đang suy tư cái vấn đề này, nghĩ đến Quan Triệt muốn chủ động cởi quần áo ra, để cho cô mở rộng tầm mắt..... Nhưng bởi vì A Tang xông cửa đi vào, mà tuyên cáo bỏ dở.

Chẳng qua là hai chữ “nghiệm hàng” vẫn ở lại trong đầu của cô, cho dù đã qua mấy hôm, thỉnh thoảng vẫn còn nhớ tới.

Tựa như hiện tại, cô ngồi ở trước quầy ngân người.

Kể từ sau khi Quan Triệt to gan hôn cô, trong cơ thể cô ẩn núp tình dục bị hắn câu dẫn.

Mặc dù cô đối với hắn còn chưa hiểu rõ ràng, nhưng là ấn tượng của hắn với cô càng lúc càng khắc sâu, hắn ở trong cuộc sống của cô càng lúc càng rõ nét. Có lẽ quá khứ cô quá mức tự phụ cao ngạo, đối với người không quen, cô luôn làm như không thấy, hay là nói cô căn bản không có lưu ý sự tồn tại của những người khác. Lúc này cô mới hiểu được, thì ra là Quan Triệt kia bề ngoài ôn hoà lại có lực hấp dẫn trí mạng cùng mị lực không muốn ai biết.

Mà mị lực của hắn, trước tiếp xúc hắn, sau đó tựa như dính vào độc dược, vừa đụng liền nghiện, không cách nào không chế bị giam cầm luân hồi.

Đàn ông như vậy, mới là kinh khủng.

Bề ngoài vô hại, nội tâm lại làm cho người ta hết sức căng thẳng như chơi với lửa.

Viên Vô Song hoảng hốt, tự hỏi người đàn ông tên Quan Triệt này, bất tri bất giác (không hay không biết), thế nhưng nhớ tới vóc người săn chắc dưới áo khoác trắng của hắn.....

“Vô Song.” Một giọng nữ gọi cô.

Một lúc lâu, Viên Vô Song mới phục hồi tinh thần lại, nhìn về nơi phát ra âm thanh, nguyên lai là đồng nghiệp của cô Trần Thực Hoa.

“Sao vậy?”

“Tối nay chúng ta chuẩn bị giúp bác sĩ Trịnh làm tiệc đón người mới đến, cô có muốn tới hay không?” Trần Thực Hoa hào tâm (*có lòng tốt*) mời.

“Không có hứng thú.” Cô lắc đầu cự tuyệt.

“Tại sao?” Trần Thực Hoa hơi nhíu chân mày, “Trước kia khi có bác sĩ mới tới, cô cũng sẽ tham gia tiệc đón người mới đến..... Nay nha, cô nhất định là bởi vì có bạn trai rồi, mới trọng sắc khinh bạn.”

Viên Vô Song miễn cưỡng trở mình liếc mắt, “Mới không phải đâu!”

“Vậy.....” Trần Thực Hoa muốn nói lại thôi.

“Cô muốn nói cái gì?” Viên Vô Song liếc đồng nghiệp một cái.

“Gần đây có người truyền tin, nói cô trước kia là bạn gái bác sĩ Trịnh, sau lại bởi vì bắt cá hai tay, mới chia tay anh ta.....” Trần Thực Hoa cẩn thận nói,

“Cho nên..... Bọn họ đang đánh cuộc, cô sẽ không tham gia tiệc đón người mới đến.”

“Hà?” Viên Vô Song giống như là bị người ta hung hăng đánh một quyền, ngực có chút buồn bực, “Tôi bắt cá hai tay?”

Xin nhò, cái cọng già vụn năm giờ mới lấy ra xào, có quá nhảm chán hay không?

Hơn nữa nghĩ cũng không nghĩ tới, lời đồn vô căn cứ thế này nhất định là từ chỗ Trịnh Dư Nghĩa truyền tới.

“Hơn nữa.....” Trần Thục Hoa bởi vì làm chung phòng được với cô, tình cảm đương nhiên so người khác khá hơn một chút, vì vậy tiến lại gần, nhỏ giọng nói: “Nghe nói đối tượng cô bắt cá hai tay, còn là bạn học bác sĩ Trịnh..... Chính là người bạn trai ngày ngày tìm đến cô.”

Viên Vô Song giận đến sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt dữ tợn, lạnh lùng mở miệng, “Người nếu không có si (*nỗi nhục*), thiên hạ vô địch. Không nghĩ tới anh ta lại có thể luyến đến ngay cả bom nguyên tử cũng không chọc thủng được da mặt dày đó.”

Trần Thục Hoa bật cười, “Cho nên..... Là lòng tự ái của đàn ông nên làm loạn?”

“Là ác nhân muốn cáo trạng trước chứ?” Lòng tự ái, hẳn còn nữa không?” Có lẽ làm bộ đáng thương, sẽ có em gái nào đó đồng tình hẳn, tiết kiệm dùm hẳn một nửa khí lực khi tán gái.”

“Cô không muốn tham gia tiệc đón người mới đến, cho anh ta chút nhan sắc một chút sao?” Trần Thục Hoa tò mò hỏi, “Mang bạn trai cô đi làm sắc anh ta a! Bạn trai cô đáng đáp tốt, đối với người khác lại hoà nhã thân thiện, nếu không phải bạn gái của anh ấy là cô..... Chắc chắn, tôi nghĩ trong bệnh viện không ít tá đã sớm tự mình dán vào anh ấy (*theo đuổi ấy*).”

Viên Vô Song liếc đồng nghiệp một cái. “Sao cô nói tôi giống như bộ dạng rất hung ác?”

“Cô vẫn luôn là vậy a!”

“Hừ, Trịnh Dư Nghĩa thích nói như thế nào là chuyện của anh ta, tôi mới không cần.....”

“Lúc nào thì diễn ra tiệc đón người mới đến?” Một giọng nói nam vang lên, cắt đứt lời các cô. Hai người phụ nữ phút chốc im miệng, cùng nhau quay đầu lại.

Bạn trai Quan Triệt của Viên Vô Song trong truyền thuyết, xuất hiện rất đúng lúc, hơn nữa còn nở nụ cười thân thiện.

“Ách.....” Trần Thục Hoa sững sốt một chút, ngay sau đó phục hồi tinh thần lại, “Tám giờ tối hôm nay.”

“Vừa lúc, chúng tôi rảnh.” Quan Triệt nở nụ cười ôn hoà, “Có thể tính tôi với Vô Song chung một phần không?”

Viên Vô Song mở to con mắt nhìn hẳn, “Chờ..... Chờ một chút.....” Cô không có đáp ứng muốn tham gia a!

“Có thể, dĩ nhiên có thể.” Trần Thục Hoa cười, “Vậy ngay bây giờ tôi sẽ đi ghi danh.”

“Chờ một chút...” Cô bắt được cánh tay đồng nghiệp.

Trần Thục Hoa buông tay của cô, sôi nổi rời đi.

Ha ha... Hôm nay tiệc đón người mới đến nhất định sẽ có trò hay để xem.

Ở chốn nông thôn này, xem kịch vui cũng là một trong những niềm vui thú a!

Viên Vô Song nhìn về phía Quan Triệt, tức giận nói. “Anh.....Anh làm gì thay tôi đồng ý?”

Quan Triệt khoe miệng khê nhếch, “Có thù phải trả không phải là tính cách của em sao? Muốn em nhẫn nại nuốt vào, chỉ sợ sẽ làm cho em bị nội thương, không bằng dứt khoát trả lại mối thù, cùng anh ta đoạn tuyệt sạch sẽ tron bóng, không phải tốt hơn sao?” “Anh.....” Cô nhú chân mày lại.

Hắn nhìn ra cô vô cùng không vui, hơn nữa chủ trương có cừu báo cừu, không phải kêu cô chịu đựng..... Người đàn ông này khẳng định không giống bề ngoài ôn hoà của hắn, mặt ngoài ôn hòa chỉ là vì ẩn núp nội tâm tà ác của hắn.

Quan Triệt..... Càng lúc càng khiến cô mê hoặc.

“Vô Song, mười hai giờ, cùng nhau ăn cơm đi!” Nụ cười của hắn trở nên rực rỡ, giọng nói lại hết sức kiên quyết, tựa hồ không cho phép cô cự tuyệt.

Cô chống lại cái nhìn của hắn, ý thức giống như là bị hắn khống chế, ý muốn cự tuyệt toàn bộ nuốt trở về trong bụng.

Hắn khẳng định là khắc tinh của cô, khiến cô không có biện pháp cự tuyệt hẳn.

Mặc dù Quan Triệt không phải là nhân viên mới của bệnh viện, thế nhưng hắn vừa xuất hiện, lại là tiêu điểm khiến cho mọi người chú ý trong tiệc đón người mới, nhân vật chính Trịnh Dư Nghĩa ngược lại phai nhạt hơn. Rất nhiều y tá lập tức phản bội, có cơ hội liền muốn cùng Quan Triệt nói

chuyện. Viên Vô Song bị gạt bỏ sang một bên, biểu hiện phải tự nhiên hào phóng, không để bụng nhường bạn trai lại cho mọi người.

Cô hào phóng? Đúng không!

Bắt quá ánh mắt của cô luôn là lơ đãng liếc về phía Quan Triệt, phát hiện bản thân hần trong đám người hết sức an nhàn tự tại, bất kể là nam nữ quen hay không quen biết, hết thấy đều tươi cười, thoải mái nói chuyện với nhau.

Trái lại là cô, trừ thỉnh thoảng cùng đồng nghiệp tán gẫu mấy câu, còn lại thời gian cũng yên lặng ngồi ở quầy ba bên cạnh uống đồ uống.

Mãi đến khi đám người bọn họ bắt đầu chơi trò chơi, Viên Vô Song cũng bị bức bách gia nhập, chẳng qua là cô hôm nay vận khí không được tốt, liên thua vài màn, không ngừng bị bắt uống rượu.

Cô tự nhận tửu lượng không tệ, lại như cũ chịu không nổi bị rượu cồn quấy phá, ý thức từ từ có chút tan rã.

Quan Triệt ở một bên nhìn bọn họ chơi thành một nhóm, hẳn là người thắng cuộc, không hề uống đến một giọt rượu, bất quá hẳn cũng không có ngăn cản cô tiếp tục vui đùa, đôi mắt nóng bỏng thủy chung (*từ đầu đến cuối*) khóa chặt cô.

Một lát, Trịnh Dư Nghĩa đã choáng váng một ít, ngồi xuống bên cạnh hắn, cười khan mấy tiếng, nhìn chăm chăm hắn.”Đồng học, chúng ta thật đúng là lâu lắm không gặp.”

Quan Triệt nhũ mày, nhưng cười không nói. Hắn cùng với Trịnh Dư Nghĩa không thể xưng đồng đẳng (*bạn bè*) hoặc bạn tốt, chỉ có thể coi như là sơ giao (*quen biết sơ sơ*).

“Cuộc sống gần đây của cậu có tốt không?”. Trịnh Dư Nghĩa lại làm ra vẻ rất có giao tình với hắn.

“Cũng không tệ lắm.” Quan Triệt qua loa trả lời.

“Phải không?” Trịnh Dư Nghĩa uống một hớp rượu, cố ý nói móc: “Nếu cuộc sống cũng không tệ lắm, làm sao đến vùng thôn quê này? Tôi nghe nói công việc của cậu ở đây là làm cho Quốc Thuật quán, phải không? Tôi nhớ năm đó ở trường học thành tích của cậu không tệ, làm sao lại truân luân (*suy thoái*) tới trình độ này?”

Quan Triệt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, “VẬY còn cậu? Thực tại, tôi với cậu cùng chạm mặt tại nơi này, bác sĩ Trịnh khoa tiết niệu?”

Trịnh Dư Nghĩa sắc mặt thay đổi, nghe được hắn cũng là đang nói móc mình.

“Tôi là bởi vì liên quan đến ân sư, mới quyết định tới vùng thôn quê này giúp một tay, tới thời gian, tôi sẽ trở về Đài Bắc.”

“VẬY thì thật là chúc mừng.” Quan Triệt giọng nói ôn hoà, nghe không biết được tâm tình của hắn. Mà Trịnh Dư Nghĩa cũng căn bản không phải là trọng điểm đề ý của hắn, ánh mắt của hắn vẫn là rơi vào Viên Vô Song đang chơi đùa cùng các đồng nghiệp.

Cô ở trong đám y tá, vô cùng nổi bật.

Trang phục màu hồng của y tá được cô cởi ra, tóc dài tùy ý khoác lên sau vai, theo động tác của cô, thỉnh thoảng hiện ra đường cong phiêu dật.

Cô mặc áo ba lỗ màu đen bó sát người, phối với chiếc quần bò dài vừa người, vóc người duyên dáng hiện ra không bỏ sót.

Rõ ràng ăn mặc so những người phụ nữ khác âm thầm không ít, bất quá cô vẫn rất thành công hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Trịnh Dư Nghĩa phát hiện hắn vẫn nhìn Viên Vô Song, không khỏi bật thốt lên, “Cậu cũng thật là lợi hại, vậy mà có thể quen với Viên Vô Song khó trị đó.”

Quan Triệt lạnh lùng nhìn Trịnh Dư Nghĩa một cái, không hề đáp lại.

“Nhớ ngày đó tôi từng tốn rất nhiều thời gian để theo đuổi cô ấy, bất quá..... Chắc, một lần ngoài ý muốn khiến cho cô ấy chia tay tôi, thành thật mà nói, tôi đang rất hối hận.” Trịnh Dư Nghĩa hớp một ngụm rượu, “Bắt quá nhìn bạn học của mình đuổi theo mãi từ (*giống như một thứ không đạt được*) của mình, tâm tình đây phức tạp.”

Quan Triệt lẳng lặng nghe hắn oán trách.”Như thế nào? Chúng ta thương lượng, có được hay không? Đàn bà trên thế giới rất nhiều, chỉ cần hôm nay cậu đem Viên Vô Song nhường cho tôi, ngày sau tôi nhất định giới thiệu một thiên kim tiểu thư của viện trưởng một bệnh viện lớn cho cậu làm quen, như thế nào? Đến lúc đó cậu có thể thăng chức rất nhanh.....”

“Không bằng để lại cho chính cậu đi.” Quan Triệt thu lại hàm dưới, rốt cục nhìn về phía Trịnh Dư Nghĩa, “Người có chí riêng, cậu giữ lại để cho mình một bước lên mây, thăng chức cho nhanh đi!”

“Cái gì?” Trịnh Dư Nghĩa sắc mặt đại biến (*thay đổi lớn*), “Tôi chưa bao giờ biết cậu đối với bạn gái người khác mà còn.....”

“Là bạn gái trước.” Quan Triệt không hề keo kiệt sửa chữa.

“Cậu hảo hảo nhìn chung quanh một chút, còn nhiều phụ nữ so Viên Vô Song tốt hơn, cô ta căn bản không phải là người phụ nữ tốt.....”

“Vậy tôi khuyên cậu, tốt nhất buông tha cho cô ấy.” Quan Triệt vỗ vỗ bả vai Trịnh Dư Nghĩa, khẳng định mà an ủi hắn, “Bởi vì cô ấy bây giờ là bạn gái của tôi, cậu không có tư cách đụng vào một cộng đồng của cô ấy.”

Trịnh Dư Nghĩa trợn to cặp mắt, nhìn chăm chăm hắn, một câu cũng nói không ra miệng.

“Nghe kỹ, tôi và cậu không phải là sinh tử chi giao (*bạn bè chi cốt*), cậu không cần nói với tôi cái gì mà chuyện hoang đường vợ bạn không thể đùa giỡn (*vợ bạn không thể đụng vào*), muốn trách, chỉ có thể trách cậu ban đầu quá sơ ý, cho nên đem bạn gái của cậu giao cho người đàn ông khác đưa về nhà. Bất quá tôi cũng phải cảm ơn cậu đã tạo nên một cơ hội cho tôi.” Quan Triệt gật đầu một cái, đề đồ uống xuống, đứng dậy rồi đi.

Hắn đi về phía đám người đang chơi trò chơi kia, đỡ Viên Vô Song đang có chút men say.

“Cô ấy say quá rồi, mấy người bỏ qua cho bạn gái của tôi thôi!” Hắn hoà nhã nói.

“Tôi..... Tôi còn có thể uống.....” Viên Vô Song muốn đẩy bàn tay hắn ra, nhưng không cách nào đã được như ý nguyện.

“Còn có thể uống?” Bên cạnh có người kêu to, “Vậy chúng ta lại đi quán kế tiếp đi! Quan Triệt, anh cũng cùng đi a!”

“Bạn gái của tôi say rồi, tôi đưa cô ấy về nhà trước đã.....”

“Tôi không đi, tôi có thể thay anh đưa cô ấy về nhà.” Có một gã khác giơ tay, “Tôi có xe, còn có ai muốn cùng về nhà nữa nào?”

Viên Vô Song đẩy Quan Triệt ra, cau lỗ mũi, “Tôi..... Tôi ngồi xe của anh ta.....”

“Anh cũng có xe.” Hắn đem cô kéo trở về trong ngực của mình, ôm cô thật chặt, “Nếu em không muốn đi quán tiếp, như vậy anh đưa em về.” Hắn rất kiên trì, hơn nữa bá đạo, giúp cô cầm túi xách, sau đó từ biệt cùng mọi người, liền dìu cô rời đi.

Bạn gái không cần người khác đưa, do hắn tự thân tự lực là đủ (*tự mình làm là được*)

Bởi vì rượu còn quá phá trong người, Viên Vô Song cảm thấy choáng đầu hoa mắt, hơn nữa muốn ói. Cô còn một chút ý thức, biết mình hôm nay uống quá nhiều, hơn nữa thành phần rượu hỗn hợp càng thêm tác dụng chậm mười phần.

Cây mạnh hậu quả chính là ói đến khắp người đều là uế vật (*vật dơ bẩn*), cũng làm cho xe Quan Triệt bốc mùi hôi ngất trời.

Bất quá hắn không có nói một câu trách cứ, chẳng qua là hạ kiếng xe xuống, để cho không khí lưu thông, sau đó lái xe trở lại Quốc Thuật quán.

Nếu cô uống say không còn biết gì, không bằng để hắn chiều cô, khỏi phải đưa cô trở về, lại để cho người nhà của cô loay hoay người ngã ngựa đổ (*gần tương tự té xỉu ngã vẹo*). Về phần xe bị dơ, ngày mai hắn dọn dẹp. Hắn sau khi xuống xe, vòng qua đầu xe, đi tới ghế lái phụ, mở cửa xe, dễ dàng đem cô ôm ra ngoài xe.

Cô say đến nỗi khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng, giống như trái mận đào chín, khiến người ta nhìn vào muốn cắn một cái để nếm thử.

Hắn ôm cô đi vào trong nhà, lên tới lầu hai, đi tới phòng của hắn, đem cô đặt trên chiếc giường mềm mại.

Viên Vô Song rên một tiếng, toàn thân vô lực.

Hắn tiến vào phòng tắm, lấy khăn lông ướt, dùng sức vắt khô, sau đó trở lại bên giường, đem khăn lông lạnh như băng đặt trên khuôn mặt đang nóng bừng của cô, làm cho cô thoải mái một chút.

Cô nôn đến xấu miệng, híp mắt nhìn hắn, “Cho tôi nước, tôi khát quá.....”

Quan Triệt xoay người ra khỏi phòng, rất nhanh quay trở lại, đem ly nước đưa tới trước mặt cô.

Cô nhận lấy cái ly, sảng khoái uống hết một hơi, sau đó đem cái ly trả lại cho hắn, đưa tay lau lau cái miệng nhỏ nhắn, trong mắt đều là thỏa mãn. “Cảm ơn.” Hắn đem cái ly bỏ lên trên bàn, sau đó quay đầu lại nhìn cô, phát hiện cô tựa hồ muốn tìm một vị trí thoải mái nằm xuống. Một giây kế tiếp, hắn kéo cánh tay của cô, ngăn cản cô cứ như vậy ngủ ở trên giường của hắn.

“Đợi một tí.”

“Làm gì?” Cô tức giận trợn mắt nhìn hắn một cái, “Tôi muốn đi ngủ.....”

“Đi tắm trước rồi ngủ tiếp.” Hắn thật sự kéo cô đứng dậy, “Em mới vừa nôn, khắp người đều dơ bẩn, trước tắm rửa sạch, mới có thể ngủ ở trên giường của anh.”

“Không cần, tôi buồn ngủ quá.....” Cô lắc đầu ăn vạ. “Để cho tôi ngủ.....”

“Không được.” Hắn kiên trì, đem cô đi vào phòng tắm, “Anh có thể chịu được việc em nôn ở trên xe của anh, nhưng là không thể nhẫn nhịn bị một người

phụ nữ hủ lậu (có mùi chua) mười phần ngủ ở trên giường của anh.”

Cô bất mãn cần nhả mấy tiếng, cuối cùng vẫn là bị nhốt vào trong phòng tắm, trên tay dư ra một chiếc khăn tắm cùng với một bộ quần áo.

Thấp giọng mắng mấy câu, cô mơ mơ màng màng bắt đầu cởi quần áo, dùng ý thức sau cùng chống đỡ, vịn vò nước nóng, để cho nước ấm xông thẳng xuống. Quan Triệt nghe được tiếng nước chảy hoa lạp lạp (*tiếng nước chảy*), lúc này mới yên tâm rời phòng, đến phòng tắm lau dưới tắm. Hết một giờ sau, hần một thân nóng bừng bước vào gian phòng lầu hai, nhìn thấy cô đã nằm ở trên giường ngủ thiếp đi.

Cô không có thay y phục hần chuẩn bị, chỉ là lấy khăn tắm bọc lại đáng người quyến rũ hấp dẫn, lộ ra một đôi chân dài, cùng bộ ngực đầy đặn như ẩn như hiện.

Hần là người đàn ông bình thường, thấy hình ảnh như vậy, đương nhiên là nhìn chăm chú.

Bất quá hần coi như là một chính nhân quân tử, chẳng qua là thả tay xuống trên cái gì đó, leo trên giường, đắp chăn cho cô.

Hần rất muốn làm một ít việc không nên làm đối với cô, bất quá lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn không phải tác phong của hần, muốn hần đối với một nữ nhân không có chút phòng bị hạ thủ, cũng quả thật làm không được.

Hần nằm nghiêng ở bên cạnh cô, nghiêm túc nhìn khuôn mặt của cô, phát hiện cô đáng đẹp thật rất đẹp, lông mi dài uốn cong, lỗ mũi cao thẳng, cánh môi đỏ mọng, da thịt trắng trẻo bây giờ đỏ ửng khăng định vô cùng mịn màng, ngon miệng đến động lòng người. Hần rất quân tử, chỉ nhìn bộ dáng ngủ say của cô, cái gì cũng không có làm. Bất quá coi như hần muốn làm những gì, nữ nhân uống say không còn biết gì chỉ sợ cũng sẽ không phối hợp với hần, không bằng cứ như vậy nhìn cô, cũng có một cảm giác thỏa mãn không thể nói ra.

Không sai! Người phụ nữ này trên giường quả thật không thể đụng, không giống với những người phụ nữ khác, cho dù dùng hết tâm cơ (*tâm trí, cơ mưu*) muốn theo đuổi cô, cũng phải xem cô cao hứng hay không.

Vậy mà, kể từ sau khi gặp gỡ cô, hần cảm thấy cô hết sức thú vị.

Cô rất quật cường khả ái, hơn nữa những lúc giận dỗi, càng thêm khả ái vạn phần.

“Em đối với tình cảm nếu có thể thẳng thắn một chút, anh sẽ cảm thấy em rất có mị lực.” Hần vừa nói vừa khẽ vuốt ve gò má của cô.

Cô phát ra tiếng mê sảng (*lời nói mơ*), lật người lại, nắm bàn tay của hần, lại ngủ thật say.

Quan Triệt lộ ra nụ cười cung chiêu, bàn tay dán trên gương mặt của cô, nằm xuống bên cạnh người cô.

Mặc dù vẫn nhìn cô, hần cũng không cảm thấy chán nản, sau đó ngủ lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Vương Phách Lối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Trời đã sáng, ánh mặt trời chiếu vào trong nhà, người trên giường tỉnh dậy, bỗng chốc mở đôi mắt đẹp ra, đầu óc đau nhức rung động dữ dội, giống như sắp nổ tung. Viên Vô Song miễn cưỡng ngồi dậy, lại phát hiện mình nằm trên chiếc giường xa lạ, mà vừa cúi đầu liền thấy bản thân trần trụi.

Cô đầu tiên là nhìn trần trần, tiếp theo vội vàng kéo tấm chăn mỏng đang bao quanh thân thể, kinh ngạc nói không được lời nào.

Cô..... Chẳng lẽ lại say rượu thất thân đi?

Thờ đờ vì kinh ngạc, cô vội vàng xuống giường, nhưng lại không tìm được quần áo, chỉ có thể ở tại chỗ giậm chân.

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra.

Cô quay đầu nhìn về phía cửa, người đi tới là Quan Triệt. Hần nở nụ cười, cầm trên tay bữa ăn sáng, chăm chăm nhìn vai cô đang phơi bày. Mặc dù không kích thích, bất quá coi như đường nhân (*mắt*).

“Anh..... Anh.....” Viên Vô Song toàn thân run rẩy, chỉ ngón trỏ vào mũi hần.

“Anh làm sao?” Nhìn thấy cô vẻ mặt hoảng hốt, hần cũng không hoảng hốt như thế, từ từ đến gần cô.

“Tại sao lại là anh?” Cô phỏng má.

“Nếu không em nghĩ là ai?” Quan Triệt hếch chân mày lên, giọng nói có chút bất mãn hỏi.

Cô muốn nói lại thôi, con người nhanh như chớp chuyển động, liên tiếp lui về phía sau, bấp chận không thận trọng đụng vào góc giường, cả người ngã vào chiếc giường mềm mại, chấn mông đang bao bọc thân thể vì vậy mà buông ra, lộ ra xuân quang trước ngực, vóc người hoàn mỹ hiện ra không bỏ sót.

“Không cho phép nhìn!” Cô hét lên một tiếng, lung tung lôi kéo chăn mỏng, muốn che kín thân thể.

Hai mắt của hắn tỏa sáng lấp lánh, khoe miệng khẽ nhếch, mở ra hai tay, bất đắc dĩ nói: “Đều thấy được.”

Cô tức giận trừng mắt nhìn mắt, bộ dáng bĩu môi hết sức đáng yêu.

Hắn để bữa ăn sáng xuống, từng bước một đến gần cô, “Có cái gì tốt để che hay sao? Ba năm trước đây, mỗi nơi trên thân thể em anh cũng nhìn rồi.”

Cô nhìn chằm chằm hắn, phát hiện hắn nở nụ cười không có ý tốt, bò lên giường, thân thể cao lớn áp hướng cô.”Anh.....Anh muốn làm gì?”

“Vô Song, em biết không? Em là một người phụ nữ khiến đàn ông điên cuồng.” Hắn ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Thân thể của cô vẫn lui về phía sau, không biết tại sao, ở trước mặt của hắn, khí thế của cô không ngừng yếu bớt.

Hắn ngoài mặt vô hại, trong xương (*nội tâm*) lại có một khí chất khiến cô không cách nào phản kháng.

Nói trắng ra một chút, hắn giống như là sói đói lột cừu, từ từ ăn mòn cuộc sống của cô, mãi đến khi cô bùng tình đại ngộ, đã hết thuốc chữa.

Tựa như hiện tại, lúc cô phục hồi tinh thần lại, hắn đã nhào tới trước mặt cô, con người màu lam của hắn cùng mắt cô đối mặt, trong lúc vô tình cuộn tròn cô vào, rốt cuộc trốn không thoát.

“Anh..... Anh.....” Đầu lưỡi của cô khẳng định bị mèo cắn roi, không cách nào nói ra một câu đầy đủ.

Hắn đưa tay nâng cằm cô lên, cúi đầu hôn đôi môi của cô.

Nhìn khuôn mặt tuần tú của hắn kề sát mặt, Viên Vô Song cảm giác đầu lưỡi hắn linh hoạt len lỏi vào đôi môi của cô, ngay sau đó chui vào miệng mang hơi thở mùi đàn hương của cô. So với lần trước, lần này hôn không hề giống, vừa bá đạo lại khiêu tình, đầu lưỡi hắn quấn lấy lưỡi cô cùng dây dưa, mút lấy chất lỏng ngọt ngào trong miệng cô.

Cô muốn đẩy hắn ra, tiếc rằng khí lực lại không bằng hắn, thủy chung không cách nào được như ý nguyện, thậm chí thâm thụ rung chuyển, dần dần trở thành chủ cừu non không có năng lực phản kháng, để hắn muốn làm gì thì làm.

Bàn tay ấm nóng của hắn dán vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trượt xuống cái cổ tròn mịn bóng loáng, tiếp đó khiêu gợi xương quai xanh.

Mặc dù tối hôm qua hắn không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nhưng không có nghĩa là hắn đối với cô không có dục vọng.

Hắn có, chẳng qua là nhịn được, mãi cho đến lúc cô tỉnh lại, hắn mới hiểu được, thì ra cô gái này vẫn hấp dẫn hắn sâu sắc như xưa.

“A..... A.....” Cô khẽ phản kháng, muốn thoát khỏi mị lực mạnh mẽ của hắn, tứ chi lại giống như bị hóa đá không thể tùy ý nhúc nhích.

Hồi lâu, hắn rời khỏi đôi môi kiều diễm ướt át đỏ mọng.

“Vô Song, em thật không muốn anh sao? Đối mặt với anh như vậy, em một chút dục vọng cũng không có?” Hắn nói trắng trợn như thế, làm cô thờ hốt vì kinh ngạc, đang muốn mắng hắn không biết xấu hổ, thân thể hắn càng thêm gần sát cô, tựa như lò lửa ấm áp bao vây lấy cô. Tiếp, hắn lại cho cô một nụ hôn mạnh mẽ, hai tay ôm lấy cô, khiến cô hiểu được quan niệm khác..

Nụ hôn của hắn tựa như thuốc mê, khiến cho cô không hề kháng cự nữa, từ từ tiếp nhận chuyện đang xảy ra!

Mị lực của Quan Triệt đối với cô so với tưởng tượng của cô còn lớn hơn, chẳng qua là cô lấy kháng cự để che dấu hứng thú của mình đối với hắn, thật ra thì trong lúc vô tình, hắn đã xông vào tánh mạng của cô.

Ba năm trước đây việc kia là ngoài ý muốn, cô giả vờ như chưa từng phát sinh, ba năm sau, hắn lần nữa xuất hiện ở trước mặt cô, so với cô không báo mà biệt, hắn hào phóng hơn.

Hắn hào phóng tỏ ra ý đồ muốn theo đuổi cô, cô lại không được tự nhiên không ngừng trốn tránh hắn, cuối cùng, vẫn rơi vào trong tay hắn?

Tựa như hiện tại, cô bị nụ hôn của hắn trên chòm tóc khiến hô hấp dồn dập, tứ chi vốn cứng ngắt trở nên mềm nhũn, hơn nữa còn đợi động tác kế tiếp của hắn, bản năng của thân thể còn phối hợp với hắn, đầu lưỡi ngây ngô cũng không hề tránh né hắn, ngược lại tích cực cùng hắn dây dưa. Giống như đứa bé không hiểu chuyện, đối với chuyện tình dục chỉ là người mới vào nghề, chỉ có thể theo hắn hướng dẫn từ từ bước vào cảnh giới mới chưa quen thuộc. Nụ hôn của hắn từ bá đạo chuyển thành nhẹ nhàng quấn lấy dây dưa, giống như ngàn sợi tơ trời lại cô, ôm chặt lấy cô, giữa hai người không có một khe hở.

Trải qua mấy ngày nay, hắn phát hiện mình hết sức quân tử, để cho cô từ từ tiếp nhận sự xuất hiện và hiện hữu của hắn.

Chẳng qua là thời gian kéo dài quá lâu, hắn biết cần phải tích cực chủ động thêm để yêu cô, không cho cô cơ hội thoát đi lần nữa.

Hắn muốn có cô, chân chính có cô.

Cô quả thật làm cho hắn điên cuồng, khiến hắn ở phương diện tình cảm trở nên cố chấp.

Hắn vốn cho là tình yêu rất đơn giản, chỉ có bốn chữ “hào tu hảo tán” (*đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay*), cho đến khi gặp gỡ cô lần nữa, lúc này mới hiểu rõ, thì ra là nguyên tố tình yêu không phải là chỉ có một loại.

Tình yêu bởi vì người mà khác, vì vậy hắn đối với cô có rất nhiều xung động (*kích thích, kích động*), còn có mê luyến (*đam mê, say đắm*) không nói ra.

Bất luận là mê luyến, hay là từ trong tâm thích cô quật cường và kiêu ngạo, tóm lại, hắn hiện nay chỉ cần một người là cô. Vì vậy, đầu ngón tay nóng bỏng của hắn vuốt ve da thịt vô cùng mịn màng của cô, hi vọng đốt lên mối lửa từ nội tâm cô. “Nếu như em đối với anh không có cảm giác, tại sao anh cảm giác được em hô hấp càng lúc càng dồn dập?” Hắn ở bên tai của cô nhẹ giọng ní non.

Bàn tay to của hắn lướt qua xương quai xanh của cô, vệt ra tơ đen rũ xuống, cách chặn mỏng bọc lại bộ ngực mềm mại của cô, nhẹ nhàng xoa bóp.

Viên Vô Song mở lớn đôi mắt, muốn kêu ngừng, thế nhưng hắn ngăn lại miệng của cô, khiến cô không cách nào nói ra lời cự tuyệt.

Hắn không nói hai lời, kéo chặn mỏng trên người cô ra, hai bầu ngực đầy đặn cao nhọn hiện ra trước mắt hắn, vô cùng hấp dẫn ánh mắt của hắn, đôi bàn tay của hắn sờ nhẹ bầu ngực của cô.

Thân thể của cô hơi rung động, một cổ khí nóng tràn lên cơ thể cô, liên miên không dứt rót vào máu của cô, chảy về phía ngực cô.

Mắt của cô tràn đầy tuần nhan đang phóng đại trước mắt, giống như khiếp sợ khí thế của hắn, khí thế phản kháng dần dần mất đi.

Quan Triệt đùa bỡn đầu vú mềm mại, đầu ngón tay nhẹ nhàng trêu đùa đầu vú, nhìn mai hồng từ từ căng cứng, trở nên kiều diễm ướt át. Hắn rời khỏi đôi môi của cô, đi tới bầu ngực bên trái, lè lưỡi, nhẹ nhàng gặm đầu vú nhạy cảm.

Cô muốn đẩy hắn ra, thế nhưng thân thể không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể mặc cho hắn tùy ý xâm lược.

Đầu lưỡi trêu đùa khiến nhũ hoa từ từ căng cứng, hắn phát hiện thân thể của cô phối hợp động tác của hắn, vì vậy buông lỏng sức mạnh kiềm chế cô, thay đổi phương thức ôn nhu mát mai hồng đang đứng lên kia, không ngừng cuốn thịt mềm non vào trong miệng, thỉnh thoảng phát ra tiếng làm người ta cảm thấy ngượng ngùng.

Đầu lưỡi hắn còn phối hợp động tác mút, để ở phía trên nhũ hoa nhạy cảm, nhẹ nhàng xoa.

Dần dần, cô giống như là sư tử cái nhỏ bị chinh phục, ngoan ngoãn mặc cho hắn vuốt ve.

Hai chân Viên Vô Song bị chân dài của hắn tách ra, da thịt ma sát với quần áo trên người hắn, khoái cảm tê dại vọt qua, cũng khiến cô đỏ mặt.

Nếu kháng cự không có hiệu quả, cô chỉ có thể toàn bộ tiếp thu hắn, gương mặt cũng bởi vì khoái cảm dâng trào mà trong nháy mắt đỏ bừng.

Tình dục một khi bị trêu chọc dâng lên, liền không cách nào ngăn cản ngọn lửa đang lan tràn, tựa như cô giờ phút này, dù phòng bị thế nào, cũng không cách nào ngăn cản nhiệt lưu tại hạ thân tán loạn. Hắn chắc chắn ra tiếng, bàn tay lướt qua bộ ngực của cô, đi tới vòng eo thon gọn, êm ái vuốt ve. Trừ cá tính quật cường ngoài mặt của cô, cô thật sự là người phụ nữ khiến người khác điên cuồng, chỉ cần là đàn ông, đều nguyện ý quý gồi bên chân của cô cúi đầu xưng thần.

“A.....” Cô cắn đôi môi, cố nén tiếng rên không kim hãm được, cũng không tự chủ đóng đưa thân thể.

Cặp vú mềm mại của cô bị hắn bú đến đỏ thắm sáng trong, nhất là ngay lõi vào nụ hoa, càng lộ vẻ đỏ tươi ướt át..

Ngọn lửa trong thân thể một khi bị đốt, tình dục bị khơi mào trong nháy mắt, cô giống như rơi xuống vực sâu, cũng không cách nào dừng lại nữa, lý trí cũng bị bao phủ.

Cô biết mình không cách nào trốn thoát, chỉ có thể tiếp nhận ngọn lửa hắn khơi mào.

Hắn cùng với cô ôm nhau thật chặt, giống như là cùng nhau chìm nổi trên biển rộng, trong mắt cùng trong lòng bọn họ chỉ có lẫn nhau, không dung nạp (*chứa đựng*) những người khác.

Khi đầu lưỡi hắn đâm vào nụ hoa cô, một bàn tay khác cũng trượt xuống cái mông trắng mịn của cô, tham lam mon trón mỗi một tác da thịt cô, đi tới phía trong bắp đùi mềm mại bóng loáng, thăm dò lõi mồn sâu thẳm giữa hai chân. Thân thể của cô run lên, bản năng thân thể trỗi dậy, theo bản năng muốn khép hai chân lại. Quan Triệt ngăn sự gãy gập bất an của cô lại, “Bảo bối, thả lỏng, em quá khẩn trương, anh sẽ ôn nhu đối đãi với em.”

Cô hơi nhú chân mảy, đang muốn mở miệng, ngón tay thon dài của hắn đã nhẹ nhàng đưa vào cánh hoa mềm mại, tìm kiếm hoa hạch ẩn mật kia.

Nơi nhạy cảm cảm nhận được sự xâm lược của hắn, nhiệt lưu rò rỉ xông ra, làm cô càng thêm bất an giãy dụa cái eo nhỏ nhắn, “Không.....”

Hắn không để ý phản kháng của cô, tiếp tục tìm kiếm hoa hạch, cho đến khi tìm được trung tâm hoa hạch, yêu thương vuốt ve.

“A..... U’.....” Khoái cảm tê dại nơi sâu thẳm khiến toàn thân cô run lên.

“Bảo bối, em rất thành thực.” Khóe miệng hắn khẽ cong, ngón tay hơi tăng thêm sức, hướng lên trên đỉnh đầu, đồng thời ngăn cản cô khép hai chân lại.

Môi của hắn rời khỏi trước ngực của cô, đi tới vùng bụng bằng phẳng, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên cái rốn đáng yêu.

Thân thể Viên Vô Song giãy dụa càng lúc càng kịch liệt, giống như là chưa từng có người đối đãi với cô như vậy. Cũng không có thể trách cô, bởi vì kể từ sau lần đầu tiên cô đưa cho Quan Triệt, cũng chưa xuất hiện bất kì người đàn ông nào bên mình. Rõ ràng cô rất tích cực xây dựng mối quan hệ giao hữu, nhưng là bên trong u tối tựa hồ không có một người đàn ông phù hợp với cô, chỉ có Quan Triệt, chỉ có hắn chịu được sự cao ngạo cùng cực tuyệt của cô.

Hắn nhìn như kiên nhẫn mười phần, cuối cùng phút chốc cũng không muốn để cho cô thoát khỏi, bàn tay hơi dùng sức, kéo cô vào trong ngực của hắn.

Đầu ngón tay từ từ cảm thấy một trận ẩm ướt, giống như là từ phía dưới hoa hạch giữa hoa huyết rò rỉ toát ra, đầu ngón tay của hắn chậm rãi từ trên đi xuống, đi tới miệng hoa huyết, nhẹ nhàng ấn một cái, ngón tay dài lập tức dính đầy hoa lộ trong suốt.

“Anh muốn nhìn một chút tiểu huyết xinh đẹp của em rót cuộc chảy bao nhiêu nước ngọt.” Hắn nhích người, hai tay muốn tách ra hai chân của cô.

“Không..... Không nên nhìn.....” Cô cảm thấy e lệ, liều chết ngăn cản động tác của hắn.

Tiếc rằng sức của hắn thập phần cường đại (*mạnh mẽ*), thật sự mở hai chân cô ra, hoa huyết từ mặt sâu thẳm không che giấu chút nào rộng mở ở trước mặt của hắn. “Tại sao không để cho anh xem?” Thanh âm của hắn khàn khàn mang theo tà mị, “Hoa huyết em hết sức xinh đẹp, phấn hồng như cánh hoa anh đào, còn chảy xuôi hoa lộ trong suốt.....”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Viên Vô Song đỏ rực, hô hấp dồn dập, bởi vì chưa từng có người nói với cô trắng trợn tí mĩ như thế.

Cô nửa ngồi dậy, lưng dựa trên gối, vừa vặn có thể nhìn thấy hắn dạy cô những động tác xấu hổ.

Ánh mắt Quan Triệt không chớp, nhìn chăm chăm giữa hai chân đang rộng mở, ngón tay dài trêu chọc phần mu hoàn mĩ.

Hoa huyết chỉ cần nhẹ nhàng ấn một cái, liền tiết ra rất nhiều hoa lộ, làm hắn miệng khô lưỡi khô, cúi lông mị.

“Anh muốn nếm thử một chút mùi vị của nó.”

Hắn lộ ra nụ cười tà ác, ngay sau đó cúi đầu, vùi vào giữa hai chân của cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng trêu chọc.

Cô không còn kịp cự tuyệt nữa, cũng không cách nào ngăn cản, rất nhanh, một trận run rẩy vọt qua thân thể của cô, cảm nhận được kích thích hoàn toàn bất đồng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Vương Phách Lối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Viên Vô Song không cách nào nói rõ ra đây là cảm giác gì, bởi vì đây là một loại cảm giác kỳ diệu từ trong cơ thể lan tràn ra. Cô cũng muốn ngăn cản động tác của hắn, thế nhưng khi đầu lưỡi hắn chạm đến nơi cánh hoa mềm mại, giống như hóa thân làm con rắn linh hoạt, chủ động chui hướng trung tâm hoa hạch, làm cho cô toàn thân rơi vào căng thẳng.

Quan Triệt biết đó là nơi mẫn cảm của cô, chỉ cần vừa chạm tới, thân thể của cô sẽ cứng ngắc, không cách nào cự tuyệt hắn.

Mà chỗ đáng yêu nhất của cô, chính là sẽ kẹp đầu ngón chân lại, cắn chặt môi dưới, hoàn toàn chính là kiểu phụ nữ khẩu thị tâm phi (*nói một đường nghĩ một nẻo*).

Hắn chẳng những thấy hết thân thể của cô, còn xem thấu lòng của cô, đầu lưỡi ở giữa hai chân của cô qua lại như con thoi, một khi chạm đến cánh hoa mềm mại của cô, tựa như gắp gỡ mật hoa bọ biển hút no bụng, nhẹ nhàng đè một cái, lập tức hoa lộ tràn đầy, chảy vào giữa miệng của hắn. Mũi cao thẳng của hắn ma sát với khe cánh hoa, đầu lưỡi lướt qua vách hoa mềm mại, giống như là câu dẫn thần kinh của cô.

Đây là một loại cảm giác trước nay chưa từng có, giống như là có đầu một con thú nhỏ chui vào trong cơ thể cô, khiến cô thờ dốc vì kinh ngạc, toàn thân nổi da gà.

Mắt thấy cô theo bản năng muốn khép lại hai chân, Quan Triệt vội vàng ngăn cản cô, đồng thời khẽ dùng sức, đem hai chân mở rộng thêm.

“Không..... Không muốn.....” Cô mắc cỡ không biết như thế nào cho phải, chẳng những không cách nào ngăn cản hắn, lại cúi đầu, ngược lại nhìn thấy hắn lại vùi vào giữa hai chân mình.

Hắn ngoảnh mặt làm ngo, dùng tốc độ như cũ, đầu lưỡi phốt qua khe nụ hoa của cô, một lần lại một lần từ trên đi xuống, từ dưới đi lên, cho đến hoa dịch rỏ rỉ chảy xuống, hắn thấm hút vào trong miệng toàn bộ, một giọt không dư thừa.

Đầu lưỡi hắn cũng nhẹ nhàng nơi đỉnh hoa miệng (*miệng nụ hoa*), khẽ tạo áp lực, hoa dịch liền từ miệng hoa tiết ra ngoài. Hắn liều chết mát, đầu lưỡi phốt qua vách hoa trơn mềm, khiến cô toàn thân khẽ run rẩy một trận.

“Em rất nhạy cảm.” Hắn rút đầu lưỡi lại, đổi lấy tay tách hai mảnh cánh hoa ra, lộ ra miệng nụ hoa xinh đẹp. Chân mày Viên Vô Song nhíu lại, muốn đẩy hắn ra.

Hắn lần nữa cao hứng muốn chinh phục dục vọng của cô, vì vậy đầu ngón tay nhập vào miệng nụ hoa, sau đó nhờ hoa dịch, thuận lợi tiến vào hoa huyết (*lối vào giữa hai chân*).

“A.....” Cô nhẹ thốt lên một tiếng, còn không kịp phản kháng dị vật xâm nhập giữa hai chân, lại nhận thấy ngón tay thứ hai của hắn nhập vào.

Quan Triệt dĩ nhiên không thể nào dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy, vừa lấy ngón tay ở trong hoa lộ rút ra, vừa lê lưỡi nhẹ nhàng liếm lấy cánh hoa giữa hoa hạch.

Bị hai lần kích thích, cô toàn thân cứng ngắt, không cách nào nhúc nhích.

Đầu lưỡi hắn không ngừng phốt qua hoa hạch hồng hồng, hoa hạch trở nên sáng trong động lòng người, còn không ngừng mát lấy cánh hoa xinh đẹp, hai mảnh cánh hoa hơi sưng đỏ, nơi giữa hai chân ngón tay dài cùng đầu lưỡi đâm xuống, có vẻ ướt dính không chịu nổi.

Cô yếu mị theo hắn, bản năng hưởng ứng động tác của hắn, thỉnh thoảng bật ra âm thanh thờ gấp kích động, mà lại không hề cự tuyệt hoặc phản kháng, giống như là đang câu dẫn linh hồn của hắn, mời hắn tiến thêm một bước trở thành khách của cô. Lúc này, dục vọng của Quan Triệt càng ngày càng mãnh liệt, theo sự giẫy dụa của thân thể cô, vật nam tính trong quần cũng rục rịch ngóc dậy, cơ hồ muốn căng rách quần.

Đầu lưỡi hắn rút lại, ngón tay dài cũng rút ra, vội vàng trút bỏ quần áo trên người, muốn giải phóng dục vọng của mình.

Viên Vô Song được cơ hội thờ dốc, vội vàng ngồi dậy, dựa vào cái gối, hai chân khẽ thu hẹp, tóc dài xốc xếch, toàn thân trần truồng, tròn to cặp mắt, bắt lực nhìn hắn.

Khi hắn cởi quần dài xuống, toàn thân cao thấp chỉ còn lại một cái quần lót, chỗ kín kia phình to một khối giống như có sinh mạng không ngừng trương đại (*phình to, căng ra*), muốn không chú ý cũng khó.

Cô cảm thấy xấu hổ, vội vàng dời ánh mắt đi, lại vừa đứng chống lại trông mắt của hắn.

Quan Triệt nắm hai tay của cô lên, cách quần lót, đặt ở giữa hai chân kích động trên người mình.

“Còn nhớ rõ bảo bối của anh không?” Hắn lộ ra nụ cười tà ác, “Có muốn ôn lại bảo vật năm đó khiến em sung sướng hay không?”

“Anh.....” Cô hồn đồi trừng hắn một cái, cảm giác vật nam tính của hắn so với tưởng tượng gắng gượng cố chịu đựng hơn rất nhiều, hơn nữa còn không ngừng trương đại (*phình to, căng ra*).Hắn đem tay của cô bỏ vào trong quần lót của hắn, khiến da thịt trắng mịn của cô trực tiếp chạm vào vật đang nổi gân xanh nóng rục của hắn.

Viên Vô Song nuốt nước miếng một cái, thần sắc có chút khấn trương, lại có chút kinh ngạc.

“Rất lớn, đúng không?” Hắn hưởng thụ thăm hỏi an ủi của cô, tiếp đó trút quần lót đi, để cho vật nam tính phơi bày ở trong không trung.

Đầu vật tròn thô to ở trong lòng bàn tay mềm mại của cô, theo cô xoa bóp, càng trở nên căng cứng phình to.

Cô mặc dù cảm thấy bất lực, bất quá sau khi hắn hướng dẫn, dần dần thích ứng dục vọng nam nữ giữa tình hình hiện tại, rốt cục có thể nhìn thẳng vật nam tính không ngừng trương đại kia.

Hắn cũng không để cho cô đùa bỡn quá lâu, đoạt lại quyền làm chủ, bàn tay nắm lấy bầu ngực căng tròn, đầu ngón tay thô ráp bao bọc lấy, xoa nắn mai hồng nhỏ.

Bởi vì một cổ ngứa ngứa khó nhịn, cô khép hai chân không ngừng ma sát lại, ý đồ giảm bớt một nhọc tẻ đại kia.

“Sao em tự động rời hả?” Hắn lần nữa đuổi kịp ở trên người của cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô. “Muốn liền mở miệng cầu xin anh, anh sẽ thỏa mãn em.”

“Anh.....” Cô vẫn quật cường cắn môi.

Bàn tay của hắn dò vào giữa hai chân của cô, ở khe nụ hoa dao động hai cái, lại đem bàn tay chuyển qua trước mặt cô, nhướn chân mày khiêu khích, “Nhìn nè, ướt như vậy, còn dám nói em không muốn sao?”

Viên Vô Song mím môi, cơ hồ không chịu nổi lửa nóng trong cơ thể, hơn nữa hắn không ngừng khiêu chiến cực hạn trong thân thể cô, cuối cùng không thể không khuất phục, cao ngạo mở miệng, “Cho em”

Thật ra thì cô đã vô lực để phản kháng nữa, vì vậy hai tay dọc theo bờ vai của hắn, trượt đến cái hông của hắn, rất rõ ràng ám hiệu hắn.

Quan Triệt thấp giọng cười một tiếng, để cho cô nằm ngang ở trên giường, đôi mắt tràn đầy mị lực nhìn chăm chăm cô.

Bàn tay của hắn chế trụ eo nhỏ của cô, để cho hai chân cô kết hợp cuốn lấy hông của mình, tiếp hợp mông một cái, lấy sức mạnh cường tráng nặng nề đâm vào giữa hai chân của cô.

Cô theo bản năng, hai chân kẹp càng chặt hơn.

“Đứng, kẹp chặt một chút.” Vật to lớn của hắn ngay trước hoa huyết mềm mại đầy nước nhập vào, hoa dịch trong trắng ngay sau đó bao quanh vật nóng rực cứng như thép. Viên Vô Song hừ nhẹ một tiếng, toàn thân run lên, dị vật to lớn dúi vào không gian vốn tịch mịch (*trống vắng, hù quạnh*), truyền luồng nhiệt đến khắp tứ chi của cô.

Hắn đóng đưa thất lưng mãnh liệt, dúi mãnh đâm vào hoa nguyệt của cô.

Giống như là muốn cô toàn diện tiếp nhận toàn bộ của hắn, thân thể hai người sát khít chặt chẽ, do hắn chủ đạo, dẫn dắt thần kinh toàn thân cô, mang cô cùng trầm luân (*bị hút vào*), trong mắt chỉ có lẫn nhau.

Tiếng thở dốc của cô càng lúc càng dồn dập, hắn va chạm cô cơ hồ (*gần như*) bất tỉnh nhân sự.

Cô không nghĩ tới động tác của hắn chẳng những nhanh chóng, hơn nữa mỗi lần đâm xuống cũng mang theo rất nhiều sức mạnh, thẳng xuống sâu trong hoa huyết.

Vách hoa bị vật nam tính hoàn toàn gầy xéo, trong lúc rút ra còn mang theo phần lớn hoa dịch, vậy ra (*bắn tung tóe*) ở hai người.

Quan Triệt phát hiện cô mím môi, dường như đang kiềm chế tiếng kêu, vì vậy bàn tay nắm hàm dưới của cô, muốn cô nhẹ nhõm. “Cảm thấy thoải mái, vậy kêu ra ngoài đi.” Hắn bá đạo ra lệnh, còn muốn cô mở hai mắt ra. Viên Vô Song nhìn hắn, phát tiếng rên rỉ thẹn thùng.

Hắn đem thân thể trần truồng của cô kéo lên, để cho hai tay cô chống đỡ trên giường, nửa người bên dưới như cũ cùng hắn thay phiên giao hợp.

“A..... Không muốn.....” Cô cắn môi, xấu hổ mở to mắt.

Quan Triệt không để cho cô trốn tránh trước mắt, dùng sức húc vào hoa huyết của cô.

“Ừ..... A.....” Cô mặc kệ tóc dài di chuyển, cái trán bất chấp mồ hôi mồ hôi, toàn thân bởi vì động tác của hắn mà khẽ run rẩy.

Nghe thanh âm ngâm nga càng lúc càng lớn của cô, ánh mắt của hắn trở nên tối tăm, hô hấp cũng bắt đầu rối loạn.

Thân thể duyên dáng kết hợp với cả thể xác và tinh thần hắn, ánh mắt của hắn theo vũ trước ngực cô dao động từng đợt, cuối cùng không chịu nổi hấp dẫn, tay trái nắm trọn nhũ hoa mềm mại, cho đến khi vũ trắng nõn trước ngực nổi lên đỏ ửng.

Hắn hưng phấn dị thường, vật to lớn ở trong cơ thể cô càn rỡ rút ra, bàn tay tùy theo đi xuống, sau đó dừng động tác húc lại, đem vật to lớn ra ngay trước mặt. Tiếp đó, hắn chuyển động thân thể của cô, để cho cô đưa lưng về phía mình, sau đó ngồi trên bắp đùi của mình. Vật nóng rực cứng như thép kia lần nữa tiến vào trong cơ thể cô, lần này chọn lựa tư thế ngồi, vật nóng rực cứng như thép càng thêm tiến quân thần tốc (*đánh thẳng một mạch*), cho dù cô muốn trốn, cũng bị hắn bắt trở lại.

Hắn cường ngạnh (*cương quyết*) nắm eo của cô, vật dài nóng bỏng cứng như thép lần nữa trở lại đường hành lang mềm đầy nước kia, theo nơi trắng nõn ma sát, lần nữa húc vào hoa tâm yếu ớt.

Một lần lại một lần va chạm càng lúc càng cuồng liệt (*điên cuồng, mãnh liệt*), Viên Vô Song cảm giác trong cơ thể mình sắp nổ tung, có một cỗ nhiệt lưu không khỏi từ dưới bụng chảy xuôi ra.

Âm thanh ngâm nga thủy chung không ngừng được, để cho cô không có thời gian mở miệng, muốn hắn dừng tất cả động tác lại.

Bọn họ cảm thụ nhiệt độ đối phương, giống như là linh hồn muốn gần sát lẫn nhau, đem hai người bao phủ chìm ngập trong tình dục mê mẩn, cho nên mười ngón tay hai người chặt chẽ nắm lấy, cùng lên thiên đường.

Đến khi hai chân cô mềm nhũn, rốt cuộc không chịu nổi hắn dành cho nhiều hơn, thân thể yếu đuối mềm mại nằm lui về phía sau, dán chặt vào lồng ngực của hắn.

Mà động tác của hắn từ kịch liệt dừng đột nhiên chuyển động dừng hẳn, hương thụ hoa huyết của cô bởi vì cao triều mà mang đến khoái cảm thít chặt. Cuối cùng, Quan Triệt không kiên trì nữa, để cho đầu mút tròn mạnh mẽ bắn ra kích thích nóng rực, toàn bộ rót vào trong cơ thể cô.

Khí nóng di chuyển tán loạn trong cơ thể hai bên, cũng xông vào trong lòng hai bên, giống như là một đạo lạc ấn (*khắc dấu*) không thể xóa nhòa.

Lúc Viên Vô Song tỉnh lại lần nữa, thời gian đã gần bữa trưa. Cô cảm thấy toàn thân đau đớn, lúc hô hấp, giống như người được mùi tình dục tràn đầy trong không khí.

Sắc mặt của cô phiếm hồng, giống như tên trộm, lặng lẽ ngắm nhìn bốn phía, phát hiện trong phòng chỉ có một mình cô, thân thể căng thẳng lúc này mới hơi buông lỏng. Nhớ tới chuyện tình sáng sớm, cô không nhìn được nhú chân mây lại, không nghĩ tới mình lại cứ như vậy cùng hắn lâm vào bể tình dục rối rắm. Cô vẫn cho là mình không chế được, sẽ không bởi vì nam sắc liên phát sinh hành động chệch đường ray (*ý nói hành động không giống bình thường*). Nhưng, cô sai lầm rồi. Cái gã đàn ông tên Quan Triệt này trong lúc vô tình đã ảnh hưởng đến tâm tình của cô, hơn ảnh hưởng cách nhìn cô đối với hắn.

Rõ ràng cần phải giữ một khoảng cách như người xa lạ, hôm nay lại bắt đầu làm dao động lòng của cô.

“A.....” Cô cào loạn tóc, cuối cùng nặng nề thở dài.

Thôi, thôi, chuyện cũng đã xảy ra, cô suy nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Lại nói, lần này bị hắn “ăn”, cô cũng không phải là hoàn toàn không biết, trong quá trình, cô vẫn tỉnh táo.

Đánh giá của cô với hắn, là năm ngôi sao.

Mặt cô đỏ lên thừa nhận rằng, đúng là hoàn toàn hưởng thụ cùng hắn cá nước thân mật (*quan hệ thân mật*), giống như hắn chính là một nửa kia mà vận mệnh sắp đặt cho cô.

Có lẽ là hắn xuất hiện quá đột nhiên, mang đến tình yêu cũng quá quá mãnh liệt, làm cho cô trong khoảng thời gian ngắn không biết phải làm thế nào mới tốt.

Cô tựa như người mới yêu, khi đối mặt hắn, cho nên cảm thấy tâm hoảng ý loạn (*hoang mang*).

“Tĩnh rồi à?” Người khởi xướng đứng ở cửa, nhìn thấy tất cả động tác của cô. Viên Vô Song cắn môi, muốn nói lại thôi. Cô nên mắng hắn sao?

Không, lần này cô là tỉnh táo, cũng không phải là bởi vì uống rượu say mới cùng hắn phát sinh quan hệ.

Cho nên bất luận như thế nào, cô có lý do nhiều hơn nữa cũng không có che dấu được sự thật, phát sinh đã xảy ra, cô là phụ nữ hiện đại, cũng muốn để ý công khai.

Lại nói, cô cùng hắn cũng đã có tình một đêm rồi, phát sinh thêm mấy lần nữa, cũng..... Cũng không quá đáng phải không!

Sau khi sửa sang lại tâm tình cho tốt, cô nửa oán giận, nửa kiều mỵ nhìn chăm chăm hắn, tiếp đó nặng nề thở ra một hơi.

Quan Triệt đi tới mép giường, nhìn về mặt cô thay đổi liên tục, cuối cùng chân mày chậm rãi dần ra, lộ ra nụ cười.

“Thái độ của em có phải..... Thỏa mãn không? Anh có thể hiểu như vậy không?”

Nói thật, cô quả thật có năng lực câu dẫn đàn ông, mà hắn rất may mắn chính mình gặp gỡ cô lần nữa, thưởng thức niềm mỹ (*ngọt ngào, vui sướng*) của cô lần nữa. Đối với hắn mà nói, Viên Vô Song tựa như hoa hồng có gai, muốn hái cô, việc đầu tiên trước hết phải bỏ đi gai nhọn nguy trang trên người cô.

Nhưng khi chân chính tiếp xúc được nội tâm của cô, hắn mới phát hiện, tâm tư của cô thật ra thì rất đơn thuần.

“Hắn là tôi đáp lễ anh một câu: như thế nào? Tôi biểu hiện không tệ đi!” Cô vẫn cậy mạnh, tức giận đáp lại.

Hắn khom lưng nhặt lên quần áo của cô rơi bừa bãi trên mặt đất, đưa tới trước mặt cô.

“Nhìn biểu hiện của em, nếu là lấy kinh nghiệm của anh phán đoán, em hẳn là tay mới.”

“Anh.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng đỏ, vừa tức vừa giận.

Quan Triệt lơ đãng, ngồi xuống bên cạnh người cô, gọi lên nụ cười lừa gạt người chết không đền mạng. “Bất quá, anh lại thích em như vậy.”

Hắn nói chuyện luôn là không quanh co lòng vòng, mỗi câu nói cũng thẳng đứng đâm sâu trong nội tâm của cô.

Người đàn ông này chẳng những trực tiếp, hơn nữa trong lúc giờ tay nhắc chân cũng mang theo tự tin. Hiện nay cô mới hiểu được, ngoài mặt hắn ôn nhu suy yếu nhưng trong nội tâm hắn lại khí phách, cũng được bảo vệ kín kẽ, thật ra thì hắn là gã đàn ông... quá tự tin. Bất quá bởi vì hiểu biết quá chậm, cô

mới có thể giống như kẻ ngu ngốc đây đưa không rõ với hần.

“Thế nào? Em vẫn kháng cự trở thành bạn gái của anh?” Về mặt của hần hơi kinh ngạc, “Anh cho là lúc em đối mặt với tình cảm luôn rất có năng lực quyết định, đàn ông tốt như anh, em cũng sẽ không bỏ qua mới phải.”

“Da mặt của anh càng lúc càng dày.” Cô miễn cưỡng liếc hần một cái, “Ánh mắt của tôi nhìn người quá đúng, trực giác cho rằng anh không phải là người tốt lành gì.”

“Ác?” Hần nhủ mảy, lời của cô gọi lên hứng thú của hần. “Đàn ông quá tốt chỉ có chờ được phát thẻ người tốt, cho nên anh phải có kỹ xảo, không phải sao?”

Thân thể hần hướng về phía cô, tuấn nhan cùng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chỉ cách mấy centimet sẽ dính vào nhau.

Viên Vô Song cảm nhận được hơi thở ấm áp của hần phả ra trên mặt của cô, giống như là muốn hòa tan da thịt của cô.

“Nếu như đây chính là mục đích của anh, vậy..... Anh đã thành công.” Cô quay đầu lại, bởi vì ánh mắt hần quá mức nóng bỏng.

Hần khép một nửa đôi mắt, “Nói như vậy, em là từ đáy lòng muốn trở thành bạn gái của anh?”

“Hả?” Cô quay đầu, nhìn hần.

Ý của cô không phải như vậy, cô cho là hần muốn câu dẫn (*lôi kéo, dụ dỗ*) cô lên giường.....

Oh! Quá chậm

Hần lộ ra nụ cười rục rờ, còn ôn nhu ở trên môi của cô in dấu hôn tiếp theo.

“Anh biết em bướng bỉnh, mới chịu đáp ứng quanh co khác hần như vậy.” Hần đã xà tuý côn lên (*đánh rắn tuý côn*), không cho cô cơ hội phản ứng chút nào.

“Không phải, tôi là nói..... Nếu như là anh và tôi lên giường.....”

“Vật nhỏ bướng bỉnh, thì ra là em cảm thấy công phu trên giường của anh rất tốt.” Hần cố ý xuyên tạc lời của cô, “Hào phóng khích lệ anh, anh sẽ cố gắng lấy lòng em hơn.”

“Không.....”

Quan Triệt không để cho cô nói tiếp, cũng không để cho cô mặc quần áo vào, lần nữa hôn cô. Khâm, không có biện pháp, hần tận lực làm người đàn ông tốt, bất quá cô luôn làm như không thấy, nếu không thì là giả nai, cho nên hần không thể làm gì khác hơn là sử dụng bản tính đàn ông ra. Đàn ông không hư, đàn bà không thương được!

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Vương Phách Lối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Một đêm Viên Vô Song không về nhà, không thể là bí mật vĩnh viễn, rất nhanh liền truyền tới tai bạn tốt. Theo thường lệ, ngày nghỉ cô nhất định đến quán cà phê bạn tốt dùng cơm, vừa mới bước vào, liền phát hiện bạn tốt nhìn mình chằm chằm không chớp mắt.

Cô ngồi ở trước quầy ba, lười biếng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, “Nhìn cái gì?”

“Nhìn cậu mặt mày hơn hờ quá nha!” Mạc Đề Nguyệt nháy mắt mấy cái.

Sắc mặt Viên Vô Song khề trở nên hồng, trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời.

Hiếm khi nhìn thấy bạn tốt có vẻ mặt như thế, Mạc Đề Nguyệt lộ ra nụ cười ý tứ sâu xa (*nguyên văn là “nại nhân tâm vị”*).

“Xem ra lời đồn là thật a!”

“Lời đồn gì? Tớ là tới ăn điểm tâm, cũng không phải là tới giải đố.” Viên Vô Song tức giận nói.

“Còn giả bộ à!” Mạc Đề Nguyệt nằm ở trên quầy ba, không dự định dễ dàng bỏ qua cho cô. “Rõ ràng thân nhau, cũng không nguyên ý cùng bạn tốt tiết lộ tiền độ chút sao?”

“Tớ van cậu!” Viên Vô Song trở người lại liếc mắt, “Tại sao lời đồn truyền đi nhanh như vậy?”

“Đây là niềm vui thú duy nhất của người dân nơi đây.” Mạc Đề Nguyệt nhếch miệng cười một tiếng, “Chia sẻ một cái thôi! Quan Triệt gần đây chính là người vừa lòng đẹp ý nhất trong những người đàn ông xuất sắc, lại bị cậu nhanh chân đến trước, nhất định sẽ khiến rất nhiều lòng của các cô gái tan nát.”

Khuyển tay Viên Vô Song chống đỡ trên quầy ba, bắt đầu đi hếch đôi môi lên, “Không phải là tớ đi trêu chọc anh ta.”

“Ác?” Chắc chắn, hứng thú đồn đãi thật là say mê. “Nói như vậy, là Quan Triệt coi trọng cậu?”

Viên Vô Song nặng nề thờ dài, “Chuyện này nói rất dài dòng.....”

“Không quan hệ, hôm nay đồ uống tớ mời.” Mạc Đề Nguyệt vì muốn nghe chuyện, không tiếc tặng quà lớn.

Viên Vô Song lú lo với bạn tốt một lát, sau đó dùng giọng điệu tình ý sâu xa (*ngữ trọng tâm trường*) nói ra nguyên nhân hậu quả.

Mạc Đề Nguyệt nghe say sưa ngon lành, lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

“Tình một đêm!” Ác, cái tin này thật bất ngờ. “Bất quá, các cậu bây giờ không phải là đang kết giao?”

“Kết giao.....” Viên Vô Song sừng sốt một chút, “Cũng coi là như thế đi!”

Quan Triệt mặc dù ngoài mặt ôn hòa, nhưng tác phong làm việc luôn là kín đáo bá đạo, giống như cô là loại phụ nữ tuy hứng làm càn, kể từ sau khi gặp gỡ hắn, khí thế cũng tiêu tan một nửa. Hắn giống như là lấy nhu thắng cương, khắc trụ cô.

“Vậy hắn là chuyện tốt, cậu làm gì mà về mặt mắt hứng thế?” Mạc Đề Nguyệt không nhịn được tò mò hỏi.

“Tớ chỉ là..... Tâm tình rất phức tạp.”

“Tại sao phức tạp?” Tâm chuyện vĩnh viễn đều không ngại nhiều, hỏi tiếp là được rồi.

“Cậu không cảm thấy quan hệ giữa tớ với Quan Triệt thật kỳ quái sao?” Tình cảm giữa cô và Quan Triệt dường như tới quá nhanh, khiến cô có chút ứng phó không kịp.

Mạc Đề Nguyệt nghiêng đầu suy nghĩ một chút, thẳng thắn lắc đầu, “Không.”

“Không?” Viên Vô Song đề cao giọng nói, “Anh ta mới đến Hạnh Phúc Lý không bao lâu, quan hệ giữa tớ với anh ta liền.....”

“Cậu thích anh ta là đủ rồi à!” Mạc Đề Nguyệt khẽ cười một tiếng. Quả nhiên, lâm vào lưới tình nam nữ đều là mù quáng.

“Tớ..... Tớ thích anh ta?” Có làm hay không a? Cô không phục truy hỏi, “Cậu dựa vào điểm nào nhìn ra tớ thích Quan Triệt?”

“Cùng với việc quen biết cậu lâu như vậy, tớ còn không biết cá tính của cậu sao?” Mạc Đề Nguyệt rót cho cô một ly cà phê, “Nếu như không phải là coi trọng, cậu sao lại tổn hao tinh thần ở trên người đó?!”

“Cho nên?”

“Bởi vì thích, cho nên cậu mới có thể suy tư một đồng vấn đề về anh ta.” Mạc Đề Nguyệt nhếch miệng cười nói, “Tớ có thể thập phần khẳng định là, cậu cũng yêu Quan Triệt.”

Viên Vô Song vốn là vẫn muốn giải thích, thế nhưng nói đến bên miệng lại nuốt vào trong bụng, chỉ có thể để bạn tốt thẳng thắn lú lo.

Cô thừa nhận mình đối với Quan Triệt có hảo cảm, chỉ là bởi vì chưa hiểu rõ, quan hệ của hai người lại phát triển quá mức nhanh chóng, dù sao vẫn cảm thấy trong lòng có chút không ổn.

“Thế nào? Bất quá nói là yêu, làm gì sâu mi khổ kiếm (*đãm chiêu ử dột*) vậy?” Mạc Đề Nguyệt nhìn chăm chăm nét mặt của cô,

“Tớ đã gặp Quan Triệt, anh ta lớn lên đẹp trai, thể trạng tốt, lại thân thiết lễ độ, cậu có cái gì không hài lòng sao?”

“Không phải là không hài lòng, mà là..... Tớ cảm giác mình không biết Quan Triệt.” Cô nói không rõ ràng.

Mạc Đề Nguyệt nghiêng đầu suy nghĩ một chút, không hiểu hỏi: “Cậu đã từng nghiêm túc hiểu biết anh ta ư?”

Viên Vô Song mở lớn hai tròng mắt, cho nên không cách nào trả lời vấn đề của bạn tốt.

“Đàn ông tốt đáng giá tổn hao một chút khí lực của cậu để giữ anh ta lại, hơn nữa anh ta cũng tự động đưa tới cửa, cậu cần gì phải lãng phí khí lực đây

anh ta ra bên ngoài?” Mạc Đề Nguyệt tình ý sâu xa nói.

“Cậu sao lại biết Quan Triệt là người đàn ông tốt?” Viên Vô Song nhũn chân mày.

“Có thể ở trong thời gian ngắn khiến cậu hỗn loạn không biết làm sao, có thể thấy được người này không phải là hạng người hời hợt.” Mạc Đề Nguyệt trả lời rất nghiêm túc.

Theo khuôn mẫu của Viên Vô Song, người qua đường Giáp, Ất căn bản không cách nào vào mắt của cô, cô nhìn một cái cũng lười, chứ đừng nói là có thể dây dưa không rõ với cô.

Quan Triệt có thể cùng cô so chiều lâu như vậy, Mạc Đề Nguyệt nghĩ thầm, người đàn ông này nhất định có chỗ hơn người, mới có biện pháp bắt được cô.

Giờ phút này Viên Vô Song tựa như một con sư tử cái bị thuần phục, lại lượn quanh tại chỗ, giống như vẫn không thể tiếp nhận chuyện thật như vậy. Bất kể phụ nữ như thế nào, chỉ cần bước vào trong mê trận tình yêu, toàn bộ đều lộ ra vẻ mặt băng hoàng lưỡng lự, ngay cả loại phụ nữ cao ngạo như Viên Vô Song cũng không ngoại lệ.

“Không còn lời để nói?” Mạc Đề Nguyệt mồm miệng lạnh lợi, cười nhìn cô, “Không biết Quan Triệt, cậu cũng hẳn là nên thử phân tích anh ta a!”

Viên Vô Song trở mặt, không hề mồm miệng lạnh lợi nữa.

“Hay là cậu cũng muốn đi lạy nguyệt lão, xem thử có thể khai thông trí tuệ hay không?” Mạc Đề Nguyệt không nhịn được giễu cợt.

“Này!” Viên Vô Song tức giận trừng mắt nhìn cô, “Không cần lấy lời tởn nói rồi tới kích tởn.”

“Không biết cậu hôm nay có được tởn khai thông không?” Mạc Đề Nguyệt cười ha ha, “Sau này cậu có phiền não, nhớ tới tìm đại sư khai thông là tởn.”

Viên Vô Song cùng Mạc Đề Nguyệt nhìn nhau, không nhịn được cũng cười lên tiếng.

Nút thắt trong lòng cô, bởi vì bạn tốt này dùng lời nói từ từ cởi ra.

Có lẽ cô cũng nên đổi mặt với tình yêu bất ngờ này thật tốt.....

“Anh tại sao phải đến vùng nông thôn này?” Thanh âm yêu kiều mềm mại của cô gái vang lên. Quan Triệt nâng tầm mắt lên, cùng mắt Viên Vô Song đối mặt, hẳn đang ôn nhu xoa bóp mắt cá chân cô, lực đạo vừa phải.

“Em như thế nào lại đột nhiên đối với chuyện của anh lại có hứng thú?” Hần có chút kinh ngạc, bởi gì mấy ngày qua cô luôn là lơ đãng hỏi chuyện của hần.

Đối với hần mà nói, đây là một chuyện tốt, cô hình như đã dần dần tiếp nhận sự hiện hữu của hần, hơn nữa đối với chuyện tình của hần cũng có hứng thú, không hề có ý nghĩ kháng cự đem hần đẩy ra bên ngoài.

“Tò mò.” Cô nâng cao cằm bóng mượt lên, “Vậy thì anh có thể nói chuyện bí mật?”

“Anh là tởn chiếu cố cha nuôi.” Hần khẽ cười một tiếng. “Cha nuôi đối với anh có ân, cộng thêm bằng hiệu của ông không có ai thừa kế, cho nên anh đến nơi này.”

“Đơn giản như vậy?” Cô lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Hần xuất hiện ở Hạnh Phúc Lý với lý do thế mà lại đơn thuần như vậy?

“Nếu không thì là gì?” Hần ôn nhu hỏi.

Viên Vô Song sững sờ một chút, nhưng là giác quan thứ sáu cùng trực giác của phụ nữ nói cho cô biết, chuyện hình như không có đơn giản như vậy. Hần mặc dù vẻ mặt ung dung thoải mái như thường, không nhìn ra bất kỳ sơ hở, nhưng cô vẫn là không nhịn được nhìn hần mấy lần thật lâu. “Nhưng là tiền đồ anh rất có triển vọng, hơn nữa còn trẻ như vậy, sao lại cam nguyện (*cam chịu nguyện ý*) lưu lại Quốc Thuật quán nho nhỏ này?” Cô tò mò hỏi.

Có quá nhiều vấn đề vướng mắc nơi đáy lòng của cô, trong khoảng thời gian ngắn cũng hỏi không xong.

“Chẳng lẽ cuộc sống nhất định phải vô cùng toả sáng, không thể bình thường an ổn sống qua ngày?” Hần hỏi ngược lại, “Giống như em, ban đầu ở trường học lúc đó chẳng phải thành tích nổi bật xuất sắc, sao lại muốn trở lại nơi này làm một y tá nhỏ nhoi?”

“Này.....” Cô bị hỏi ngược lại, “Người có chí riêng, tôi danh lợi mờ nhạt, chỉ cầu an ổn.”

“Anh cũng vậy cầu xin an ổn bình thường là được.” Hần khẽ mỉm cười, “Cho nên chúng ta là cùng một loại người, không bằng em gả cho anh, sau này chúng ta mở một gian phòng khám bệnh, anh làm thầy thuốc, em là y tá.” Ngay cả nhân lực cũng tiết kiệm.

Cô trừng mắt nhìn hần, “Anh suy nghĩ có nhiều quá không?”

Bọn họ ở chung một chỗ không bao lâu, cô gần đây mới mở trái tim cùng hần kết giao, hiện tại hần lại cùng cô nói tới tương lai..... Không phải quá nhanh

sao?

“Có mộng đẹp nhất, có yêu thuận theo, cùng em ở chung một chỗ, không có chuyện gì là không có thể.”

Cô mấp máy đôi môi, muốn nói gì đó để phản bác hắn. Lúc này, bác A Quyền từ bên ngoài đi vào, gãi gãi đầu, lộ ra vẻ mặt tò mò vừa không hiểu gì.

“A Triệt, bên ngoài có một tiểu thư ăn mặc rất đẹp muốn tìm con, cô bé rất có khí chất, còn lái xe vào cửa.”

Bàn tay đang xoa bóp mắt cá chân cô của Quan Triệt bỗng dừng dừng lại, thu lại nụ cười, ánh mắt cũng trở nên sắc bén.

“Vậy ạ? Con đi xem một chút.”

Hắn đứng lên, sau đó rửa tay, trong lòng đại khái cũng có đáp án rồi.

Bác A Quyền vốn là còn muốn nói cái gì, bất quá ánh mắt vừa rơi xuống trên người Viên Vô Song, vẻ mặt trở nên cổ quái.

“Em chờ anh một chút.” Quan Triệt hướng cô cười một cái, sải bước đi ra ngoài.

Cô ngồi ở trên ghế tròn, đưa mắt nhìn bóng lưng hắn rời đi, vốn là không cảm thấy kỳ quái, thế nhưng trước khi hắn rời đi quả thật hơi thay đổi sắc mặt, vì vậy cô quay đầu nhìn về phía bác A Quyền.

“Song Song, bác cái gì cũng không biết.” Bác A Quyền bật đài, trước tiên gạt bỏ quan hệ.

“Con cái gì cũng không có hỏi.” Viên Vô Song tức giận nói.

“Phụ nữ thích nhất hỏi lung tung này kia, hơn nữa lão yêu dặt kéo có hay không đều được, bác vẫn là trước tiên gạt bỏ sạch sẽ quan hệ.” Bác A Quyền rất có kinh nghiệm, biết lúc này nên nằm sấp xuống sẽ khá hơn một chút, mới không bị đạn lạc bắn trúng.

Hơn nữa ông mới vừa rồi thấy bên ngoài một người phụ nữ xinh đẹp, khẳng định con nuôi có số đào hoa.

Có số đào hoa là rất tốt, bất quá nếu như con nuôi đã danh thảo có chủ (*tương tự hoa đã có chủ á*), chỉ sợ gặp gỡ đều là lạn hoa đào (*hoa đào nát*).

Bác A Quyền trộm nhìn Viên Vô Song một cái, phát hiện cô lộ vẻ mặt nghi ngờ, hơn nữa ý đồ từ trên người ông tìm kiếm đáp án.

“Đúng không ạ? Đàn ông các bác không phải là đều che chở đồng loại?” Cô dùng tiếng Đài đối thoại với bác A Quyền, ánh mắt lại nhìn chằm chằm cửa.

Rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào tới tìm Quan Triệt đây?

Là bạn bè hay là.....

Cô cắn cắn môi, bắt đầu tưởng tượng mạo người phụ nữ xinh đẹp kia theo lời bác A Quyền.

Bác A Quyền bá sò sò lỗ mũi, hai tay đưa ra, “Song Song, con nếu lo lắng, sao không ra xem một chút đi!”

Phụ nữ thật là kỳ quái, rõ ràng rất tò mò, lại giả bộ một bộ dáng không sao.

“Con có..... Có cái gì lo lắng chứ?” Cô như cũ quật cường, làm bộ tự nhiên. “Chẳng qua là bạn nữ thôi! Con cũng có bạn nam a!”

“Là như thế này hả?” Bác A Quyền sò sò đầu, không nhìn được liếc cô một cái.

“Đúng vậy a!” Viên Vô Song nhìn chằm chằm phía trước, giả bộ không thèm để ý.

“Ai, phụ nữ.....” Không thành thực.

Bác A Quyền lắc đầu một cái, đi vào bên trong.

Ông hay là trước nên rời đi, tránh để dợt lát nữa thành bia đỡ đạn của bọn người trẻ tuổi.

Quan Triệt đi ra khỏi phòng, nhìn thấy một cô gái mặc đồ hiệu đứng ở cửa, một đầu tóc dài gọn sóng nhỏ khoác lên vai sau, tuổi chừng hai mươi lăm, giờ tay nhắc chân đang lúc tràn đầy hương vị một cô gái nhỏ bé. Trên mặt trang điểm, còn đeo một cái kính râm.

“Triệt.” Cô gái vừa thấy được hắn, lập tức lấy kính râm xuống, lộ ra gương mặt xinh đẹp, cô chủ động ôm cánh tay của hắn, cười ngọt ngào.

“Cô làm sao biết tôi ở chỗ này?” Quan Triệt lùi cánh tay về, không muốn cùng cô có bất kỳ tiếp xúc nào.

“Anh cho rằng anh thoát khỏi lòng bàn tay Diệp Vận Nhi em sao?” Cô cười nhìn hắn, “Triệt, em bây giờ không hiểu anh, làm sao lại tới làm bác sĩ tại vùng nông thôn này?” Cô lộ vẻ mặt chán ghét, không nhìn được ngẩng đầu nhìn bằng hiệu một cái. “Hơn nữa..... Quốc Thuật quán?”

Đây mới thật là làm nhục học thức cùng tài năng của hần, rõ ràng hần ở Đài Bắc có thể làm bác sĩ xuất sắc khoa chỉnh hình Trung y, hết lần này tới lần khác không cần bệnh viện lớn ở Đài Bắc, lại muốn tới đến nông thôn mai danh ẩn tích.

“Tôi không cần phải khai báo mọi chuyện của tôi cho cô chứ!” Thái độ Quan Triệt hờn hợt mà xa lạ, cũng không muốn cùng cô ôn chuyện.

“Triệt!” Diệp Vận Nhi vô cùng bất mãn, không vui cong đôi môi đỏ mọng lên, “Anh tại sao luôn đối với em bày ra dáng vẻ xa cách? Em cho là tâm ý em dành cho anh đã biểu hiện ra.....”

“Tôi cũng cho là tôi đã cự tuyệt cô rất rõ ràng.” Quan Triệt hai tay bỏ vào trong túi quần jeans, nói rõ hần đang không kiên nhẫn được.

Diệp Vận Nhi nụ cười cứng đờ, hít sâu một hơi, “Triệt, em theo đuổi anh lâu như vậy, chẳng lẽ anh không thể nhìn tới cố gắng của em, cho em một cơ hội?”

“Tôi vĩnh viễn cũng sẽ không cho cô cơ hội.” Hần không cùng cô đánh Thái Cực quyền, gọn gàng dứt khoát cự tuyệt.

“Anh.....” Diệp Vận Nhi nhú mày, cắn cánh môi, vẻ mặt ủy khuất vừa đáng thương.

Đáng tiếc, tâm ý Quan Triệt không có dao động chút nào.

Vũ khí lợi hại nhất của phụ nữ, chính là vẻ mặt mềm mại đáng yêu kia, lấy nhu khắc cương mới là vũ khí lợi hại nhất.

Mà hần không phải là ngu ngốc, bị lừa gạt mấy lần, chuyện cô giả vờ nhu nhược đã hoàn toàn miễn dịch.

“Nếu như cô chẳng qua là tới đây cùng tôi ôn chuyện, như vậy ta không rảnh, Diệp tiểu thư, mời cô trở về đi!”

Hần xoay người muốn vào nhà, lười biếng cùng cô nhiều lời.

Năm đó hần sau khi tốt nghiệp học viện y, liền tiến vào một bệnh viện lớn ở Đài Bắc làm bác sĩ thực tập, mà Diệp Vận Nhi đúng lúc là thiên kim viện trưởng.

Một ngày bọn họ vô tình gặp, bắt đầu có giao tiếp.

Cũng bởi vì gặp mặt vài lần kia, Diệp Vận Nhi đối với hần chết dây dưa quấn quýt chặt chẽ, ngay cả hần ban đầu vốn là có hảo cảm hồng phần tri kỷ (*án tương tốt với bạn bè nữ*), cũng bị Diệp Vận Nhi cản trở từ trong ra ngoài, khiến bọn họ không có cơ hội phát triển tình cảm thêm một bậc khác, mà cô mấy năm qua vẫn không thừa thu đoạn nào, chỉ cầu hần coi trọng. Ba của hần cũng ở bệnh viện nhậm chức chủ nhiệm, vì vậy Diệp Vận Nhi không ngừng đem cha hần thăng lên chức Phó viện trưởng để làm lợi thể, muốn hần kết hôn với cô.

Vì vậy, khiến hần cùng với ba tâm ý không hợp, hần trong con tức giận dứt khoát nghỉ việc, đi trước Trung Quốc bồi dưỡng lần nữa, muốn mượn chuyện này để cho hai bên tỉnh táo lại, thuận tiện thoát khỏi dây dưa của Diệp Vận Nhi.

Bất quá, Diệp Vận Nhi là cô gái được chiều chuộng, không có được thứ đồ như ý, sẽ không dừng tay, cho dù đuổi theo hần đến chân trời góc biển, cũng không muốn buông tha.

Có bao nhiêu người muốn dựa vào cô để khởi phần đầu ba mươi năm, cam tâm tình nguyện quỳ gối bên chân của cô, duy chỉ có Quan Triệt là một ngoại lệ, hoàn toàn không đem cô để ở trong mắt, thậm chí ngay cả liếc nhìn cô một cái cũng ngại lười, thật là làm cho cô không cách nào tiếp nhận được.

“Anh nhất định phải cự tuyệt em ở ngoài ngân dậm sao?” Diệp Vận Nhi thấy hần xoay người rời đi, lập tức đuổi theo, từ phía sau hần ôm lấy hần. “Em có thể vì anh làm bất cứ chuyện gì, anh tại sao ngay cả cơ hội cũng không cho em?”

Quan Triệt dừng bước lại, cảm nhận được sau lưng truyền đến nhiệt độ của cô, cũng truyền đến lời cổ chấp của cô. “Diệp tiểu thư, chúng ta không thích hợp, cô vẫn không hiểu ư?” Giọng hần lạnh lùng, không chút lưu tình nói.

“Không hiểu! Em không hiểu!” Diệp Vận Nhi cất cao giọng, ý đồ nói toạc ra sự tồn tại của mình. “Em chỉ biết rằng em yêu anh như vậy, anh tại sao không chịu tiếp nhận em? Em rất cuộc còn phải làm những gì, anh mới bằng lòng yêu em?”

“Tôi sẽ không yêu cô, vĩnh viễn cũng sẽ không.” Hần nhẫn tâm nói, “Hơn nữa tôi đã có bạn gái.”

“Cái gì?” Diệp Vận Nhi trợn to cặp mắt, “Làm sao có thể? Anh không phải là.....”

Quan Triệt nhìn thấy Viên Vô Song đứng ở sa phía sau cánh cửa, tựa hồ đang rình coi, vì vậy mở miệng gọi cô, “Vô Song.”

Viên Vô Song không nghĩ tới mình mới nghe lên mấy câu liền bị hần bắt tại trận, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên xông ra chất vấn hần, vẫn là lúng túng không biết nói gì với hần.

Mà cô cũng nghe được hết sức rõ ràng, Quan Triệt vô cùng kiên quyết cự tuyệt người phụ nữ đến thăm hỏi ấy, theo lý thuyết, cô hình như cũng không có tư cách tức giận. Chỉ là nội dung bọn họ nói chuyện với nhau, cô chưa từng nghe hần nói qua. Mới vừa nãy vẫn còn hù dọa cô, nói gì bình thường đứng giữa cầu xin an ổn, nói dối rằng mới phải tới miền thôn quê này giúp bác A Quyền, không nghĩ tới bây giờ lời nói dối tự sụp đổ, nguyên lai là vì tránh né khổ nạn hoa đào (*số đào hoa*) mới có thể chạy tới nơi này.

Viên Vô Song hừ lạnh một tiếng, trang nhã đi đến ngoài cửa, cùng Diệp Vận Nhi mặt đối mặt.

“Cô.....” Diệp Vận Nhi nhú mày, buông Quan Triệt ra, nhìn chăm chăm cô, “Cô chính là bạn gái Triệt?”

“Đúng thì sao?” Muốn cắn cô sao?

“Cô quả là hồ ly tinh, tại sao có thể câu dẫn (*quyến rũ*) anh ấy?” Diệp Vận Nhi không phân tốt xấu, chỉ tay gần sát cô mắng loạn, “Cô chẳng lẽ không biết.....”

“Tôi phải biết cái gì?” Viên Vô Song cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, có rất ít người có thể chia mũi cô mắng loạn. “Biết cô mê trai kiêu đầu óc đen tối hả? Hay là muốn biết cô không biết xấu hổ, muốn cướp bạn trai người khác?”

“Cô.....” Diệp Vận Nhi mà từ trước đến nay ngang ngược, cơ hồ không có ai khiến cô mất mặt tại chỗ, Viên Vô Song xem như là người đầu tiên.

“Ngàn vạn lần đừng thao thao bất tuyệt cùng tôi phát biểu cái gì thứ tự đến trước và sau, tôi không có thời gian nghe cô nói nhảm.” Viên Vô Song lạnh lùng nói. Trong bệnh viện các y tá thường xuyên trình diễn trò đâm đá lẫn nhau, cô đã sớm thấy nhưng không thể trách. Quan Triệt lộ ra nụ cười, không nói lời nào nhìn cô.

“Cô xem như rể hành kia? Triệt không phải là người xứng với loại phụ nữ hạng ba như cô!” Diệp Vận Nhi giận đến đỏ mặt tía tai.

“Mặc dù tôi so sánh với người khác chưa đủ, nhưng là so với loại phụ nữ hạ lưu như cô, dư dả.” Viên Vô Song nhanh nhồm nhanh miệng, sau đó lạnh lùng trợn mắt nhìn Quan Triệt. “Tôi muốn về nhà.”

“Anh đưa em về.” Quan Triệt không tham gia chiến tranh giữa các cô, thế nhưng rất rõ ràng, hẳn là đứng ở bên cô.

Hừ! Gã xấu xa, còn muốn mượn cô thoát thân! Viên Vô Song tức giận nói: “Không cần, anh lưu lại cùng 『bằng hữu』 của anh hào hảo khai thông cô ta, nói cho cô ta biết, tầm mắt chó nhỏ như vậy, chỉ biết hiển lộ ra lòng cô ta là quan trọng.”

“Ả đàn bà xấu xí, cô chó đi, tôi còn có lời muốn cùng cô nói.....” Diệp Vận Nhi muốn tiến lên bắt lấy Viên Vô Song.

Quan Triệt chắn trước người của cô, mặt không chút thay đổi nhìn cô, “Cô cũng nháo (ồn ào) đủ rồi.”

“Triệt.....” Đối mặt hẳn, Diệp Vận Nhi lại là bộ dáng diễm đạm đáng yêu. “Anh mới vừa rồi cũng thấy cô ta mắng em thế nào.....”

Đàn ông một khi vô tâm, biểu hiện ra chính là hoàn toàn vô tình.

Quan Triệt chính là loại đàn ông như vậy.

“Đó là quyền lợi của cô. Vô Song không phải là người nhu nhược, cũng không phải là người cô có thể trêu chọc, nói đến thế thôi, cô đừng tới quấy rầy cuộc sống của tôi nữa.” Hắn bình tĩnh nói, sau đó đi thẳng vào trong nhà.

Diệp Vận Nhi một mình đứng ở ngoài cửa, vừa sinh khí vừa ỷ khuất, không khỏi mù quáng.

Cô rốt cuộc nên dùng phương pháp gì mới có thể đem Quan Triệt đoạt lại?

Cô cắn môi, vẻ mặt dữ tợn.

Hắn là người cô muốn, tuyệt không cho phép giữa bọn họ có bất kỳ chướng ngại vật.

Cô thề, nhất định diệt trừ tình địch!

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Vương Phách Lối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Viên Vô Song một bụng khí, lại không có nơi để phát tiết. Cô bởi vì được bạn tốt khai thông, rất nghiêm túc chuẩn bị tiến hành đối mặt với tình yêu của mình, không nghĩ lại xuất hiện một Trình Giao Kim kinh thiên động địa, ép tất cả mọi người phải biết đại tiểu thư là cô ta. Lại nói cô thật sự là người nhà quê, đã sớm thoát khỏi cuộc sống Đài Bắc, căn bản không biết mở to con mắt biết Diệp Vận Nhi là thiện kim gia đình thượng lưu.

Bất quá không biết Diệp Vận Nhi cũng không quan hệ, bởi vì chính cô sẽ nhảy ra chỉ thiên mắng đạ.

“Cô là loại đàn bà không biết thẹn, tại sao còn có thể bày ra dáng vẻ như chuyện gì cũng không có phát sinh qua?”

Cô ta hôm nay đồng dạng là một thân toàn đồ hàng hiệu, xuất hiện ở trong bệnh viện nơi Viên Vô Song đang công tác. Viên Vô Song đứng ở phía sau quầy, lạnh lùng nhìn người phụ nữ trước mắt giống như là nổi điên, sau đó bày ra hình tượng chuyên nghiệp.”Tiểu thư, căn bản bệnh viện không có khoa tâm thần, xin cô đi đến các bệnh viện lớn trong thành phố. Cần tôi thông báo người nhà cô không?? Hoặc là tôi gọi điện thoại xin xe cứu hộ giúp cô chuyển viện?”

“Cô.....” Diệp Vận Nhi cắn môi, đối mặt với chē cười của cô, đúng là người thua một chút. “Cô đừng tưởng rằng núp ở bên trong nên chuyện gì cũng không có, tôi hôm nay muốn cho mọi người biết cô là vô sỉ cỡ nào, giành người đàn ông của người khác lại vẫn có thể làm bộ vô tội, cha mẹ cô thế nào lại dạy ra loại con gái da mặt dày như cô?”

Viên Vô Song nhàn nhạt thở dài, bắt đầu đi nhìn về đồng nghiệp.

“Người nào a?” Trần Thực Hoa mặt tò mò, nhỏ giọng hỏi, “Kỳ quái, bệnh viện chúng ta không có khoa tâm thần, tại sao có thể có bệnh nhân tâm thần chạy tới?”

Viên Vô Song nhún nhún vai, “Cho nên mới cần nhân viên cứu hộ như tôi chăm sóc a!” Thanh âm của cô không lớn không nhỏ, vừa đúng khiến Diệp Vận Nhi nghe được.

“Viên Vô Song, cô không cần giường đồng kích tây, loại đàn bà như cô, căn bản không xứng ở bên Triệt, cô vẫn là sớm một chút là tự hiểu biết mình, mau rời khỏi anh ấy!” Diệp Vận Nhi lớn tiếng khiếu lâm loạn. Mọi người xung quanh rối rít quay đầu, nhìn lại.

“Cô nháo đủ chưa?” Viên Vô Song lộ ra vẻ mặt không nhận được, “Chuyện như vậy, cô nên đi tìm Quan Triệt, chạy tới chỗ tôi cãi lộn, tôi sẽ đem người đàn ông đó tặng cho cô sao?”

“Nếu như không phải là cô không biết xấu hổ, Triệt làm sao sẽ coi trọng loại đàn bà như cô?” Diệp Vận Nhi không phân tốt xấu, chửi loạn không thông suốt.

Trừ chính cô có tư cách trở thành người phụ nữ của quan triệt, những người đàn bà khác cũng không cho phép đến gần Quan Triệt, nếu không cô nhất định diệt trừ.

Viên Vô Song nhú mày, nhìn Diệp Vận Nhi chạy tới nơi này nổi điên, nhìn lại một chút đám người bên cạnh chỉ chỉ chỗ chỗ, sắc mặt càng lúc càng xanh biếc.

Người mất thể diện không phải là Diệp Vận Nhi, bởi vì mọi người không biết cô, mà Viên Vô Song cô là người sinh trưởng lại địa phương này, sau này vẫn còn phải ngày ngày đối mặt với mọi người, lần này thật là mất hết cả mặt rồi.

Vì vậy cô cảm tai nghe lên, không chút nghĩ ngợi, liền quay số máy cảnh vệ.”Bảo vệ à? Nơi này có người đang gây náo loạn, xin mau tới xử lý.” Nhiều lời thêm vô nghĩa, cô bên trên còn phải làm việc, không có thời gian cùng Diệp Vận Nhi nói bậy.

“Cô lại dám gọi điện thoại kêu bảo vệ? Tốt! Cô không sợ khiến mọi người biết cô không biết xấu hổ đến cỡ nào, như vậy tôi sẽ thay cô tuyên truyền thật tốt.” Diệp Vận Nhi giận đến vung túi hàng hiệu trên tay, bất quá nhìn thấy sóng người càng lúc càng mãnh liệt, hai người cảnh vệ cao lớn đi tới, thần sắc không khỏi có chút hoảng loạn.

“Cô còn không đi?” Viên Vô Song khép hờ nửa con mắt, hảo tâm nhắc nhở, “Thiên kim tiểu thư nếu là bị tạm giữ, hẳn không phải là một chuyện về vang chứ?”

“Cô.....” Diệp Vận Nhi đưa tay chỉ vào mũi cô, mắt thấy tình huống bất lợi cho mình, không thể làm gì khác hơn là giận đến giọng nói hung ác run run, “Tôi sẽ không bỏ qua cho cô đơn giản như vậy đâu!”

Nói xong, cô ta giẫm giày cao gót vội vã rời đi.

Không có cái gì hay ho để nhìn, quần chúng giải tán lập tức, đi bận chuyện của mình.

Viên Vô Song bắt đầu thở ra một hơi, cảm giác lão thiên gia cùng cô đùa cợt.

“Thật đáng thương.” Trần Thực Hoa lắc đầu một cái.

“Đúng a! Tôi cũng vậy cảm giác mình rất đáng thương.”

“Tôi không phải nói cô.” Viên Vô Song nhú chân mày lại, không hiểu nhìn đồng nghiệp. Chẳng lẽ cô là cảm thấy Diệp Vận Nhi đáng thương? Không thể nào? Loại người như vậy căn bản không đáng đồng tình!

“Người hiện đại áp lực quá lớn, có bảy phần người có vấn đề phương diện tinh thần, vị tiểu thư kia..... Bệnh cũng không nhẹ, cho nên tôi cảm thấy được người sinh bệnh còn rất đáng thương.” Trần Thực Hoa nói ra cảm nhận từ đáy lòng.

Viên Vô Song cố nén, không dám cười ra tiếng, tán đồng gật đầu, “Ừ, cho nên tôi cũng rất đồng tình Diệp tiểu thư.”

“Cực kỳ.....” Trần Thục Hoa liếc cô một cái, “Gặp phải loại phụ nữ có bệnh, cô cũng đầy xui xẻo, cẩn thận một chút, bình thường loại phụ nữ chấp nhất sẽ hại người hại mình.”

“Ừ..... Tình cảm cũng không phải là chuyện chỉ theo ý mình, cho dù tôi chịu nhường, cũng phải xem Quan Triệt có nhìn hay không phải né tránh a!”

“E sợ, con nhóc này, được tiện nghi còn ra vẻ, nói thật hay giống như là Quan Triệt dính cô không thả.” Trần Thục Hoa giễu cợt.

Viên Vô Song lơ đãng nhún nhún vai, “Được đến là may mắn của tôi, không phải tôi ra lệnh.” Cô thời điểm đối mặt với tình yêu, thế nhưng biểu hiện lại rất phóng khoáng.

“Xú nha đầu.” Trần Thục Hoa liếc cô một cái, “Cô tốt nhất đừng ngã vào, chỉ sợ đến lúc đó là cô kêu cha gọi mẹ.”

“Sẽ không có một ngày như vậy.” Hợp tác, không hợp là tán.

Nói tình cảm nha, cần gì thống khổ như vậy?

Đã khai thông một chút, không phải là sẽ làm tình yêu giữ vững mỹ cảm mỏng lung sao?

Nếu như cô cùng Quan Triệt thật sự có một ngày tách ra, cô cũng cười cười chúc phúc hán, dù sao mục tiêu cuộc sống bất đồng, ép ở lại cũng vô ích.

Mà phóng khoáng, là ưu điểm duy nhất của cô a!

Quan Triệt bên này cũng không dễ dàng vượt qua. Kể từ sau khi Diệp Vận Nhi xuất hiện, ngày ngày tới Quốc Thuật quán, rất nhiều khách cùng thôn bởi vì cô trong ngành, tạm thời không tới cửa xoa bóp.

Cuộc sống hán vốn thanh tịnh và đẹp đẽ, bởi vì cô như tai nạn bình thường rơi xuống, lại bắt đầu trở nên rối loạn.

Bất quá Viên Vô Song chính là người phụ nữ không dễ kích động, cô không giống như những người bạn gái nhu nhược hán đã từng gặp, nếu không có người phạm cô, cô cũng không phạm người.

Diệp Vận Nhi càng tìm đến cô phiền hà, cô càng không chịu nhận thua, càng muốn kiên cường chống cự.

Như hôm nay, cô ngênh ngang xuất hiện ở Quốc Thuật quán, nhìn thấy Diệp Vận Nhi như cũ hung hăng càng quấy, đã cảm thấy chói mắt.

Cô không hiểu, một cái đầu đơn giản, cá tính giống như người điên, có tư cách gì ở trước mặt cô rêu rao làm ầm ĩ? Hơn nữa da mặt dày đến nỗi ngay cả đạn đều không vượt qua được, ngày ngày quần lấy Quan Triệt không buông tha.

Dẫu sao cô cũng là người phụ nữ được Quan Triệt theo đuổi, Diệp Vận Nhi đây đưa người đàn ông của cô như vậy, cô dù phóng khoáng thế nào, cũng không cách nào chịu được. Vì vậy ngay trước mặt Diệp Vận Nhi, cô nhào vào trong ngực Quan Triệt, sau đó chiếm lấy môi của hán, biểu hiện được lửa nóng lại kích tình.

Quan Triệt đối mặt với mỹ nhân ôm ấp yêu thương, hoàn toàn không cự tuyệt, hơn hờ tiếp nhận.

Cô nhẹ nhàng tán công cắn môi mỏng của hán, giống như là ở trừng phạt hành hạ hán, cảm giác được cô có chút bất mãn, giận hán không có giải thích.

Nhưng đầu lưỡi hán chui vào trong miệng cô, mút lấy chất lỏng ngọt ngào.

“Các người.....” Diệp Vận Nhi đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó tiến lên muốn kéo bọn họ ra.

Viên Vô Song đẩy cô ra, như cũ can rờ hôn Quan Triệt, sau đó đẩy hán lên trên ghế da, dang chân ở trên đùi của hán.

“Ghen tỵ sao? Đàn ông giống như vậy, chỉ có tôi có thể có, cô ấy à? Lại chỉ có thể ở một bên nhìn, ngay cả một sợi tóc của anh ấy cũng không đụng tới.” Cô lộ ra vẻ mặt khiêu khích, cười nhạo nhìn Diệp Vận Nhi, ngón tay thon dài cố ý quần quít lọn tóc đen của hán. Mặc dù cô đối với tình yêu rất phóng khoáng, nhưng là lúc người đàn ông đó còn yêu cô, những người phụ nữ khác nếu muốn xâm phạm địa bàn của cô, lấy cá tính của cô, tuyệt đối không có khả năng tha thứ đối phương. Cô rất lâu mới có thể yêu một người, thế nên một khi yêu, cô yêu tràn đầy bá đạo.

“Viên Vô Song.....” Diệp Vận Nhi lần đầu tiên ném đến mùi khiêu khích, tiến lên muốn bắt tóc của cô.

Quan Triệt một tay ngăn lại cô, tâm ý bảo vệ Viên Vô Song biểu lộ không bỏ sót.

Diệp Vận Nhi mặt dữ tợn, tan nát cõi lòng vạn phần, không nghĩ tới ngay cả hán cũng giúp đỡ Viên Vô Song.

“Cô đã thấy chưa? Quan Triệt là yêu tôi, bất kể cô dùng phương thức gì, người anh ấy yêu chỉ có tôi! Đừng tưởng rằng tôi là dễ trêu, cũng đừng cho là trên thế giới này chỉ có cô có thể hoành hành ngang ngược, Viên Vô Song tôi sẽ không để cho cô dễ dàng có được!”

“Cô.....” Diệp Vận Nhi ưỡn khuỷu đến hốc mắt đỏ lên. “Triệt, tại sao?”

“Tôi sẽ không yêu cô! Từ ngày gặp gỡ cô, ta đã nói rõ.” Hấn nhìn Diệp Vận Nhi, nói thẳng thừng.

“Nhưng là em rất cố gắng.....” Diệp Vận Nhi cắn môi, sắp khóc. Anh muốn cái gì, em cũng có thể cho anh a!”

“Thế nhưng thứ tôi muốn, cô cho không nổi.” Hấn chẳng những lạnh lùng hờn hợt, hơn nữa vô tình.

“Anh nói a! Anh muốn cái gì, em cho không nổi?” Diệp Vận Nhi hô to, “Em có thể cho anh một bệnh viện, để cho anh lên làm viện trưởng.....”

“Tôi muốn chính là tôn trọng và tự do.” Hấn cắt đứt lời của cô, “Thế nhưng cô tựa như một đứa trẻ hư đốn, thấy đồ mình muốn, sẽ không chút nào suy tính cướp giật, đối với tôi mà nói, đây là một loại gánh nặng.”

Diệp Vận Nhi mở to con mắt, “Đó là bởi vì em yêu anh.....”

“Cô yêu quá kinh khủng.” Hấn cười lạnh một tiếng, “Cô đã phá hủy hơn phân nửa cuộc sống của tôi, còn không chịu buông tha ra sao?”

Viên Vô Song hơi nhíu chân mày. Sau khi Diệp Vận Nhi xuất hiện, Quan Triệt đề cập sơ lược quá khứ hấn cùng Diệp Vận Nhi, vốn là cô còn bán tín bán nghi, bất quá trải qua mấy ngày nay Diệp Vận Nhi ồn ào bát nháo, cô đã hoàn toàn hiểu ra, lựa chọn tin tưởng Quan Triệt là đúng.

Loại phụ nữ chấp nhất này, vì lấy được vật mình muốn, cho dù phá hủy hết thảy mọi thứ của người khác, cũng không tiếc.

“Triệt, nếu như em không làm như vậy, như thế nào mới được lòng anh?” Diệp Vận Nhi vất vả ủy khuất nói, “Chẳng lẽ anh không biết thích một người mà không được thì rất thông khổ?”

“Loại tâm tình này, tôi hiểu, thế nhưng lúc ấy tôi lựa chọn chúc phúc.” Quan Triệt cùng Viên Vô Song nhìn thẳng vào mắt nhau, “Yêu một người, không nhất định phải có, nếu hai người thật có duyên phận, bất kể cách thời gian bao lâu, nhất định sẽ có cơ hội yêu thương lẫn nhau.”

Viên Vô Song trừng mắt nhìn, nhìn con người màu lam không dao động chút nào của hấn, nghe hấn tỏ tình, cảm giác ngực chảy qua một dòng nước ấm.

Cô đã từng cùng hấn sát bên người, nhưng là trải qua ba năm, bọn họ mới gặp được gặp nhau, như vậy chứng minh bọn họ đúng là có duyên phận.

Mà cô cũng là lần đầu tiên lâm vào vùng bùn tình yêu, nếu thật muốn phóng khoáng, cô nhất định sẽ giã vụn vạn phần, mới có biện pháp rời khỏi bên cạnh hấn.

“Em chờ thật lâu, thật lâu.....” Nước mắt chảy xuống gương mặt Diệp Vận Nhi, một bộ dáng điếm đăm đáng yêu.”Có phải nếu không có Viên Vô Song, anh mới có thể tiếp nhận em?”

“Coi như toàn bộ thế giới chỉ còn lại một Diệp Vận Nhi cô, tôi cũng sẽ không tiếp nhận cô, đừng nói chỉ là yêu.” Hấn nhấn tâm lại lạnh khốc nói.

Nước mắt rơi nhanh hơn, Diệp Vận Nhi cũng không cách nào biểu hiện kiêu ngạo nữa.

“Tôi chỉ yêu Viên Vô Song, cô nghe không hiểu sao? Cô có thể phá hủy tất cả mọi thứ của tôi, nhưng cô không cách nào ngăn cản tôi tiếp tục yêu cô ấy.”

Hấn gọn gàng dứt khoát tỏ tình, khiến hai người phụ nữ cũng cảm thấy vô cùng rung động.

“Không cần, em không cần.....” Diệp Vận Nhi đâu có thể nào dễ dàng buông tay, khàn khàn giọng hô to: “Anh là của em! Em sẽ không để cho anh vừa lòng đẹp ý, em không đạt được anh, cũng không để cho những người khác lấy được.”

Viên Vô Song nhìn Diệp Vận Nhi không khống chế được, không khỏi sinh lòng nghi ngờ, hôm nay đã làm việc có thỏa đáng hay không?

Diệp Vận Nhi oán hận nhìn chăm chăm cô, chia thẳng phía mũi cô mắng to, “Viên Vô Song, tôi sẽ không bỏ qua cho cô! Tôi tuyệt không thành toàn cô cùng Quan Triệt, sẽ không, vĩnh viễn cũng sẽ không!” Cô xoay người chạy đi, nước mắt rơi như mưa.

Viên Vô Song bất đắc dĩ thở dài. Quan Triệt đưa tay đem cô vây quanh vào trong ngực, ôm thật chặt cô. Cô không có đẩy hấn ra, hai tay vây quanh hông của hấn, cảm nhận được nhịp tim của hấn, phát hiện hấn ôm rất chặt chẽ dị thường, hơn nữa loáng thoáng mang theo bất an.

“Anh..... Có phải hay không nên nói nguyên nhân?” Cô đã hết sức nhượng bộ, hấn không dấu giếm bất cứ chuyện gì với cô nữa.

Quan Triệt cảm dưới đề trên đỉnh đầu của cô, thở dài một hơi.

“Này..... Nói rất dài dòng.”

Quan Triệt xuất thân là gia đình bác sĩ, gia đình họ Quan đời đời đều bắt đầu hành y, mỗi một đời đều có người trở thành bác sĩ, ngay cả hấn cũng thi đậu hệ y học. Mà hấn đối với khoa chính hình đặc biệt có nghiên cứu, sau khi tốt nghiệp, liền tiến vào nhận chức thực tập sinh ở bệnh viện nơi ba đang công tác. Cũng là ở đó vô tình gặp gỡ Diệp Vận Nhi, từ đó hấn cũng không thoát li được cô ta nữa. Diệp Vận Nhi mạnh mẽ tiến vào cuộc đời của hấn, thậm chí còn muốn nắm trong tay cuộc đời của hấn, bắt đầu làm kế hoạch sống hoạch định (*lập kế hoạch cuộc đời*) cho hấn.

Ngoài mặt hần là người đàn ông ôn hòa lễ độ, thật ra thì rất có chủ kiến của mình, hần có kế hoạch cho cuộc sống của mình, không cần bất luận kẻ nào những tay.

Ba hần kiên quyết vẫn là mong hần trở thành trưởng khoa tìm quyền uy, thế nhưng hần cố ý đi theo khoa chinh hình để phát triển, hai cha con từ khi đó không giải được khúc mắc tư tưởng.

Cho đến khi Diệp Vận Nhi xuất hiện, chiến tranh giữa cha con bọn họ rốt cục nổ tung.

Nguyên nhân là Diệp Vận Nhi ra điều kiện với cha hần, chỉ cần hần cưới cô, như vậy cha hần tại hội đồng quản trị sẽ được đề cử làm Phó viện trưởng.

Vì vậy ba Quan Triệt kiên quyết dùng hết cách, muốn để cho con trai cưới Diệp Vận Nhi làm vợ.

Chẳng qua là Quan Triệt hết sức cứng rắn, không thỏa hiệp với bất kì ai, Diệp Vận Nhi làm loạn cuộc sống của hần, ai cũng không có thông báo, thẳng tiến về Trung Quốc lấy danh y vi sư. Một mặt là vì tránh né người Diệp gia bức bách, một mặt cũng là không muốn cùng cha hần xung đột càng lúc càng lớn, hần rời khỏi nhà nhiều năm. Khi hần trở lại Đài Loan, phát hiện cha vẫn cố chấp như cũ, còn là cố ý muốn hần cưới Diệp Vận Nhi, thu thập nhẹ nhàng hành lý, lần nữa rời nhà trốn đi, đi đến Hạnh Phúc Lý tìm cha nuôi hần.

Cũng may bác A Quyền mấy năm nay cũng là một người cô đơn, nghe được có người muốn nhận bằng hiệu của ông, cao hứng vô cùng, nhân tiện nói hần an tâm mà lưu lại.

Nguyên tưởng rằng hết thấy đều bình yên, không nghĩ tới Diệp Vận Nhi thân thông quảng đại như vậy, vẫn có thể tra ra tung tích của hần.

Quan Triệt nói rõ nguyên nhân với Viên Vô Song, không có chút nào dấu giếm.

“Thì ra là anh tới chỗ này tị nạn à!” Viên Vô Song đồng tình nhìn khuôn mặt bình tĩnh của hần.

“Là họa thì tránh không khỏi!” Hần cũng hết sức bất đắc dĩ, bị Diệp Vận Nhi dây dưa lâu như vậy, sớm đã thành thói quen, chẳng qua là hần không thể nhận được là thủ đoạn của cô ta trước sau như cũ không thay đổi.

“Theo tình huống trước mắt, Diệp Vận Nhi sợ rằng đến chết cũng sẽ không buông tha.” Cô bĩu môi, vừa nghĩ tới người phụ nữ chấp nhất kia, không nhận được rung mình một cái.

Quan Triệt trầm mặc, nghiêm túc nhìn chăm chăm cô. “Làm gì?” Cô nhú chân mày, “Em đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, giúp cho anh rồi.”

“Phải không?” Hần cong môi cười một tiếng. “Thật ra thì anh cũng cảm ơn em không bị hù dọa chạy, hoàn toàn nguyên ý làm bạn gái anh.”

Gò má cô phồng hồng, cậ mạnh nói: “Phụ nữ đều sợ bị người dây dưa, anh da mặt dày, luôn quấn lấy em, em chỉ ủy khuất một chút cùng anh ở cùng nhau.....”

“Dạ dạ dạ.” Hần bận không ngừng gạt đầu, khéo léo xoa bóp đôi chân khả ái của cô.

Viên Vô Song cúi đầu nhìn hần, khuôn mặt tuấn mỹ lịch sự này quả thật đủ để mê hoặc tất cả phụ nữ, cũng khó trách Diệp Vận Nhi đối với hần bám riết không tha.

Nhưng là cùng hần chung đụng càng lâu, càng phát hiện hần bề ngoài lịch sự, giống cô là người có nguyên tắc của mình, có mục tiêu cùng mơ ước của mình, sẽ không nước chảy bèo trôi (*gặp sao hay vậy*), hơn nữa một khi quyết định, sẽ thực hành gọn lẹ thông suốt, sẽ không có một chút chần chờ. Cô từ từ thông suốt nhờ bạn tốt, vừa bắt đầu cô vẫn liên bị hần hấp dẫn, mới có thể cùng hần so trăm chiêu vòng vo. Bàn tay hần từ từ dời về phía bắp chân của cô, mỗi lần đều dùng lực thích hợp làm toàn thân cô thoải mái buông lỏng, hần không được lập tức nằm xuống tới để cho hần ôn nhu xoa bóp.

Quan Triệt nâng mắt lên, nhìn về mặt cô thả lỏng, nhớ tới cô mới vừa chủ động ôm ấp yêu thương, hơn nữa nụ hôn của cô vừa giận lại cay, làm hần toan tính trong lòng.

“Vô Song.” Bàn tay hần đặc biệt ôn nhu, qua lại kim bắp chân của cô. “Em đi làm một ngày cũng mệt mỏi, đến phòng anh, anh thay em xoa bóp, được không?”

Cô chu cái miệng nhỏ nhắn, “Miễn phí sao?”

“Miễn phí.” Hần gạt đầu, trong mắt thoáng qua ánh sáng tà mị. “Hơn nữa còn tặng kèm ưu đãi khác.” Hần đứng lên, nhẹ giọng nói bên tai cô, “Chỉ có em mới có.”

Nháy mắt, Viên Vô Song về mặt thẹn thùng.

Không cho cô cơ hội cự tuyệt, hai cánh tay hần dùng lực ôm lấy cô, hướng gian phòng lầu hai đi tới. Không khí ân ái giữa hai người, thoáng chốc tràn đầy trong nhà. Về phần Diệp Vận Nhi khó giải quyết, bọn họ cũng chỉ có thể gặp chiêu phá chiêu thôi.

Chương 9

Diệp Vận Nhi từ trước đến nay không chưa thủ đoạn nào, hơn nữa không đạt mục đích tuyệt đối không bỏ qua. Hơn nữa cô cũng theo đuổi Quan Triệt lâu như vậy, cũng vì muốn cho hẳn biết tâm ý của mình, người đàn ông nhận được tâm ý này lại hoàn toàn không đem cô để vào trong mắt.

Chẳng qua là lần này cô đá phải bàn đá, cho dù ngày ngày chạy đi đe dọa Viên Vô Song, Viên Vô Song vẫn là một bộ dáng không sao cả.

Mà cô nháo loạn như vậy, toàn bộ mọi người trong Hạnh Phúc Lý biết sự tồn tại của cô, mọi người thậm chí nghị luận âm ỉ, hoài nghi cô là có vấn đề về thần kinh.

Thế nhưng tất cả mọi người không biết cô có bao nhiêu ủy khuất, theo đuổi Quan Triệt nhiều năm như vậy, chẳng những không được như ý nguyện, còn bị người chỉ chỉ chỏ chỏ. Cô không có sai! Người sai là Viên Vô Song! Nếu như không có sự tồn tại của Viên Vô Song, cô sớm đã đem Quan Triệt bắt vào tay, cũng sẽ không bị hẳn nhẫn tâm cự tuyệt.

Cho nên cô thề, cho dù dùng hết mọi cách, cũng muốn cho Viên Vô Song biến mất trước mặt cô cùng Quan Triệt, giống như những người phụ nữ trước kia muốn đến gần hẳn, tất cả đều bị cô tổng cô.

Hôm nay muốn sử dụng lại chiêu cũ, cô lại phát hiện Viên Vô Song hết sức khó chơi, chẳng những không úy kỵ sự đe dọa cùng uy hiếp của cô, còn tính toán chống cự lại.

Diệp Vận Nhi lòng dạ hẹp hòi, không tha cho người dám phản kháng mình, vì vậy quyết định, cần phải giải quyết Viên Vô Song.

Vì vậy cô vừa quay số điện thoại gọi cho một người bạn, đó là một tên Lập Ủy tung hoành hắc bạch lưỡng đạo, muốn hẳn giúp một tay dạy dỗ Viên Vô Song, để cho cô ta biết cô không phải là dễ trêu, cũng mau rời khỏi Quan Triệt.

Dĩ nhiên, tìm người làm việc nhất định bỏ ra giá không nhỏ, cho nên cô rất sáng khoái thanh toán tiền đặt cọc, Lập Ủy lập tức tìm được hai gã tay chân, khí thế mãnh liệt đi tới Hạnh Phúc Lý, cùng cô gặp mặt. Kế hoạch của cô vô cùng đơn giản, muốn hai gã lưu manh bắt cóc Viên Vô Song, sau đó tận tình giày xéo, chà đạp, khiến Viên Vô Song không mặt mũi xuất hiện trước mặt Quan Triệt lần nữa.

Hai gã lưu manh là gan so người bình thường lớn hơn nhiều, hơn nữa phía sau còn có tiền sắp tới tay, vì vậy nói làm thì làm.

Bọn họ biết được Viên Vô Song tám giờ ra cửa đi làm, vì vậy theo đuôi phía sau cô, đợi đến nơi thừa thốt người, một tên trong đó gọi là Hà Từ liền nhanh chóng xuống xe, từ sau lưng của cô đưa tay ra, bịt mồm cô lại, nắm thắt lưng đem cô ôm cách mặt đất.

Viên Vô Song căn bản không biết phát sinh chuyện gì, hốt hoảng không dứt, liều chết giãy giụa.

Hà Từ vội vàng đem cô nhét vào chỗ ngồi phía sau xe, theo sát lên xe, đóng cửa xe.

Một gã đồng bọn khác là Đại Ngư vì để tránh cho phức tạp, mạnh mẽ nhấn ga, đem xe chạy xa chỗ cũ.

“Các anh..... Là ai? Các anh muốn làm gì?” Viên Vô Song vẻ mặt hốt hoảng, không ngừng giãy giụa.

“Ít rầy rà!” Hà Từ nói tiếng quốc ngữ Đài Loan, mặt hung ác, “Cô ngoan ngoãn hợp tác với chúng tôi, bằng không không thiếu đòn cho cô đâu.”

“Các anh là không phải là trói làm người rồi chứ? Tôi căn bản không biết các anh.....” Viên Vô Song tỉnh táo lại, ý đồ cùng bọn họ nói chuyện thông suốt.

“Cô không cần biết chúng tôi!” Hà Từ vội vàng một tiếng, “Chúng tôi là cầm tiền người ta, dạy dỗ cô thật tốt. Cô cũng không cần hỏi tại sao, dù sao nhất định là đắc tội với người khác.”

Đắc tội? Viên Vô Song nhú chân mày lại. Cô bình thường mặc dù không chung sống tốt với người khác, thế nhưng cũng sẽ không có ý đi đắc tội với người.....

Bỗng dưng, đầu cô hiện lên khuôn mặt không cam lòng của Diệp Vận Nhi.

“Là Diệp Vận Nhi sai khiến các anh, có đúng hay không?” Cô vừa kinh hoàng vừa tức giận, hoàn toàn không có dự liệu được Diệp Vận Nhi sẽ dùng thủ đoạn hạ tiện như thế.

“Cô chớ la lối rầy rà!” Hà Từ vung tay lên, thưởng cô một cái tát. “Cô quan tâm chỉ người nào chỉ điểm chúng tôi! Nếu như cô không muốn ăn đòn, vậy ngoan ngoãn phối hợp.”

Viên Vô Song bị đau trợn mắt nhìn hấn một cái, vốn là muốn nhảy xe, bắt đắ đi đối phương động tác so cô còn nhanh hơn, một tay níu lấy tóc của cô, thô lỗ chế phục cô. Tiếp, hấn dùng sợi giây trời chặt chẽ tứ chi cô, khiến cô ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

“Chẳng lẽ các anh không biết làm như vậy là phạm pháp?” Viên Vô Song biết mình dữ nhiều lành ít, vì vậy tiếng nói liền mềm mỏng, “Nếu như các anh hiện tại nguyện ý thả tôi, tôi có thể bảo đảm chuyện gì cũng không có phát sinh.....”

“Câm miệng!” Hà Từ hét lớn một tiếng, “Chúng tôi đã thu tiền, làm sao có thể thả cô? Hơn nữa thả cô, chúng tôi chẳng những mất người còn mất cả cửa, ai biết cô có thể báo cảnh sát bắt tôi hay không?”

“Nhưng các anh bắt cóc tôi cũng phạm tội vậy.....” Cô biết lai giả bất thiện, chỉ sợ tánh mạng của mình cũng sẽ có nguy hiểm

Hơn nữa chuyện này là từ Diệp Vận Nhi chủ mưu lại càng nguy hiểm

“Nếu như chúng tôi làm thần không biết, quỷ không hay, người nào sẽ biết là chúng tôi bắt cóc cô?” Hà Từ lạnh lùng nói.

“Không muốn nói nhảm với cô nhiều như vậy nữa!” Đại Ngư nắm giữ tay lái, cũng là nói tiếng quốc ngữ Đài Loan.”Người trước trời lại, để Diệp tiểu thư nhìn xem muốn làm sao thì làm.”

“Tôi nghĩ cơ hội đem cô chôn sống cũng rất lớn.” Hà Từ cười lạnh một tiếng, “Nghe nói cô cướp người đàn ông của người ta a?”

Viên Vô Song không vui nhìn chăm chăm bọn họ, miễn cưỡng nhịn được lời thô tục đến khoe miệng. “Cô đáng đáp thật xinh đẹp, quả thật cũng có tướng làm hồ ly tinh.” Hà Từ hướng cằm của cô đưa tay nâng lên.

Cô cao ngạo ngoài đầu sang chỗ khác, không cho phép hấn khi dễ mình.

“Tôi khuyên các anh vẫn là mau một chút hồi tâm chuyển ý, hiện tại để tôi lại, có lẽ tôi còn thay các anh nói chuyện, giảm bớt hình phạt.”

“Cô thật là thích nói đùa.” Đại Ngư không nhịn được cười ha ha, “Thả cô, không phải kiểm cùi ba năm thiếu một giò.”

“Ai dạy cô muốn cướp người đàn ông của người ta a! Thiếu đàn ông thì nói, chờ một chút cùng anh em tôi để cho cô High một cái, cô cũng sẽ không muốn giành đàn ông của người khác.” Hà Từ cười nói.

Viên Vô Song giận đến muốn cắn hấn một cái, Hà Từ vừa hung ác dữ tợn tấn cô một bạt tai, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn thoáng chốc xuất hiện năm dấu tay màu đỏ, khóe miệng rỉ ra máu.

“Ả đàn bà xấu xí kia, cô ngoan một chút, đừng nghĩ động đầu óc lệch lạc, cũng đừng muốn tìm cơ hội chạy trốn.” Hà Từ cười xấu xa, cường ngạnh đem cô đặt trở về chỗ cũ. Viên Vô Song trong miệng có máu, oán hận nhìn chăm chăm bọn họ, mặc dù không phục, nhưng là tạm thời nén tức giận. Nguy cơ ý thức nói cho cô biết, ngàn vạn lần không nên chọc giận hai người này, trước bình tĩnh, xem một chút có thể tìm cơ hội chạy trốn hay không.

Trong khoảng thời gian này, cô hi vọng bạn tốt phát hiện cô mất tích.

Quan Triệt đang chuẩn bị ra cửa, muốn tới bệnh viện tìm Viên Vô Song ăn cơm, không nghĩ tới nhận được điện thoại mẹ cô gọi tới, hỏi thăm cô có ở cùng với hấn.

Lúc này đã đến gần buổi trưa, hấn mơ hồ cảm thấy có cái gì không đúng, vì vậy trước trấn an mẹ cô, sau đó vội vàng gọi điện thoại cho bằng hữu tốt nhất của cô Sở Đề Nguyệt.

Sở đề Nguyệt cũng cảm thấy kinh ngạc, bởi vì theo kinh nghiệm Viên Vô Song từ trước đến nay, rất ít xin nghỉ, cũng không từng trốn công tác.

Khi hấn nghe được câu trả lời, bắt đầu nóng nảy bất an, gọi điện thoại di động Viên Vô Song, lại nghe được giọng nói hộp thư, cô có thể nói là đoạn tuyệt tin tức. Quan Triệt giật mình thấy không ổn, sau khi cùng bác A Quyền nói rõ lo lắng của hấn, vội vàng ra cửa, đến những nơi cô có thể đi qua tìm một lần.

Ước chừng một canh giờ sau, hấn vẫn không có phát hiện bóng dáng của cô.

Cuối cùng, hấn không thể làm gì khác hơn là đi tới đồn cảnh sát, hi vọng cảnh sát có thể hiệp trợ tìm kiếm.

Hoàn hảo Hạnh Phúc Lý là một tiểu hương lý, mọi người bình thường cùng nhau trông coi, mặc dù cô mất tích không tới hai mươi bốn giờ, đồn cảnh sát vẫn phải ra cảnh viên giúp một tay tìm kiếm.

Quan Triệt càng lúc càng bất an, mí mắt cũng nháy liên tục, giống như là nói cho hấn biết, có chuyện trọng đại sắp xảy ra.

Hấn giống như con ruồi không đầu tìm kiếm khắp nơi, trực giác cô nhất định đã xảy ra chuyện.

Tìm một buổi chiều không có thu hoạch được gì, lúc hấn trở lại nhà bác A Quyền, Diệp Vận Nhi đã ở cửa chờ hấn.

Hấn hiện tại bây giờ không muốn cùng cô nói thêm cái gì, trực tiếp muốn vào trong nhà.

Cô đưa tay bắt được hán, suy sụp hạ khuôn mặt nhỏ nhắn, vẻ mặt ủy khuất, bộ dáng đầm đìa đáng yêu.”Triệt, anh còn không chịu hồi tâm chuyển ý sao?”

“Tôi hiện tại không muốn dây dưa với cô.” Hán rút cánh tay về, Vô Song biến mất, đã đủ để cho Hán phiền lòng bực bội.

Diệp Vận Nhi không vui nhìn chằm chằm bóng lưng của Hán, không nhịn được cười lạnh một tiếng, “Viên Vô Song bắt cáo nhi biệt (*không từ mà biệt*), có đúng hay không?”

Quan Triệt dừng bước lại, giật mình xoay người, nhìn chằm chằm cô, “Cô nói lại lần nữa.”

Cô ta làm sao biết Vô Song không thấy tung tích? Có người ngu cũng biết, Diệp Vận Nhi nhất định không thoát được quan hệ.

“Như vậy không phải là rất tốt sao? Cô ta nhất định là bởi vì biết mình đoạt người đàn ông của người khác, cảm thấy rất mất thể diện, xấu hổ nên trốn đi.” Diệp Vận Nhi cười ra tiếng, lại khôi phục phong thái cao ngạo, không còn là bộ dáng cầu khẩn đáng thương.

Cô nói qua sẽ cho Viên Vô Song một bài học, hơn nữa không cho phép bất kỳ người phụ nữ nào cướp đi Quan Triệt, sẽ từng bước diệt trừ người phụ nữ có ý đồ với Quan Triệt.

Nói cô yêu điên cuồng cũng được, vì lấy được Quan Triệt, cô không tiếc sử dụng bất kì thủ đoạn hèn hạ nào. Hán vội bước đi tới trước mặt cô, “Vô Song mất tích có phải có liên quan đến cô hay không?”

“Cùng em có quan hệ hay không, rất quan trọng sao?” Cô hừ lạnh một tiếng, “Loại người thứ ba giống như Viên Vô Song, tốt nhất biến mất khỏi thế giới này, đàn bà không biết xấu hổ vốn là trời đất khó tha thứ.”

Hán nhíu mày kiểm lại, khí chất ôn văn nho nhã biến mất hầu như không còn, thái độ ngang ngược bắt được bả vai của cô, ngữ khí mang đe dọa hỏi: “Diệp Vận Nhi, tôi hỏi cô một lần nữa, Vô Song mất tích rốt cuộc là có liên quan đến cô hay không?”

Diệp Vận Nhi lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng hán thịnh nộ như vậy, hai vai không nhịn được co rụt lại, trong mắt xuất hiện kinh hoàng.

Trước kia bất kể cô ương ngạnh hồ nháo thế nào, hán đều chưa từng lộ ra vẻ mặt tức giận ngất trời như vậy, hôm nay vì Viên Vô Song mà nổi đóa, cô vừa giật mình lại oán hận.

“Tại sao? Tại sao em vì anh làm nhiều như vậy, trong mắt của anh vẫn là chỉ có người khác?” Cô ghen ngào hỏi, “Anh chẳng lẽ không biết em thích anh đến mức nào?”

“Từ vừa lúc bắt đầu tôi đã nói rõ với cô, tôi đây người duy nhất cả đời không thể nào yêu chính là cô, cô tại sao cứ khẳng khẳng một mực như thế?” Hán gầm nhẹ một tiếng, “Cô can thiệp vào cuộc sống của tôi mấy năm, tôi cũng mặc cho cô hồ nháo, tại sao cô muốn tổn thương người phụ nữ tôi yêu nhất?”

“Anh..... Anh.....” Diệp Vận Nhi toàn thân run rẩy, ánh mắt mờ mịt nhìn hán, “Anh nói người phụ nữ anh yêu nhất là..... Viên Vô Song?”

“Đúng, tôi yêu cô ấy! Cũng là bởi vì tôi yêu Viên Vô Song, mới không có biện pháp tiếp nhận cô, cô không hiểu sao?” Hán rống to.

“Không..... Em không hiểu!” Cô thoát khỏi kiềm chế của hán, đau khóc thành tiếng, “Em không muốn hiểu, em chỉ muốn anh biết, vì anh, em chuyện gì cũng làm được hết!”

“Diệp Vận Nhi, cô đừng làm càn, mau nói, Vô Song hiện tại ở nơi nào?” Hán lo lắng hỏi tới.

“Nếu như cô không muốn tôi cả đời hận cô, tốt nhất nhanh lên một chút đem tung tích Vô Song nói cho tôi biết.”

Cô liều chết lắc đầu, nước mắt không ngừng chảy xuống gương mặt, “Không muốn, cho dù em để cho cô ta chết, cũng sẽ không để cho anh tìm được thi thể cô ta.”

Quan Triệt nhìn thấy cô đột nhiên lộ ra nụ cười lạnh, vẻ mặt trở nên dữ tợn, vì vậy có thể khẳng định, Vô Song mất tích cùng cô nhất định không thoát khỏi quan hệ.

“Cô rốt cuộc muốn tôi làm cái gì, mới nguyện ý để cho Vô Song an toàn trở lại?” Hán bình tĩnh lại, ý đồ cùng cô thương lượng bàn bạc.

Diệp Vận Nhi lạnh lùng nhìn hán, “Em làm nhiều việc như vậy, chẳng qua là muốn anh trở lại bên cạnh em, chẳng lẽ anh vẫn không rõ?”

Quan Triệt trầm mặc không nói, hai tay nắm chặt thành quyền.

Hán trước tiên phải xác nhận Viên Vô Song an toàn vô lo lắng, hơn nữa cũng muốn bảo đảm cô lông tóc không tổn hao gì, sau đó nghĩ biện pháp tìm ra tung tích của cô.

Không nên bởi vì hán, mà để cho Viên Vô Song bị thương tổn, hán không muốn!

“Nếu như tôi đáp ứng điều kiện của cô, cô có phải sẽ để cho Vô Song bình an trở lại hay không?” Hán giọng trầm thấp hỏi.

Diệp Vận Nhi ánh mắt tỏa sáng, nở nụ cười sáng lạn, “Cho dù em muốn anh và em kết hôn, anh cũng nguyện ý?”

“Tôi trước hết xác nhận cô ấy vẫn an toàn.” Hắn không phải là ngu ngốc, đương nhiên phải thấy được Viên Vô Song bình yên vô sự.

“Đĩ nhiên.” Diệp Vận Nhi rốt cục nín khóc mỉm cười, “Chỉ cần anh đáp ứng cùng em kết hôn, em bảo đảm cô ta sẽ không bị bất cứ thương tổn gì.”

Quan Triệt mơ hồ cắn răng, mặc dù tràn đầy tức giận, nhưng là vẫn còn nhịn được.

Cuộc đời của hắn đã bị Diệp Vận Nhi làm cho rối loạn, hiện tại cô ta lại muốn tôn thờ tánh mạng người phụ nữ trọng yếu nhất của hắn.....

Bất luận phải trả giá thế nào, hắn tuyệt không sẽ làm cô ta được như ý!

Viên Vô Song toàn thân thần kinh căng thẳng, ngắm nhìn bốn phía.

Sau khi cô bị hai gã đàn ông cao lớn bắt cóc, liền bị nhét vào trong góc phòng của ngôi nhà hoang này, khi bọn hắn rời đi, còn nghe được tiếng khóa cửa.

Vốn là bọn họ bên ngoài chờ đợi, bất quá qua một lúc lâu, chắc cũng ngại nhàm chán, vì vậy lái xe rời đi, không biết là đi đâu. Cô biết cơ hội không thể mất, cố gắng muốn thoát sợi dây trên tay, bắt đầu đi sợi dây trời rất chặt, cho đến khi ánh chiều tà từ ngoài cửa sổ chiếu vào, cô bận rộn một buổi chiều, chẳng qua là khiến sợi dây mài rách cổ tay của cô. Trong phim ảnh người gặp nguy hiểm không phải là cũng dễ dàng là có thể thoát được sợi dây? Tại sao cô nỗ lực lâu như vậy, lại là khiến mình mài rách da?

Viên Vô Song nói nhỏ, vẫn không có buông tha cho ý niệm chạy trốn.

Hai gã đàn ông bắt cóc cô thật rất ghê tởm, chẳng những tiền bạc của cải trên người cô cướp sạch không còn, còn ép cô nói ra nói mật mã tài khoản.

Cô thật muốn tức miêng mắng to (*chửi ầm lên*), bất quá vì mạng nhỏ, cuối cùng vẫn là nhịn được.

Cũng đừng để cho bọn tốt cô tìm được cô, nếu không cô tuyệt đối sẽ báo thù.

Diệp Vận Nhi cũng đừng hòng đếm xỉa đến, bất kể cô ta là con gái nhà có quyền thế thế nào, cô sẽ làm cho cô ta khó coi.

Cuối cùng, cô phát hiện mình chỉ là uống phí khí lực, như cũ không cách nào thoát sợi dây được, mà sắc trời càng lúc càng tối, cô cũng càng lúc càng gấp gáp. Không biết mọi người có phát hiện cô mất tích hay không? Ai, chẳng lẽ đây chính là ác giả ác báo (*bản gốc là hiện thế báo, ta thấy không được thông lắm nên sửa lại*) của cô? Trước cô để cho Quan Triệt chịu nhiều đau khổ, thật vất vả nghĩ thông suốt, muốn cùng hắn hảo hảo ở chung một chỗ, hiện tại lại đổi lại là cô xui xẻo.

“Xui a!” Cô nói lầm nhảm.

Tình tảo một lát, Viên Vô Song phát hiện trên đầu chẳng biết lúc nào bắt đầu mưa to gió lớn, tiếng sấm to mãnh liệt, bên trong phòng trở nên mờ mờ tối tối.

Đột nhiên, nhiều tiếng động lớn vang lên, một gốc cây bị sét đánh giữa cây ngã hướng căn nhà, nhánh cây phá vỡ cửa sổ thủy tinh, thủy tinh nhất thời bể đầy đất.

“A.....” Cô bị kinh sợ, kêu to lên tiếng.

Rất nhanh, cô phục hồi tinh thần lại, nhìn miếng thủy tinh trên mặt đất, nhớ tới vừa đúng có thể dùng để cắt đứt sợi dây.

Vì vậy cô bắt đầu hoạt động thân thể hướng miếng thủy tinh, nghĩ cách dùng hai tay bắt chéo sau lưng bắt đầu nhặt lấy mộ mảnh kiếng bể, cẩn thận cắt sợi dây.

Bởi vì là đứng không thấy được tình huống trước mắt, cô không cẩn thận cắt trúng da thịt mình. Nhịn đau, nỗ lực mấy phút, cô rốt cục cắt đứt sợi dây, hai tay sau khi khôi phục tự do, tiện thể cỡi sợi dây trên chân ra. Thật tốt quá, xem ra lão thiên gia vẫn là đứng về phía cô, không có đoạn tuyệt đường sống của cô.

Bởi vì cửa đã khóa lại, cánh cửa sổ mới vừa bị đánh vỡ kia là lối thoát duy nhất của cô.

Mặc dù nhánh cây vướng ở cửa sổ, nhưng vẫn còn có khe hở, cô thật vất vả bò đi ra ngoài, dỗi mắt nhìn lại, trên đầu không có bất kỳ ánh đèn, bốn phía tựa hồ rất hoang vu.

Sắc trời dần dần tối xuống. Viên Vô Song không rảnh suy đoán mình đến tột cùng mình ở chỗ nào, nhấc chân chạy như điên, trước khi hai gã lưu manh trở lại rồi đi mới được.

Nước mưa lớn chũm hạt đậu đánh vào trên người của cô, mơ hồ tầm mắt của cô, thế nhưng cô không dám dừng lại, liều chết chạy về phía trước, hi vọng chạy đến nơi có ánh đèn, gặp được người tốt nguyện ý giúp đỡ.

Chẳng qua là cô chạy thật lâu, hai bên vẫn là chỉ có vách núi, đường phía trước một mảnh mờ tối, tựa hồ không có cuối.

Viên Vô Song hết sức chật vật, trên đường còn ngã nhào mấy lần, quần áo trên người dính đầy nước bùn, đầu gối cũng có mấy chỗ bị thương. Thế nhưng cô không dám dừng bước chân lại, như cũ chạy về phía trước. Lúc này, một chiếc xe có đèn lớn hướng cô lái tới.

Cô không dám ngoắc, rất sợ kia là hai gã lưu manh trở lại, vì vậy dán chặt vách núi, cũng không nhúc nhích.

Ngồi ở đó trên chiếc xe hai gã lưu manh đã sớm thấy cô, rất nhanh dừng xe, mở cửa xe, ngay sau đó nhảy xuống xe, muốn bắt cô.

“×! Cô làm sao sẽ chạy được?”

“Bắt lấy cô ta, đem cô ta mang về, chích điện vào cô ta, xem cô ta còn dám trốn nữa hay không!”

Viên Vô Song vừa thấy bọn họ, lập tức chạy về phía trước, một khắc cũng không dám dừng.

Bất đắc dĩ cô là phụ nữ, cả ngày chỉ ăn bữa ăn sáng, thể lực không chịu nổi nữa, chạy mấy trăm mét, tốc độ dần dần chậm lại.

Cuối cùng, cô vẫn bị bọn họ bắt được, vừa quay đầu lại, Hà Tử liền thưởng cô hai cái tát, khoe miệng thoáng chốc rỉ ra tia máu. Ánh mắt của cô bởi vì đau đớn mà sưng đỏ, y phục trên người bị nước mưa xối, vừa chật vật vừa đáng thương.

“Mẹ nó, cô ta còn cứng cỏi nữa!” Hà Tử cùng Đại Ngư chung ý nghĩ cùng nhau nhìn cô, quần áo ướt đẫm khiến đường cong thân thể cô lộ ra không bỏ sót, khơi dậy thú tính bọn họ.

“Buông tôi ra..... Buông tôi ra.....” Viên Vô Song liều chết giãy giụa, quyền đấm cước đá vào bọn họ.

Bọn họ thay phiên bắt được hai tay của cô, đem cô đè ở trên vách núi, ý đồ ngăn cản động tác của cô.

Lúc này, phía trước lại xuất hiện một chiếc xe có đèn lớn, từ từ hướng bọn họ đến gần.

Hà Tử cùng Đại Ngư hí hóp mắt nhìn, suy đoán phải cẩn thận hơn.

Viên Vô Song liều lĩnh đẩy bọn họ ra, vọt tới chính giữa đường cái, chò cô phục hồi tinh thần lại, đã không còn tránh né kịp nữa, hai chân giống như là bị dính tại chỗ, chỉ có thể mở to mắt, nhìn chiếc xe kia chạy nhanh mà đến.

Lái xe nhìn thấy người phía trước, lập tức dùng sức đạp phanh xe, đáng tiếc đã chậm, xe trực tiếp đụng vào.....

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Vương Phách Lối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Thanh âm dụng cụ vận chuyển vang vọng trong phòng bệnh.

“Cô ấy có khỏe không?” Có người đặt câu hỏi. Nam nam nữ nữ tới thăm Viên Vô Song đang nằm ở trên giường nói liên không dứt, thỉnh thoảng châu đầu ghé tai (*thì thầm với nhau*), thỉnh thoảng đi tới đi lui.

Quan Triệt không nói lời nào ngồi ở mép giường, nắm tay phải của cô.

“Vô Song không phải là bị bắt cóc sao? Làm sao lại thành xảy ra tai nạn xe cộ?” Lại có người mở miệng.

“Liên.....” Tiểu cầu tử Tôn Doanh Tự lăm mồm thò đầu ra, “Chị Vô Song sau khi bị người xấu bắt đi, dựa vào sức chính mình trốn thoát, kết quả.....”

“Kết quả?” Mọi người bộ mặt tò mò, trăm miệng một lời.

“Kết quả Ngao đại ca đang tìm chị Vô Song trên nửa đường, lái xe quá nhanh, đụng phải chị Vô Song.” Đây chính là chuyện thật. Ngao Húc Bang đứng ở góc tường sờ sờ lỗ mũi, gãi gãi đầu, “Các người..... Đây, tôi cũng không phải là cô ý.” Hắn là bởi vì sốt ruột đi cứu người, mới có thể ở trên lối đi bộ thấy không có ai mới tăng tốc độ.”Hơn nữa bác sĩ nói, cô ấy chẳng qua là bị thương nhẹ..... Các người làm gì đều nhìn chăm chăm tôi?”

Hắn thật ủy khuất! Ai biết Viên Vô Song lại đột nhiên vọt ra giữa đường lộ, hắn có khả năng phản ứng nhanh chóng, khẩn cấp phanh xe, coi như là tốt rồi.

Mà hai gã lưu manh bắt cóc Viên Vô Song kia, bị hấn và một viên cảnh sát chế phục tại chỗ.

Mọi người kể một lời, ta một câu, đều mắng Ngao Húc Bang.

Ngao Húc Bang thẳng tính vẫn là chỉ vào đầu Quan Triệt, lớn tiếng la àm lên: "Mấy người đều không trách bạn trai Viên Vô Song là thế nào? Nếu như không phải là bởi vì kết giao với hắn, cô ấy làm sao lại bị bắt cóc?"

Trách hắn rồi đấy! Hắn mặc dù là người bảo vệ nhân dân, nhưng không phải là vệ sĩ bảo hộ duy nhất cho Viên Vô Song a!

"Húc Bang!" Đào Xán Xán vỗ vỗ cánh tay bạn trai, tức giận nhìn chăm chăm hắn. "Hiện tại Vô Song bị thương, anh nên nói ít đi hai câu."

"Thế nhưng....." Ngao Húc Bang e sợ một tiếng, "Nếu như ngay cả người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được, như vậy còn là đàn ông gì nữa?!"

Mọi người lại cho hắn một cái liếc mắt, tất cả đều không tiếng động trách cứ hắn nói quá nhiều.

"Cậu ấy nói đúng, là tôi không có bảo vệ tốt Vô Song." Quan Triệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Viên Vô Song hơi sưng đỏ, tim một trận đau đớn.

Một khắc kia hắn nhìn thấy cô bị thương, giống như là một con sư tử phát điên, hướng về phía kia hai gã lưu manh quyền đấm cước đá, nếu không phải người bên cạnh ngăn cản, nghiễm nhiên thành ác ma giết người.

"Quan tiên sinh, "Mạc Đề Nguyệt tiến lên an ủi hắn, "Vô Song chẳng qua là bị thương da thịt, anh không nên tự trách như vậy....."

Quan Triệt cắn răng, trên mặt tràn đầy tức giận, chỉ cần vừa nhìn thấy cô bị thương, hắn liền đau lòng không dứt.

"Nếu như không phải là bởi vì kết giao với tôi, cô ấy cũng sẽ không bị làm kinh sợ lớn đến thế." Hắn vô cùng tự trách, tự trách mình không có trách nhiệm tận cùng bảo vệ cô.

"Cái loại đàn bà điên đó, anh đã sớm nên xử lý xong, vẫn nhìn nhin, anh xem đi! Hiện tại đã xảy ra chuyện!" Thân là ái ân nhất tộc(*người yêu vợ nhất tộc*), Ngao Húc Bang không nhịn được lên tiếng, "Thật may là tôi động tác nhanh lẹ, bằng không hiện tại người đàn bà độc miệng kia nhất định đã xảy ra chuyện."

"Ngao đại ca, "Tồn Doanh Tụ nhủ cái mũi đáng yêu lại, "Nếu không phải Quan đại ca tính táo, thừa cơ cùng người đàn bà thối đó dây dưa tranh đấu, còn chúng ta cùng ngân hàng liên lạc, biết kẻ bắt cóc nhất định sẽ cầm thẻ ATM của chị Vô Song trộm lấy tiền mặt, mới tra ra tung tích chị Vô Song....."

Ngao Húc Bang trong khoảng thời gian ngắn thật mất mặt, không nhịn được lớn tiếng, "Anh ta không phải không suy nghĩ đến, nhưng cuối cùng vẫn là tôi bắt được phạm nhân....."

"Àm ỉ chết được!" Viên Vô Song mờ mắt, ngời dậy.

Cô chỉ là muốn ngủ một lúc, khó khăn đến như thế sao?

Cô sau khi bị xe tông phải, rất may mắn chỉ có bị trầy da, nhưng vì nhìn thấy người quen, quá mức vui mừng, mà bất tỉnh. Tiếp đó cô bởi vì quá mệt mỏi, cả người buông lỏng, toàn thân trên dưới giống như là có nguyên khối chì ràng buộc không cách nào nhúc nhích. Thân là y tá, cô biết mình thật ra thì không có gì đáng ngại, khăn trương quá độ, cộng thêm đột nhiên buông lỏng quá độ, khiến cơ bắp có chút co rút không bình thường, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là tốt rồi. Chẳng qua là Ngao Húc Bang này, há miệng không chịu dừng, âm ỉ chết được.

"Ngao Húc Bang, tôi hôm nay biến thành như vậy, đều là cậu làm hại!" Viên Vô Song tức giận nhìn chăm chăm hắn.

"Do tôi làm hại?" Ngao Húc Bang mặt bất mãn, vì mình kêu oan, "Nếu không phải là tôi....."

"Nếu không phải là cậu, tôi hiện tại sẽ có nhiều chỗ bị trầy cùng ứ đọng máu sao?" Cô chỉ chân phải của mình. "Chuyện này phát sinh, còn không phải là bởi vì cậu! Từ lúc cậu cho tôi mượn xe đạp, tôi vẫn gặp vận rủi đến bây giờ."

Nói đi nói lại, Ngao Húc Bang đối với cô mà nói, thật là một đại nạn, cô sau này dù nghèo khổ vất vả và thế nào, tuyệt đối sẽ không đi cầu hắn giúp một tay.

"Cái đó....."

"Húc Bang, nếu Vô Song không có sao, chúng ta về nhà trước đi! Vô Song, tớ ngày mai tới thăm cậu nữa." Vì để tránh cho bạn trai cùng bạn tốt tiếp tục cãi vã, Đào Xán Xán quyết định nhanh rời khỏi, đem không gian để lại cho người quan tâm bạn tốt. Cô kéo cánh tay Ngao Húc Bang, đem hắn lôi ra khỏi phòng bệnh.

Viên Vô Song tức giận thở dài một cái, nhìn về phía Quan Triệt, phát hiện mặt hắn khăn trương cùng áy náy.

"Em rất khỏe, rất khỏe mạnh, không có bất kỳ nơi nào không thoải mái." Tay nhỏ bé của cô cầm bàn tay kia của hắn. "Mới vừa rồi các anh nói chuyện, em cũng nghe, là tính táo của anh đã cứu em, anh không cần vẫn tự trách chính mình."

Cá tính của cô từ trước đến nay thẳng thắn, sẽ không nói ra được lời an ủi, chẳng qua là chăm chú nhìn hắn, một chút oán trách cũng không có.

Quan Triệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nghĩ rằng cô vừa tỉnh lại sẽ trách cứ hấn khiến cô gặp nguy hiểm, cũng sợ cô lấy chuyện này làm cái cớ, kiên trì rời khỏi hấn.

Lúc này hấn mới hiểu được, thì ra là mình đã không cách nào để cô rời đi.

“Vô Song, cậu không sao là tốt rồi.” Mạc Đề Nguyệt mở miệng, “Chúng ta đi về trước thông báo cho Viên ba cùng Viên mẹ, nói bọn họ không cần lo lắng.”

Viên Vô Song gật đầu, “Cám ơn, đã khiến cho các cậu quan tâm.”

Mạc Đề Nguyệt khẽ mỉm cười, cùng mọi người rời khỏi phòng bệnh, để cho bọn họ hai người một chỗ. Quan Triệt thâm tình nhìn cô, bàn tay nắm thật chặt tay nhỏ bé của cô.

“Hiện tại không có những người khác, em..... có lời muốn nói sao?” Thanh âm của hấn khàn khàn, vẻ mặt ôn nhu.

Cô trừng mắt nhìn, sắc mặt trầm xuống, không vui nói: “Có.” Cô nghiêm túc nhìn hấn một cái. “Em muốn cùng anh nói chuyện có liên quan đến Diệp Vận Nhi một chút.”

Tâm hấn cả kinh, giả bộ bình tĩnh gật đầu.

Cho dù cô bởi vì việc này mà nói chia tay..... Hấn cũng sẽ nhẫn đau đớn mà đáp ứng.

Quan Triệt vốn tưởng rằng Viên Vô Song muốn cùng hấn nói chuyện tình cảm tương lai của hai người, không nghĩ tới cô nói tất cả đều là bất mãn trong lòng, cũng thừa nhận cô đối với Diệp Vận Nhi đã nhẫn nại đến cực hạn, cho nên quyết định sẽ chọn lựa hành động trả thù cô ta. Về phần trả thù thế nào, hấn không thể hỏi tới. Hấn căn bản không để ý Diệp Vận Nhi kết quả sẽ như thế nào, bởi vì xui khiến bất cóc người đã động đến pháp luật, theo pháp luật sẽ bị Viện Kiểm Soát khởi tố.

Bất quá thân là bác sĩ, hiện tại chuyện trọng yếu nhất với hấn là chiếu cố tốt thân thể của cô, không cần bàn tay của người khác, mỗi ngày vì cô xoa bóp mắt cá chân, chỉ sợ lưu lại di chứng.

Cô rõ ràng chẳng qua là vết thương nhỏ, lại bị hấn thổi phồng ở lòng bàn tay, làm người bên cạnh nhìn rất hâm mộ.

Viên Vô Song phát giác mình giống như người gặp họa được phúc, sau khi bị sợ hãi, mới hiểu được thì ra là Quan Triệt thích cô đến mức nào.

Hấn đem cô chiếu cố e rằng đến việc cực kì nhỏ cũng không bỏ qua, chẳng những mỗi ngày tới bệnh viện chăm sóc cô, ngay cả ba bữa của cô đều là đích thân hấn chuẩn bị.

Cũng bởi vì như thế, cô giờ mới hiểu được hấn thâm tàng bất lộ (*không để lộ tài năng*), tài nấu nướng vô cùng xuất sắc, ngay cả mẹ của cô cũng không khỏi oán thán con gái của mình không chịu làm, chỉ biết cơm tối há mồm, trà tối đưa tay.

Không có biện pháp, chỉ cần trong nhà không có đồ ăn, cô liền đến nhà bạn tốt Mạc Đề Nguyệt xin ăn cơm, kinh tế tốt lại ăn ngon, bạn tốt còn có thể sau khi ăn xong đưa bánh pút-ting cô thích ăn cho cô. Bất quá sau này cô không cần đến quán cà-phê bạn tốt xin cái ăn nữa, chỉ cần đói bụng, tìm hấn chính là không sai, nhất định có thể thỏa mãn ý thích ăn uống.

Lúc này, Quan Triệt lại đến bệnh viện.

Qua một ngày nữa, sau khi cô đã kiểm tra toàn thân, là có thể xuất viện.

“Thì ra là anh đã sớm biết Diệp Vận Nhi sẽ không đem tung tích của em nói cho anh biết.” Viên Vô Song vừa nhìn hấn giúp mình xoa bóp mắt cá chân, một bên cùng hấn nói chuyện phiếm, “Vậy sao anh lại biết bọn bất cóc nhất định sẽ cầm số tài khoản của em đi lấy tiền mặt?”

“Bọn họ cũng là bởi vì thiếu tiền, mới có thể làm thuê cho người khác, cho nên anh một mặt dò đi lực chú ý của Diệp Vận Nhi, một mặt nhờ cảnh sát giúp một tay, tranh thủ nhiều thời gian hơn cứu em.” Hấn gặp việc không sợ hãi, thậm chí còn cùng Diệp Vận Nhi đàm phán.

Hấn cố ý trì hoãn thời gian, không để cho Diệp Vận Nhi lập tức được như ý, phân tán lực chú ý của cô ta, quên đi việc hại Viên Vô Song. Mà hấn cũng không dám mạo hiểm, vì vậy trước hết để cho cảnh sát cùng ngân hàng liên lạc, chỉ cần có người cầm tài khoản của cô đến lấy tiền, cảnh sát liền lập tức xuất phát.

“Ra thế!” Cô nhìn gò má của hấn, phát hiện tâm tư của hấn hết sức kín đáo, hơn nữa khiến cô cảm nhận được hạnh phúc khi được bảo vệ.

Thì ra là cùng người mình yêu ở cùng nhau là ngọt ngào như thế, hơn nữa cả ngày cũng đắm chìm trong không khí hạnh phúc, hoàn toàn sẽ không giống như trước kia, luôn lo lắng chuyện lung tung.

Yêu đương không cần cô tưởng tượng phiền phức cùng lo lắng đề phòng như vậy, không cần oanh oanh liệt liệt, tình yêu bình thường cũng có thể cảm nhận được hương vị ngọt ngào vui sướng.

Bạn tốt nói đúng, người đàn ông tốt cần chút thời gian để tìm hiểu, mới không để cho hạnh phúc vượt khỏi tay.

Hai người bọn họ đang tán gẫu vui vẻ, nghe tiếng gõ cửa.

Cửa mở ra, hai người đàn ông tuổi chừng năm mươi, tây trang phẳng phiu đi vào phòng bệnh, phía sau là một người đàn ông trẻ tuổi cũng mặc tây trang màu đen.

Viên Vô Song nhìn bọn họ chằm chằm, không có kinh ngạc chút nào. Quan Triệt theo ánh mắt của cô nhìn về phía sau, giật mình nhìn một người đàn ông trong đó. “Ba?” Tiếp đó, hắn lại nhìn theo hướng một người đàn ông hơi mập tóc trắng xoá khác.

“Diệp viện trưởng?”

“Tôi hôm nay không phải là tới tìm cậu. “ Diệp Lâm đi tới trước mặt Viên Vô Song, vẻ mặt ngưng trọng cùng nghiêm túc, “Tôi là tới tìm Viên tiểu thư.”

“Mời ngồi.” Viên Vô Song gật đầu một cái.

Người đàn ông trẻ tuổi tiến lên, tự giới thiệu mình, “Viên tiểu thư, tôi là luật sư Diệp tiên sinh ủy nhiệm.....”

“Đây là việc tôi cùng Diệp tiên sinh, tôi không muốn cùng người ngoài đàm phán.” Viên Vô Song lạnh lùng nhìn luật sư một cái, ngay sau đó đưa mắt chuyển qua trên mặt Diệp Lâm. “Nếu như ông không muốn để cho Diệp tiểu thư ngồi tù, cũng đừng tìm luật sư tới đàm phán với tôi.”

Diệp Lâm dùng ánh mắt ý bảo, muốn luật sư trước tiên lui sang một bên.

“Việc con gái tôi làm chuyện hồ đồ, tôi ở chỗ này hướng Viên tiểu thư rất áy náy. Về phần Viên tiểu thư gọi điện thoại cho tôi, nói tôi nếu là đáp ứng điều kiện của cô, cô coi như không có phát sinh chuyện này, phải không?”

“Dĩ nhiên, tôi chỉ có hai điều kiện.” Viên Vô Song gật đầu một cái. Cô biết Quan Triệt còn ở trong khiếp sợ, bắt quá cô sớm đã có tính toán.

Diệp Lâm nhú chân mày lại, lạnh lùng nhìn Viên Vô Song, đại khái đã chuẩn bị tâm tư, vì danh tiếng Diệp gia, hẳn tất phải trả giá đắt một chút.

“Điều kiện thứ nhất là, tại hội đồng quản trị, đề cử cha Quan Triệt làm người ứng cử Phó viện trưởng.”

Quan Triệt mở to con mắt, khó có thể tin nhìn cô.

Diệp Lâm hơi nhú chân mày, nhìn về phía Quan Nghị này giờ không một tiếng động, sau đó gật đầu một cái. “Tôi đồng ý điều kiện thứ nhất của cô.”

“Điều kiện thứ hai là, Diệp tiểu thư vừa rời khỏi đồn cảnh sát, hai giờ sau nhất định phải rời khỏi Đài Loan, vĩnh viễn không thể bước vào Đài Loan nửa bước, cũng không thể làm phiền Quan Triệt nữa.”

“Tôi đáp ứng.” Diệp Lâm lần này không có suy tính, lập tức gật đầu, “Chỉ cần cô không đề cập tới, hai cái điều kiện này tôi cũng có thể đáp ứng.”

“Diệp viện trưởng, ông bây giờ có thể giúp lệnh thiên kim chuẩn bị thần tốc ra khỏi nước.” Viên Vô Song tỏ ra thiện ý, sau khi nói lên hai điều kiện, cũng không hề gây khó khăn.

“Chỉ vậy thôi sao?” Diệp Lâm cho là cô gái này còn có thể nói ra điều kiện bồi thường tổn thất tinh thần linh tinh.

“Hi vọng Diệp viện trưởng có thể quan tâm tới tâm tư lệnh thiên kim.” Đây là yêu cầu cuối cùng của cô, cũng hi vọng sau này sẽ không có người nào xui xẻo bị hại nữa.

“Tôi biết, tôi sẽ tuân thủ ước định, đem con gái của tôi đưa về nước, vĩnh viễn sẽ không xuất hiện ở trước mặt mấy người nữa.” Diệp Lâm thở ra một hơi, đứng lên, lúc đi ngang qua Quan Nghị, trầm giọng nói: “Anh ở lại đây đi! Tôi biết anh còn có lời muốn nói với bọn họ.”

Diệp Lâm cùng luật sư sau khi rời đi, bên trong phòng bệnh chỉ còn sót ba người bọn họ.

Cha con bọn họ liếc mắt nhìn nhau, bộ mặt lúng túng.

Viên Vô Song là người đầu tiên đánh vỡ trầm mặc, “Quan tiên sinh, bác mạnh khỏe, cháu là bạn gái Quan Triệt, chúng ta đã từng đề cập tới trong điện thoại, chỉ cần có thể để cho tên bác xuất hiện trong danh sách Phó viện trưởng, bác nên đáp ứng Quan Triệt cùng cháu kết giao, đúng không?”

“Đúng vậy.” Mới vừa rồi cô cùng Diệp Lâm nói chuyện, Quan Nghị tất cả đều nghe, cũng không hề cản trở, “Sau này tôi cũng sẽ không bức bách Quan Triệt làm bất cứ chuyện gì nữa, chỉ cần là cuộc sống của nó, tôi cũng sẽ tôn trọng.”

Quá khứ ông xác thực quá cố chấp cùng mưu cầu danh lợi, thế nhưng mấy ngày trước nhận được điện thoại Viên Vô Song gọi tới, sau khi cùng cô nói chuyện, ông mới phát hiện mình quá ích kỷ, cứng rắn đem giấc mộng của mình đặt ở trên người con trai.

Cho nên khi Viên Vô Song nói lên điều kiện, hi vọng hắn đừng lợi dụng Quan Triệt lấy được thứ hắn muốn nữa, dù sao Quan Triệt là con trai ông, không phải bàn đạp của ông, chỉ cần ông đáp ứng để cho cuộc sống Quan Triệt tự do, cô sẽ làm hắn được như ý nguyện, đề cử ông làm người ứng cử chức Phó viện trưởng.

“Ba.....” Quan Triệt muốn nói lại thôi.

“A Triệt, con nếu như đã lựa chọn hướng đi cho cuộc sống, nhớ phải kiên trì.” Quan Nghị thở dài, “Có rảnh rồi thường về nhà thăm mẹ con một chút, dù sao mẹ con..... cũng thật khó khăn.” Ông vỗ vỗ bả vai con trai. “Ba đi trước, Diệp viện trưởng còn cần ba giúp ông ấy chia sẻ buồn phiền.”

Quan Triệt đưa cha đến trước thang máy, chờ cha vào thang máy, mới trở về phòng bệnh. Hấn muốn, tôn trọng hành động trả thù của Viên Vô Song, nhưng hấn vẫn có quyền lợi biết nguyên nhân. Ít nhất hấn muốn biết, cô rốt cuộc là dùng phương pháp gì giải quyết tất cả phiền toái?

Viên Vô Song ngồi ở trên giường xem ti vi, nghe được tiếng cửa mở, lập tức quay đầu, nhìn thấy Quan Triệt bộ mặt hồ nghi đi tới, cảm thấy rất buồn cười.

Hấn đi tới mép giường, “Em nguyện ý vì anh chi điểm bển mê (*chỉ lối khỏi con đường lầm lạc*) không?”

“Tò mò vậy sao?” Cô dí dõm nhắc khỏe miệng.

“Vô cùng hiếu kỳ.” Hấn ngồi xuống ở bên cạnh người cô, mong ngóng nhìn cô.

Cô để cái điều khiển ti vi xuống, khẽ mỉm cười, “Vốn là lấy thân phận bồi cảnh Diệp Vận Nhi, việc bắt cóc đến cuối cùng chỉ sợ cũng thắng án, chi tiếc là phát sinh ở Hạnh Phúc Lý, chỉ cần cảnh sát Hạnh Phúc Lý đem báo cáo trình lên cho Viện Kiểm Sát, Diệp Vận Nhi nhất định sẽ bị khởi tố, cho nên em đi cầu xin Phân cục trưởng, cũng may Hạnh Phúc Lý vô cùng nhân đức vị tha, biết anh bị Diệp Vận Nhi làm phiền nhiều năm, Phân cục trưởng đồng tình, đồng ý cách làm của em a!” Diệp Vận Nhi nếu nui dựa cứng rắn (*có người chống lưng*) thì như thế nào? Xã hội này vẫn có việc nghĩa.

“Thế nhưng.....”

“Em gọi điện thoại cho Diệp viện trưởng, đem hành động phạm tội của con gái ông ta nói cho ông ta biết, cũng cùng ông ta nói điều kiện, chỉ cần ông ta đáp ứng, Diệp Vận Nhi phạm sai lầm liền có thể xóa bỏ, nếu như ông ta không đáp ứng, em liền lưu danh hậu thế, chẳng những để cho Diệp gia hổ thẹn, cũng sẽ ảnh hưởng hình tượng bệnh viện của Diệp viện trưởng. Diệp viện trưởng suy tính thế nào, cũng không thể không đáp ứng điều kiện của em.”

“Thế nhưng.....” Quan Triệt nhún chân mày lại, “Diệp Vận Nhi nếu không bị trừng phạt, sẽ không hiểu chuyện của mình làm là sai.....”

“Tin tưởng em đi, loại người Diệp Vận Nhi giống như đại tiểu thư bị làm hư, cho dù trời sập xuống, cũng không tới phiên cô ta gánh, kiện cô ta chẳng qua là hao người tốn của, cuối cùng cũng chỉ sẽ dùng tiền giải hòa, anh và em lại không thiếu tiền, cần gì cảm phiền của cô ta làm nhục mình?!”

“Cho nên em liền nghĩ ra cái phương pháp này?” Hấn bây giờ không biết cũng vì cô cảm thấy đau lòng, vẫn là khen ngợi cô rất chu toàn.

“Anh không thích?” Viên Vô Song chu cái miệng nhỏ nhắn, “Em cho là em làm như vậy rất thông minh, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.”

“Anh dĩ nhiên sáng tỏ dụng ý của em.” Quan Triệt giang hai cánh tay, đem cô ôm vào trong ngực. “Em không kiện cô ta là bởi vì sợ khi thắng án, sợ cô ta lại chứng nào tật nấy, làm phiền anh, cho nên mới cô ý nói lên điều kiện như vậy, có đúng hay không?”

Cô hơi kinh ngạc, không nghĩ tới bị hấn đoán trúng.

“Về phần ba anh bên kia.....” Hấn ánh mắt nóng bỏng nhìn cô, “Anh không nghĩ tới em có thể tỉ mỉ đến trình độ như vậy.”

Vẻ đẹp của cô mở mắt nhìn phải lớn hơn.

Hấn có quá thông minh hay không a? Cô làm việc giống như chạy không khỏi pháp nhãn của hấn, tất cả đều bị hấn nhìn thấu.

“Anh..... Lại biết cái gì?” Cô giả bộ ngu.

“Anh chỉ cùng em đề cập tới ba anh một lần, em liền đem lời của anh nói ghi tạc đáy lòng.” Hấn nở nụ cười, “Em biết ba con anh ý tưởng không hợp, ba anh vì trở thành Phó viện trưởng, yêu cầu anh làm chuyện anh không muốn làm, cho nên em dứt khoát dùng cơ hội này đem ba anh đẩy lên vị trí Phó viện trưởng, thuận tiện thuyết phục ông tiếp nhận ý nghĩ của anh, đúng không?”

Viên Vô Song cắn cắn môi, không nghĩ tới kế hoạch của mình lại bị hấn dễ dàng nhìn thấu, Quan Triệt quả nhiên là người đàn ông có đầu óc.

“Đưa ngược! Em cho là anh thật không hiểu ý định của em sao? Mặc dù cá tính em thẳng thắn, thế nhưng ý định rất tinh tế, có rất nhiều chuyện em cũng làm rất kĩ càng.”

“Anh thật giống như rất hiểu em.....”

“Dĩ nhiên.” Hấn gõ nhẹ xuống cánh môi của cô, “Anh có thể đồng dạng nói chuyện với em, đàn ông trên toàn thế giới, anh hiểu em nhất.”

Viên Vô Song cau lỗ mũi, “Được rồi! Anh đúng là người đàn ông có thể chịu được tính khí của em.”

Có rất ít đàn ông chịu được cá tính quá mức lý trí cùng thực sự thực tế của cô, mọi người không biết sẽ cảm thấy cô thực tế e rằng hết thuốc chữa, chỉ có Quan Triệt như cũ vẫn ở bên cạnh cô. Cô không phải là không khát vọng tình yêu, chẳng qua là không cần khẩn cầu, cô thích tình yêu thuận theo tự nhiên, hơn nữa nhà trai nên chủ động một chút.

Thật ra thì cô yêu cầu rất thấp, chỉ là không có một người đàn ông giống như Quan Triệt, có kiên nhẫn cùng trình độ hiểu rõ cô đến thông suốt như thế.

“Cho nên anh đạt yêu cầu?” Hấn cười nhìn cô.

“Đạt yêu cầu.” Cô không chậm trễ chút nào gật đầu.

“Vậy anh có thể hỏi anh ở trong lòng em rốt cuộc được mấy phần không?” Không chỉ phụ nữ khi yêu đòi hỏi mình ở trong lòng đối phương chiếm vị trí lớn, Quan Triệt cũng yêu cầu như thế.

“Anh thật muốn biết?” Cô nhún mày, cười mập mờ.

“Dĩ nhiên.” Hấn yêu cực kỳ bộ dáng cô trên giường này, hai cánh tay hơi thu hẹp, ôm chặt hông của cô.

“Như vậy thân thể biểu hiện của anh cũng đem làm điểm tiêu chuẩn.” Thanh âm của cô vừa mềm vừa mịn, mị hoặc cả người hấn.

Hấn không phải là người đàn ông có thể bị khiêu khích, trước đem cô đẩy ngã trên giường, sau đó liền nhẹ nhàng xuống giường, khóa cửa phòng bệnh. Khi hấn lần nữa đến gần cô, hơi thở ôn nhu hóa thành bá đạo, hấn bò lên giường, ngăn chặn thân thể của cô.

“Đến lúc đó em nếu như hô ngừng, anh cũng sẽ không để ý em.....”

Viên Vô Song quật cường nâng cao cằm, “Vậy phải xem anh có năng lực để cho em hô ngừng hay không.”

Quan Triệt không nói thêm gì nữa, cúi đầu hôn cô thật sâu.

Hấn sẽ chứng minh cho cô, bất kể hấn ở trong lòng của cô lấy được mấy phần, đời này hấn sẽ cố gắng lấy hết thảy tất cả, cố gắng đạt được một trăm phần.

Cho nên tình yêu cùng thân thể hấn, tương lai mỗi một khắc cũng sẽ mang cô đi tới hạnh phúc tốt cùng!

END

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Vương Phách Lối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.